

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 65

Dimarts, 20 de desembre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 76, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de l'Institut Geològic de Catalunya (tram. 200-00034/07) (p. 3)

Projecte de llei

de la informació geogràfica i de l'Institut Cartogràfic de Catalunya (tram. 200-00035/07) (p. 12)

Proposició de llei

de l'audiovisual de Catalunya (tram. 202-00059/07) (p. 20)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la línia elèctrica Baixàs (Rosselló, França) - Bescanó (Gironès)
(tram. 300-01006/07) (retirada) (p. 33)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació
de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós
de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 270-00002/07) (p. 33)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular
el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (tram. 270-00009/07) (p. 41)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques socials (tram. 300-01004/07) (p. 48)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de justícia juvenil (tram. 300-01005/07) (p. 52)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 76.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, els consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de l'Institut Geològic de Catalunya (tram. 200-00034/07). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 264).

2. Projecte de llei de la informació geogràfica i de l'Institut Cartogràfic de Catalunya (tram. 200-00035/07). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 264).

3. Proposició de llei de l'audiovisual de Catalunya (tram. 202-00059/07). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 254).

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 270-00002/07). Comissió de Política Social. Debat i votació (Dictamen: BOPC, 264).

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (tram. 270-00009/07). Comissió de Política Social. Debat i votació (Dictamen: BOPC, 241).

6. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2006 (tram. 200-00039/07). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 264-A).

7. Projecte de llei de mesures financeres (tram. 200-00040/07). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 264-B).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques socials (tram. 300-01004/07). Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la línia elèctrica Baixàs (Rosselló, França) - Bescanó (Gironès) (tram. 300-01006/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de justícia juvenil (tram. 300-01005/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'atenció i integració de les persones amb discapacitats (tram. 302-00152/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la línia 12 del metro de Barcelona (tram.

302-00153/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Projecte de llei orgànica d'educació (LOE) i el desenvolupament del Pacte nacional d'educació (tram. 302-00154/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta presidència, havent escoltat els portaveus dels grups parlamentaris, i d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa a l'assentiment de la cambra una modificació de l'ordre del dia en el sentit que s'hi inclogui un nou punt, que és el debat i votació del nou Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la Proposta de reforma del Reglament del Parlament, que se substanciaria el proper dijous. (*Pausa.*) Hi ha acord, doncs? (*Pausa.*) S'aprova per assentiment, doncs, aquesta modificació, i, per tant, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades el dia 22, a les quatre de la tarda.

Projecte de llei de l'Institut Geològic de Catalunya (tram. 200-00034/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de l'Institut Geològic de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Política Territorial, el senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores diputades, senyors diputats, amb la presentació del Projecte de llei de l'Institut Geològic de Catalunya el Govern, i aquest Parlament, farà un acte de reparació històrica i de compliment d'un dels vells i bells –amb be alta– somnis del catalanisme històric, que havia volgut dotar Catalunya d'instituts de referència del més alt nivell i solvència científica i tècnica, per respondre a tots els reptes d'una societat moderna, avançada i organitzada.

Així doncs, en els antecedents d'aquest Projecte de llei hauríem de situar-hi aquesta vella aspiració del catalanisme històric, que mai no s'ha acabat de complir del tot i que avui voldríem que fos l'inici d'un compliment definitiu d'aquella vella aspiració.

Efectivament, des de finals del segle XIX, les administracions catalanes han tractat diverses vegades de dotar-se dels instruments necessaris per al coneixement de la geologia del país, una disciplina que compta, tant en el seu vessant teòric com en l'aplicat, amb una llarga i respectable tradició a Catalunya. Els avatars de la nostra història durant els darrers cent cinquanta anys han comportat que aquestes iniciatives d'institucionalitzar, des de l'Administració, actuacions en el camp de la geologia s'hagin vist reiteradament interrompudes i frustrades. Però, a cada maltempada s'ha respost al cap del temps, quan les circumstàncies ho han permès, amb una nova empremta, amb un nou projecte.

Així, i fent un repàs dels antecedents històrics, ja l'any 1884 la Diputació de Barcelona, conscient del valor pràctic dels coneixements geològics, encarregà a mossèn Jaume Almera la realització d'un mapa geològic dels voltants de Barcelona. La tasca del canonge Almera, que ja impartia docència i feia recerca geològica en el Seminari Conciliar des de 1874, fou secundada pel cartògraf Eduard Brossa i tingué continuïtat en els treballs de Norbert Font i Sagué, Josep Ramon Bataller i Marià Faura i Sans. Fou precisament Faura i Sans qui va rebre de la Mancomunitat de Catalunya, l'any 1916, l'encàrrec de dirigir el Servei Geològic de Catalunya, però el Servei fou suprimit per la dictadura de Primo de Rivera l'any 1925, juntament amb la institució que l'havia creat.

Amb la instauració de la República hi hagué intents de crear un institut geològic de Catalunya, però aquests varen quedar altre cop frustrats per la Guerra Civil i l'adveniment del franquisme. Sota la dictadura, els estudis universitaris de geologia es consolidaren a la mateixa universitat i al CSIC, amb figures com el doctor Lluís Solé i Sabarís, Noel Llopis i Lladó o Carmina Virgili; però, per raons òbvies, no hi hagué forma de dotar Catalunya d'uns instruments propis de treball en aquest camp des de les institucions públiques.

Va caldre esperar l'any 1979 per tal que, restaurada la Generalitat provisional, es produís un nou intent d'institucionalitzar els treballs geològics en el si de l'Administració, amb la creació del Servei de Geologia, que, a partir de 1981, assumiria també les funcions del Servei de Sismologia.

Tanmateix, l'impuls no tingué prou continuïtat i les activitats geològiques quedaren reduïdes a un servei adscrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, fins que per la Llei 6/1997 s'integrà en l'Institut Cartogràfic de Catalunya, on s'ha anat consolidant com un òrgan amb un alt grau d'especialització, que assessora els departaments de la Generalitat i les seves empreses, tot generant, a més, productes i serveis d'alta qualitat, entre els quals destaquen els fulls del Mapa geològic de Catalunya.

El Govern de la Generalitat s'ha proposat, en aquesta legislatura, enfortir els coneixements geològics generats per l'Administració i des de l'Administració. I no només per donar resposta a una reivindicació històrica mai acabada d'assolir, sinó perquè considerem que els instruments necessaris per actuar i fer-se assessorar en aquest camp són una infraestructura de base del país.

Permetin-me posar alguns exemples de com s'ha concretat aquesta voluntat durant els darrers dos anys. En primer lloc, l'any 2004 es decidí doblar el ritme de producció dels fulls del Mapa geològic de Catalunya, que fins llavors era de quatre fulls a l'any. A aquest ritme, com poden imaginar-se, hauríem trigat més de setanta anys a completar el mapa, un període pràcticament geològic. Aquest any ja n'estem produint deu, i esperem que en el contracte programa que se signi amb el nou Institut podrem establir un ritme encara més ràpid.

D'altra banda, el mateix any 2004 vam impulsar iniciatives des del Departament i des de la Secretaria de Planificació Territorial per tal que es doblés la xarxa sismològica de Catalunya, creada els anys vuitanta i que constava només de vuit estacions. S'estan construint en aquests moments set noves estacions i s'estan desenvolupant així mateix convenis de col·laboració per tal de disposar d'estacions complementàries a Andorra i a França, així com una estació sísmica submarina a la plataforma de Repsol YPF davant de les costes de Tarragona.

Vull fer notar que aquesta darrera estació, instal·lada el passat mes d'agost, compta, juntament amb els sensors sísmics, amb un sensor de pressió que s'utilitza, entre altres aplicacions, per detectar eventuals onades generades per terratrèmols submarins.

Així mateix, estan molt avançades les converses per tal de revitalitzar el Geocampus de Tremp, vinculat al Museu de Geologia d'aquella ciutat. Aquest consorci constituirà un nucli avançat de treball de camp per a l'institut que avui crearem, situat al bell mig de la Conca de Tremp, tan interessant des del punt de vista geològic. Des del Geocampus de Tremp es realitzaran també les tasques per a la preparació dels fulls del Mapa geològic referents al Pirineu.

Anem, doncs, al contingut del Projecte de Llei de l'Institut Geològic de Catalunya. El corollari d'aquesta voluntat d'impuls dels estudis geològics és el Projecte de Llei que tinc l'honor de presentar-los ara mateix. Un projecte que té com a principal objectiu la creació i definició de les funcions de l'Institut Geològic de Catalunya, un institut destinat al conreu de la geologia i de les disciplines afins, com són la geofísica i la sismologia, la geotècnica i l'enginyeria del terreny, les ciències del sòl i l'edafologia. És aquesta una decisió que no estranyarà ningú, ja que, des de l'oposició mateixa, havíem mantingut contactes sovintejats amb professionals de la geologia per tal de veure de quina forma es podria crear un institut de geologia amb personalitat jurídica pròpia i amb una alta operativitat.

A començament d'any disposàvem, ja, d'un primer avantprojecte, i ara, amb l'impuls que el Govern vol donar a l'obra pública a Catalunya, creiem que ha arribat el moment de dotar-nos de manera definitiva d'aquest instrument. El Projecte que els presento compta amb 4 capítols i 21 articles, i té per objectiu crear i definir la naturalesa i funcions de l'Institut, establir-ne l'organització i els òrgans de govern, així com determinar-ne el règim econòmic i el règim jurídic.

L'Institut es constitueix, així, com una entitat de dret públic que ajusta la seva activitat principalment a l'or-

denament jurídic privat, amb l'objecte de desenvolupar el coneixement i la informació sobre el sòl i el subsòl dins l'àmbit de les competències de la Generalitat.

Permetin-me esmentar-los breument algunes de les principals funcions que es preveuen per a la nova institució, que seran desenvolupades a través d'un contracte programa amb l'Administració de la Generalitat, i que, per voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya, des d'ara mateix, i en el Projecte de pressupostos, està dotat, ja, amb una partida de prop de tres milions d'euros, per tal que l'Institut arrenqui els seus treballs amb un pressupost consolidat, que es desprèn dels pressupostos actuals de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, i que d'aquesta manera passarien a disposar, un institut i l'altre, del seu pressupost respectiu.

Els objectius, doncs, d'aquests treballs i funcions de l'Institut serien els següents: l'elaboració del Mapa geològic de Catalunya a les escales adequades per a la planificació territorial i urbanística; la creació i el manteniment d'una base de dades en matèria geològica, tot recollint no només els estudis, sinó també les mostres que s'estimi convenient de conservar; l'assessorament en matèria geològica al Departament de Política Territorial i Obres Públiques i a la resta dels departaments de la Generalitat i les seves empreses públiques; la realització per encàrrec del Govern de la Generalitat d'estudis i projectes geològics; l'estudi i l'avaluació dels riscos geològics i les propostes de mesures per a la seva prevenció; el desenvolupament i manteniment de la xarxa sísmica, el sistema d'informació sísmològica i d'avaluació del risc sísmic.

Vull subratllar, sobretot, aquest apartat de col·laboració entre l'Institut Geològic i els diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, que ha de consistir, més enllà de la tasca de l'Institut per tal d'elaborar el mapa geològic de tot Catalunya, la necessària correspondència entre els estudis geològics que s'encomanin a l'Institut i les necessitats directes i immediates de l'Administració pel que fa a les obres públiques en marxa. De tal manera que s'ha de produir una simetria, una correspondència entre els encàrrecs principals i aquell tipus de projectes que per la seva naturalesa requereixin de tots els estudis geològics pertinents per tal d'assegurar que aquestes obres públiques s'emprenen amb un coneixement adequat i aprofundit de les característiques del subsòl.

Ens dotem, doncs, d'un instrument d'estudi, d'assessorament i d'intervenció, que l'Administració i la societat catalana necessiten. Ho repeteixo: un instrument d'estudi –condició prèvia–, d'assessorament i d'intervenció. Estudi i acció alhora, per tal de garantir que els treballs de l'Institut siguin de caràcter pràctic, un cop fonamentats en un estudi aprofundit de la realitat sobre la qual han de treballar.

Així, doncs, la creació de l'Institut respon a una aspiració llargament sentida pels professionals de la geologia a Catalunya, però s'enganyaria qui pensés que en donar aquest pas el Govern vol satisfer sentiments corporatius. Tampoc ha de ser entès com cap desautorització o menysteniment per a l'Institut Cartogràfic, que durant aquests anys ha aconseguit en el seu si el Servei Geològic, l'ha potenciat, l'ha dotat d'excel·lents profes-

sionals i l'ha dotat de la projecció amb la qual avui compta. En prendre aquest pas, el Govern tracta de dotar Catalunya d'una infraestructura de coneixement bàsica per al progrés de l'economia, la seguretat dels ciutadans i la gestió de l'entorn.

I aquesta voluntat ha estat molt ben compresa per tots els grups parlamentaris, que han volgut participar activament per enriquir el text presentat en un clima d'entesa i consens.

Permetin-me, doncs, donar-los les gràcies i demanar-los, a tots, el vot favorable per a aquest Projecte de Llei. Si tots els grups d'aquesta cambra responen afirmativament a la presentació i proposta d'aquest Projecte de Llei, plegats, amb un alt sentit institucional, donarem resposta, finalment, a aquella vella aspiració del catalanisme polític, que avui es començaria a concretar, espero, d'una forma definitiva.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Passem, ara, al debat per defensar les esmenes. I en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, il·lustres col·legues, amb molta brevetat voldria defensar la posició del meu Grup Parlamentari davant del Projecte de Llei que ens acaba de presentar brillantment el conseller Nadal, jo diria el professor Nadal. Ha fet un repàs històric sobre els estudis geològics de Catalunya i allò que va ser per a molts catalans d'altres èpoques un sentiment compartit de voler aprofundir en el coneixement del sòl i del subsòl. Això és una fita que, modestament, probablement des dels seus inicis a l'octubre del 79 ha anat cobrint el Servei Geològic de Catalunya, i val a dir que, en aquest període de temps, el Servei s'ha acreditat per la qualitat i el rigor dels seus treballs, tant en el camp de la geologia i de la geotècnica, contribuint d'una manera efectiva a aquell objectiu o a aquella aspiració a què ha fet referència el conseller.

Val a dir també que la seva adscripció, del Servei Geològic de Catalunya, durant vint-i-cinc anys, al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i posteriorment a l'Institut Cartogràfic, no ha suposat cap obstacle al desenvolupament de la seva activitat, i en canvi, ha pogut compartir recursos amb altres estaments de l'Administració, que probablement, des del punt de vista de l'optimització, ha sigut una dada positiva. En qualsevol cas, la seva segregació, a partir de la Llei que aprovarem d'aquí a uns minuts, de creació de l'Institut Geològic de Catalunya, esperem que suposi l'increment de les seves possibilitats per dur a terme les finalitats que se li proposen, i que d'aquí a un temps ens puguem felicitar tots plegats de l'encert de la decisió adoptada en el dia d'avui.

El Partit Popular, en el tràmit parlamentari, va presentar un seguit d'esmenes, que tenien i tenen com a úni-

ca finalitat millorar un projecte, sobretot des del punt de vista tècnic i funcional. Algunes han estat incorporades al text que aprovarem, i que ja han sigut informats favorablement per la Ponència, o han estat transaccionades, gràcies a la dedicació i a l'activitat pacient i comprensiva del ponent, bàsicament, del Partit dels Socialistes de Catalunya, el senyor Esteve Pujol, al qual vull agrair el seu treball, i sobretot el seu tarannà; és un plaer debatre així entre companys.

La resta de les que queden vives, entenc que tenen molt poques possibilitats que arribin a bon fi, atès que no compten amb el suport de la majoria d'aquesta cambra. Per la qual cosa, honorable president, en aquest moment les retiro i així estalviarem de sotmetre-les a votació.

El president

Quines retiraria, senyor diputat?

El Sr. Ibarz i Casadevall

Totes les que queden...

El president

Totes?

El Sr. Ibarz i Casadevall

Totes.

El president

Totes. Molt bé, gràcies.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Anuncio, però, que el meu Grup donarà suport a tres de les esmenes que manté vives el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que són les esmenes 20, 46 i 47, després d'escoltar el seu ponent, l'il·lustríssim senyor Agustí López, que és un coneixedor amb profunditat del tema que ens convoca i ha estat molt persuasiu a l'hora de convèncer-nos de la bondat perquè els recolzem.

No vull deixar passar l'ocasió per agrair al lletrat de la Comissió, el senyor Muro, i a la gestora senyora Bello, per la seva diligència. I ja anuncio, en aquest moment, el vot favorable del meu Grup al Projecte.

Moltes gràcies, molt honorable president; gràcies, honorable conseller.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputades, diputats, aprofito per saludar, des d'aquí, la professora Carmina Virgili, que ens acompanya, i recordo amb «carinyo» la seva obra *El triàsic dels Catalànids*, i també als representants del Col·legi de Geòlegs de Catalunya.

Bé, és ben sabut que una de les resolucions del plenari dedicat als fets tràgics del barri del Carmel fou la creació de l'Institut Geològic de Catalunya. De fet, els túnels del Carmel no han estat pas l'única obra pública que ha posat de manifest la necessitat de conèixer molt detalladament el subsòl per poder evitar grans fracassos que afecten seriosament la seguretat de les persones i també l'eficàcia i la rendibilitat econòmica de les infraestructures construïdes. Recordem el cas de la línia del TGV, entre Lleida i Saragossa, amb un traçat afectat per esfondraments càrstics, i es va tancar amb una picabaralla sorollosa entre polítics i geòlegs.

A Catalunya, avui disposem d'uns serveis geològics certament dependents excessivament de l'Institut Cartogràfic, que d'alguna manera els limita. La Llei que avui debatem, ras i curt, ens proposa la separació, la segregació d'aquests serveis geològics, constituint-se com un institut, amb perfil propi, i definint objectius que obligatòriament haurien de ser ambiciosos per cobrir un seguit de mancances que existeixen en aquest àmbit. La Llei, però, és feble, és una llei un pèl poruga, més que res perquè fa els deures pendants.

Pel que fa als objectius, la mateixa exposició de motius de la Llei expressa que el Mapa geològic de Catalunya es configura com una eina fonamental del coneixement geològic pels professionals. Però la Llei que avui debatem no compromet ni inversions ni terminis per a disposar dels fulls geològics de Catalunya a escala 1: 25.000, cartografia bàsica i imprescindible per al treball dels professionals, i el grau d'exactitud dels quals depèn dels seus informes, depèn d'aquesta cartografia ben feta. Cal recordar que bona part dels Pirineus catalans no disposen avui mateix ni dels fulls a escala 1: 50.000, que ha elaborat l'Institut Geològic i Miner d'Espanya per tot el territori, i que es van iniciar a principis dels anys setanta amb el mandat del ministre Soler Ruiz. La Llei tampoc assenyala compromisos econòmics i calendaris per a l'elaboració del mapa de riscos geològics de Catalunya, document de gran valor per a la planificació urbanística del territori i per a les seves infraestructures.

Parlem d'hidrogeologia. El mapa hidrogeològic de Catalunya, a escala 1: 25.000, també s'oblida i no es calendaritza en la Llei. Aquest és un estri irrenunciable per treballar la contaminació de les aigües freàtiques, i també per reconèixer les grans reserves de dipòsits d'aigua subterrània del nostre país. A Catalunya, avui, i fruit d'aquest desconeixement científic de la hidrogeologia, l'activitat dels saurins —en castellà «zahorí»—, més que res a la Catalunya rural, és intensa. En aquest any de sequera, de severa sequera, aquesta professió mil·lenària, que la respecto, ha tingut feina a dojo, i també credibilitat. Cal, doncs, que una tasca essencial d'un institut de geologia de Catalunya sigui la redacció del mapa hidrogeològic. Lamentem que s'hagi refusat en el debat de la Ponència la nostra esmena que perfilava el 2013 com a data per a la finalització d'aquests treballs. Sincerament, no acabem d'entendre com un govern que planifica infraestructures fins al 2025, renuncia a programar l'estudi del subsòl amb una agenda seriosa.

Seguim amb la hidrogeologia. Amb aquesta Llei s'ha perdut l'oportunitat d'incidir en un dels problemes més greus que té Catalunya avui, i també el seu Govern. Es

tracta de la gestió dels riscos d'inundabilitat, avui en mans de l'Agència Catalana de l'Aigua, amb molts enginyers, advocats i ambientalistes, però pocs geòlegs. Cal que l'Institut Geològic de Catalunya introdueixi criteris científics geològics que diferenciïn la inundació amb aigües mortes, de les inundacions torrencials carregades de materials detrítics, que són realment les perilloses; en cas contrari, se seguiran aturant i impossibilitant determinades obres públiques i privades que perjudiquen el desenvolupament, molt especialment de determinades àrees de muntanya. La hidrogeologia, matèria essencial de la gestió del territori i dels recursos hidràulics, és totalment menystinguda pel text de la Llei.

Hi ha un article de la Llei que ens preocupa en gran mesura: la facultat que atorga la Llei a l'Institut Geològic de crear o participar en societats mercantils amb ens públics o privats per fer treballs per encàrrec. Entenc que, tenint en compte que a Catalunya, avui, hi han més de setanta empreses privades dedicades a fer estudis geològics de tota mena i amb un ventall de tecnologies molt notable, caldria acotar, limitar de forma precisa i clara que les activitats geològiques que duren a terme aquestes societats mercantils, que impulsarà el nou Institut Geològic de Catalunya, no entrin en competència deslleial amb aquest ric teixit empresarial i tècnic del món de la geologia a Catalunya. I en aquest sentit, lamentem també que no se'ns hagi contemplat el text de la nostra esmena, que expressa aquesta preocupació, i més en un moment que a Catalunya li cal potenciar empreses innovadores pel que fa a les seves tecnologies, i als seus camps de treball també. És, doncs, realment transcendental per al nostre Grup, d'assegurar que les activitats de l'Institut Geològic i les seves empreses que pugui participar o crear no interfereixin en l'activitat de les empreses privades del sector.

He de dir que, d'una llei que neix impulsada per les resolucions del plenari del Carmel n'esperava més, més compromisos, més valentia a l'hora d'identificar les mancances més serioses del sector. Em fa la impressió que el nostre Grup, i jo mateix, no som els únics sorpresos i decebuts. Es tracta, doncs, d'una llei que senzillament pretenia regular la segregació dels serveis geològics de l'Institut Cartogràfic i poca cosa més.

Malgrat tot l'expressat, hem d'acceptar que l'avantprojecte elaborat pel Govern fou força enriquit pel sector dels professionals de la geologia en el tràmit d'audiència pública. I també faig un reconeixement a l'acceptació d'un parell d'esmenes del nostre Grup, que, al meu parer, han aportat millores realment substancials al text de la Llei. En primer lloc, per una banda, l'acceptació que dos representants del món universitari integrin el Consell Rector, en la composició del qual, inicialment, no hi eren comptats; tot i que trobem a faltar un representant del Col·legi de Geòlegs en aquest mateix Consell Rector i segurament fóra interessant, en un futur, d'incorporar-hi un representant de les empreses privades d'estudis geològics. La incorporació íntegra de la nostra esmena, que incorpora a la Llei la creació d'un arxiu geològic de Catalunya que integri tots aquells informes i dictàmens geològics que es visin en els corresponents col·legis de llicenciats, creiem que és un aspecte molt interessant i que molts professionals d'experiència l'han reclamat des de fa temps.

Acabo reconeixent, doncs, la feina del lletrat senyor Muro, i la capacitat de diàleg i d'arribar a acords, per part del diputat Esteve Pujol, en les múltiples converses que hem tingut, una d'elles precisament molt curiosa, a mig camí entre el seu poble i el meu poble, a l'Ajuntament de Puigcerdà, la qual cosa agraeixo de tot cor. I també les múltiples converses realitzades amb el senyor Manel Ibarz, diputat del Partit Popular, que ha tingut l'enteresa d'escoltar-me en totes les raons que li he donat.

Mantindria per votació totes les esmenes vives que quedaven al Dictamen de la Ponència, llevat de l'esmena número 15, que la retiro en aquests moments.

No m'agradaria acabar la meua intervenció en aquest plenari sense dir que ha estat una satisfacció per a mi, com a diputat i com a geòleg que l'any 69 vaig entrar a la Facultat de Geologia, a la Central, participar en aquest debat. I recordo els catedràtics Crusafont, Solé i Sabarís, i molta gent més, que en aquells moments, doncs, ens van iniciar en el món de la geologia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per fer torn en contra té la paraula el senyor Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el meu paper aquí és posicionar-me sobre les esmenes, que, com han vist, per la intervenció dels que m'han precedit, en queden poques, algunes d'elles retirades en aquesta mateixa sessió, però bé, sí que cal dir que hi ha hagut un esforç de consens, en aquest cas de tots els grups, dels tres grups que donem suport al Govern i dels dos grups que són a l'oposició, per arribar a aquest punt a què arribem avui en aquesta sessió. I per tant, doncs, ha set una feina de tots i que jo voldria aquí, doncs, agrair a tots elsponents de la Llei.

Dir que ha set una feina de tots els grups, però també ha set una feina de persones, a títol individual o col·lectiu, algunes d'elles presents avui aquí, en aquesta sessió: la senyora Carmina Virgili, el Col·legi de Geòlegs, que avui està representat, i aprofito tant als uns com als altres per donar-los la benvinguda, al seu president i a la Junta, i també altres tècnics i geòlegs que, a títol individual, en converses que hem tingut tots plegats, han fet aportacions interessants per aconseguir, doncs, una llei millor.

Per tant, passaria, doncs, a comentar les esmenes..., que, com deien els altres dos que m'han precedit, és a dir, tant el senyor Ibarz com el senyor López, hi ha hagut voluntat per part de tots d'arribar a aquest consens, de fer aquesta Llei, doncs, el millor possible. I, com veuen, doncs, moltes s'han acceptat, presentades pel Partit Popular, moltes, que han millorat, diguéssim, el text; també per Convergència i Unió. Jo sí que aprofitaria, doncs, en aquest cas..., que aquestes aportacions que es recullen, doncs, també coincideixen en molts aspectes amb les esmenes que els tres partits que donem suport al Govern també havíem presentat. I, en

aquest cas, dir que –i seria el que el senyor López deia del tema universitari– sí que, sense treure-li el mèrit, que evidentment hi havia una esmena en aquest sentit..., però que la teníem pràcticament tots els grups. Per tant, jo crec que ha set una transacció de tothom, perquè tothom estava interessat en aquest aspecte.

Després, també dir que, en aquest cas, una altra esmena, doncs, de què es parlava, acceptada, que és el tema de l'arxiu..., que, evidentment, doncs, sí que és veritat que s'hi ha fet una aportació interessant, tot i que en el text, diguéssim, original, hem de reconèixer-ho, ja hi era contemplat, i, per tant, el que hem fet, doncs, és perfeccionar el que deia el text original.

Hi ha algunes altres esmenes que, evidentment, no es podrien acceptar, o no les vam acceptar en ponència, i que anirien una mica en el sentit del que s'ha dit ara..., o poder la intenció que s'hi ha posat al darrere..., del perquè no s'acceptaven aquestes esmenes i que no podria compartir.

En aquest cas, dir que el Partit Popular les ha retirat, però sí que faig esment que eren esmenes poder ja molt tècniques i que poder no acabàvem de coincidir en com era l'encaix.

Per part de Convergència i Unió, jo diria que les que ha remarcat el senyor López, bàsicament, graviten sobre dues..., que era, em sembla que és, l'esmena 20, sobre el tema de la por que té el senyor López del perill de la competència amb el sector privat. D'això, n'hem parlat en ponència. Jo puc dir-ho ara públicament davant de tothom: escolti, no és aquesta la voluntat ni de la Llei ni de cap dels ponents d'aquesta Llei. I, en aquest sentit, fins i tot, s'hi va incorporar una esmena que havíem transaccionat i que, en aquest cas, el PP va acceptar i que el senyor López no va acceptar, que era una esmena que havíem presentat en el sentit que, malgrat que no hi ha cap intenció, evidentment, no és aquesta la voluntat creant aquest Institut Geològic, de fer competència a ningú, tot el contrari..., sinó que és, doncs, l'aportació..., i perquè quedi ben clar ha estat posat en el preàmbul i està posat en l'articulat el tema que això no ha de fer competència a ningú ni en cap cas. Està reflectit. El senyor López no es va donar per satisfet, però, bé, en aquest cas, doncs, em sembla que el seu temor no hi hauria de ser, perquè, efectivament..., no hi és, en cap moment, en l'esperit ni en la lletra d'aquesta Llei.

L'altre tema era la qüestió dels terminis. És a dir, el senyor López ens ha fet allò de dir: «És una llei poruga». Però, és clar, quan ens ha determinat què era el que no li semblava bé, finalment, només són aquests dos temes. Un, la qüestió que no faci competència al sector privat, que ja hi estem d'acord i per tant no hi ha cap problema; segona, volia que poséssim uns terminis, uns terminis..., 2013..., ha enumerat, doncs, diferents aspectes de mapes geològics, etcètera, que hi són tots recollits, que, per tant, no lligaria amb això de poruc, perquè poruc seria que una d'aquestes feines que ell enumerava no es volguessin fer, però no és aquest el cas, tampoc, perquè, jo..., em sembla que, d'una manera ben extensiva, explica fil per randa totes les tasques que pensa desenvolupar aquest Institut.

I, pel que fa, doncs, als terminis, dir-li –no li diré res de nou perquè també ho vam estar comentant en ponència– que això és el que dirà el contracte programa, un contracte programa que, justament, servirà per definir totes i cadascuna de les coses que ell avui reclama i que el seu encaix és allà i no en una disposició transitòria d'aquesta Llei. El compromís del Govern en aquest contracte programa hi és, perquè l'altre dia..., «no –no–, farà un contracte programa, però tampoc hi hem posat terminis». La Llei diu que en el termini màxim d'un any aquest contracte programa sigui subscrit i que, per tant, totes i cadascuna d'aquestes dates que ell demanava, doncs..., jo crec que tampoc ha de patir, perquè sortiran reflectides en aquest contracte programa que tindrem abans d'un any.

Dir que el ritme, doncs, d'aquest Govern en el tema de mapes geològics és important. Més que dobla aquest any, doncs, el que s'havia fet en períodes anteriors amb l'anterior Govern. Però, evidentment, s'ha d'accelerar, el ritme, i és la pretensió, amb aquest contracte programa, de fer-ho, perquè hi hagi totes aquestes coses que coincidim que són tan necessàries per al nostre país..., de poder disposar.

Per tant, en definitiva, són aquestes les esmenes que sortien de les intervencions que hi ha hagut. Evidentment, doncs, mantindrem la votació tal com ho vam fer en ponència. I dir que, com deia, amb aquestes aportacions que ens han fet molta gent que ens ha ajudat..., m'agradaria acabar emprant paraules d'un dels geòlegs que ens ha fet aquestes aportacions. Ens deia que del que es tractava de fer era geologia d'anticipació. Jo crec que sí, que el que es vol és això, geologia d'anticipació, i que la creació d'aquest Institut Geològic és un bon instrument que donarà resposta a aquesta importància, cada vegada més, que assoleixen els estudis geològics, geotècnics i geofísics en la planificació i en l'execució de les obres públiques i d'infraestructures i en l'ordenació territorial.

Tenim objectius a assolir. Sembla que aquesta Llei que aprovem avui és un bon instrument per assolir-los i per fer-ho. Aquest Institut Geològic, doncs, permetrà conservar la informació geològica generada per les obres subterrànies; recopilarà, ordenarà i farà accessibles aquestes dades geològiques, que configuren, com deïem, una base de dades, l'arxiu geològic, que es mantindrà amb la informació obtinguda, i això també cal remarcar-ho, tant de l'obra pública com de la privada. I això queda molt ben explicitat en la mateixa Llei.

El conseller ho deia: «Amb aquesta Llei es dona resposta a una reivindicació històrica». Però no només això, ja que s'enforteixen els coneixements geològics generats per l'Administració i des de l'Administració.

Per tant, res més. Simplement, agrair, doncs, la feina de tots els ponents, els senyors Agustí López, Oriol Amorós i Manel Ibarz i la diputada senyora Bet Font. Sens dubte, també el treball inestimable del lletrat, senyor Xavier Muro, que ens ha orientat i amb el seu bon saber ens ha fet arribar a bon port, doncs, totes les transaccions, aportacions, que s'han fet en aquesta Llei. I també voldria donar les gràcies especialment a totes aquelles persones que també m'han ajudat en aquesta

tasca –no sóc geòleg, com el senyor López, i, per tant, he hagut de fer un esforç suplementari–, i molt especialment a la senyora Laia Bonet per les seves aportacions.

Per tant, moltes gràcies, senyor president. I, per tant, concloent, no recolzaríem aquestes esmenes que han quedat vives de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la seva posició respecte al text del Dictamen, els grups que no han reservat esmenes tenen la paraula. I, en primer lloc, ho pot fer l'illustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer que els vull dir és que el nostre Grup i el diputat que els parla estan molt contents i molt satisfets que avui presentem aquesta Llei. És una Llei que respon a moltes demandes del sector, però és una llei, sobretot, que respon a una necessitat de la societat i que respon també a una reivindicació històrica, com ha dit el conseller molt bé, del catalanisme social o del catalanisme polític. El catalanisme sempre ha volgut institucions de referència que servissin per fer país, ha volgut institucions de referència que dotessin el nostre país d'elements de treball i d'infraestructures sobre els quals la resta i el conjunt d'activitats del país es poguessin sustentar. I hi han ocasions en què aquests infraestructures, quan no hi són, se'n palesa vivament la necessitat. Una ocasió d'aquestes va ser arran de l'esfondrament de la cua de maniobres del Carmel, i, per tant, també va sorgir molt vivament la necessitat de crear aquest Institut en el Ple extraordinari referent a aquests fets.

Per tant, bé, aquells que van dir que la Comissió del Carmel i el treball que van fer el Govern i el Parlament després d'aquells fets no va servir per res, avui tenen un nou argument, després de molts altres, per rectificar la seva posició i dir: «Sí que va servir». Va servir per a coses importants, que aleshores es van palesar i van sortir vivament. Però no només eren aquelles, sinó que moltes de les demandes que el senyor Agustí López..., diu: «Home!, per fi les tenim en llei, però ens queixem que no hi han terminis». Doncs, és clar, m'ho posa molt fàcil, senyor López, no?, i sap gairebé greu caure en un recurs tan evident, no?, però, és clar, fa molts anys que eren necessàries, aquestes coses, i potser el Govern anterior no ho va saber veure, potser tampoc ho vam saber veure tots plegats, i, sí, una ocasió com l'esfondrament del Carmel ens va ajudar a fer veure aquesta necessitat.

Necessitat de què? Essencialment, de tenir la informació geològica ben endreçada i disponible. Perquè li recordo que un dels elements causals que es van determinar, o almenys la Comissió ho va creure així, feia referència a la informació geològica. I, per tant, avui volem venir aquí a suplir aquest problema.

Per tant, no ens digui que és feble, no ens digui que és fluixa, no ens digui que no és..., perquè no és així. Per-

què jo crec que el sector –a qui aprofito per saludar, que avui està aquí representat amb el seu Col·legi i altres professionals de prestigi, i entre ells la doctora Virgili– sap que aquesta Llei és important, i el sector l'acull amb satisfacció, perquè ve a respondre a algunes d'aquestes demandes. Tindrem mapa de riscos geològics, és clar que sí; tindrem mapa hidrogeològic; mapes inundables... Certament, es treballen des de l'ACA. Vostè diu que no hi ha geòlegs. Miri, casualment ha anat a citar un cas..., que personalment en conec un, de geòleg que treballa per l'ACA. Han fet mapes d'inundabilitat i se'n fan en aquest moment, i feia falta que s'haguessin fet des de fa molt de temps. Per tant, sí que es dona resposta a aquestes coses.

Però sobretot –sobretot– li volia llegir l'apartat *b* prima de l'article 3, que diu el següent: «Constituir, mantenir i actualitzar un centre de documentació i arxiu geològic, les condicions de consulta del qual s'hauran d'establir per reglament. Aquest centre haurà d'aplegar material bibliogràfic». Segon, i molt important –i molt important: «Els informes i els estudis geològics que, amb relació a la investigació del subsòl del territori de Catalunya, a iniciativa privada o de l'Administració pública, hagin estat visats per qualsevol col·legi oficial».

Per això fem aquesta Llei. La fem per això, aquesta Llei. I no em digui que és seu, senyor, perquè no és just –no és just. Fem aquesta Llei per a això, perquè és el que la Comissió d'Investigació del Carmel va precisament determinar que ens feia falta, i el senyor que té al costat li ho pot explicar. Va determinar, precisament, que ens feia falta per a això, i vam fer la Llei per a això.

Per tant, no ens digui que és fluixa, perquè això és molt important –això és molt important–, i em sembla que vostè..., segur que hi està d'acord. És molt important que Catalunya disposi, per tant, d'un centre de documentació on tota la informació geològica que es generi s'arxivi, estigui disponible; veurem com es posa a disposició, però és molt important que es tingui aquest arxiu perquè no es perdi el resultat, la informació, que s'extreu de tots els estudis geològics que es fan a Catalunya.

Per tant, amb l'aprovació d'aquesta Llei, venim a cloure un cicle, o venim a cloure una reivindicació històrica, que ja venia de molt enrere. La Mancomunitat va crear el primer Servei Geològic de Catalunya; la dictadura el va suprimir. Una altra vegada tenim un cas en la història en què es veu el catalanisme a favor de la il·lustració i, en canvi, l'autoritarisme a favor de la falta de coneixement o de la falta d'il·lustració, o de tenir endreçat el coneixement. Durant la Segona República es va voler endreçar. Es restaura el 79 de seguida; de seguida que pot Catalunya torna a recuperar un servei geològic, però passen una pila d'anys, aquest Servei Geològic està dins de l'Institut Cartogràfic i no veu la llum, no agafa el pes que ha de tenir. En tot cas, sí que s'ha de valorar la feina que es fa dins de l'àmbit geològic, geofísic i geotècnic, però no agafa l'entitat suficient que avui li volem donar.

Per tant, anunciarem el vot contrari a les esmenes presentades. Entenem que, pel que fa al tema de terminis, hi ha un compromís que és fer un contracte programa entre l'Institut i el Govern de la Generalitat. En aquest

contracte programa, que ha d'estar fet en un any, és on s'ha de recollir l'actuació. No creiem que el Parlament hagi de definir el detall que ha d'incloure aquest contracte programa i els seus terminis sí que creiem que aquells elements bàsics han d'estar inclosos a la Llei, i ho estan, perquè la Llei parla, doncs, de les diferents cartografies, dels diferents estudis, del servei de base de dades, de què han d'incloure aquestes bases de dades, del centre de documentació. Per tant, tots aquests aspectes estan recollits en la Llei; falta ficar els detalls, que això correspon, lògicament, al contracte programa.

I, després, una altra qüestió, la que feia referència a la creació de societats privades, que ens diuen, i nosaltres també ho hem pogut comprovar així, perquè també hem tingut converses amb sectors afectats, és que hi ha una preocupació que, si es creen societats privades, això porti a una actuació, des del sector públic, en l'àmbit privat, que perjudiqui les empreses de Catalunya. Bé, aquesta preocupació dependrà de com s'apliqui la Llei, no tant del que digui la Llei, dependrà de com s'apliqui la Llei. I, precisament, si surt aquesta preocupació i aquesta por, serà per algunes praxis que s'han succeït. No és perquè sí. Per tant, home, una mica de prudència en tocar aquest tema, perquè el que no podem fer tampoc és passar d'un extrem a l'altre i evitar que el sector públic no pugui fer, tingui les mans lligades a l'hora d'operar. Nosaltres estem d'acord que tot allò que pot fer, i està recollit en el preàmbul de la Llei, i així ho vam introduir arran de les converses amb el sector, concretament, amb el Col·legi de Geòlegs, que tots els grups hem tingut. Doncs, home, tot allò que pot fer el sector privat no ho ha de fer el sector públic, però tampoc podem impedir que el sector públic tingui eines per operar en camps on el sector privat, doncs, no té capacitat suficient, per una qüestió de mida, no per una qüestió de coneixement, sinó per una qüestió de mida, en general. Per exemple, doncs, actuacions a l'estranger en operacions que puguin ser interessants per al conjunt del sector perquè aporten coneixement al sector.

Per tant, hem cregut que no era bo lligar-se de mans, però sí que era bo recollir aquest principi que esmentava el senyor López i que compartim, i així ha estat fet.

Bé, res més, doncs, senzillament acabar agraint la tasca del senyor Muro, de la senyora Bello, dels ponents Pujol, Font, Ibarz i López. I, com que ha estat una llei molt participada i molt esperada i amb moltes aportacions, tant en el tràmit d'informació pública, com després en el tràmit parlamentari del sector, agrair la feina dels geòlegs de Catalunya de quin tant hem après els darrers mesos en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa, la il·lustrada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui tenim l'oportunitat de parlar aquí al Par-

lament de la geologia, una matèria que abasta moltes branques i disciplines relacionades. Els diputats i diputades que avui són aquí a l'hemicicle i tenen a les seves mans el *Diari de Sessions*, doncs, poden anar-se'n a l'article 3 i veuran el reguitzell d'aquestes branques i d'aquestes disciplines relacionades: mineralogia, petrologia, estratigrafia, geoquímica, paleontologia, etcètera. Per tant, estem parlant d'una matèria que abasta moltes branques, com deia, i que, a més a més, és fonamental per portar a terme actuacions que són importants per a la nostra societat. Ja s'ha anat dient com la geologia ha estat protagonista en determinats moments, sobretot de l'activitat aquí en aquest Parlament, malauradament per fets tan desgraciats com els del Carmel, però habitualment és una disciplina que passa bastant desapercebuda malgrat, com deia, sigui important per a la construcció d'infraestructures, per a les edificacions, per exemple, per conèixer la disponibilitat d'aigua als aqüífers, per conèixer els recursos miners, etcètera.

Ja s'ha dit, també, que el fet que tinguem avui aquesta Llei o que hagi precipitat, hagi accelerat que tinguem aquesta Llei aquí, doncs, és conseqüència de la resolució de la Comissió d'Investigació del Carmel. El nostre Grup Parlamentari vam quedar particularment impressionats per la manca de rigor en què es treballava en el subsòl, doncs, m'ho deien la companya Dolors Clavell i el company Joan Boada del meu Grup Parlamentari. I, precisament, doncs, avui el que fem és posar les bases perquè no torni a passar un nou Carmel.

Avui, amb l'aprovació d'aquesta Llei per crear l'Institut Geològic, crec que complim amb un deure pendent, amb un deure històric. Trenquem, també, amb una continuïtat que, doncs, no era la més adequada. Avui, doncs, per la transcendència que té la geologia i per les necessitats, com ja s'ha dit, que s'han posat en evidència clarament, doncs, hem constatat que no en tenim prou amb que hi hagi un servei geològic depenent de l'Institut Cartogràfic, sinó que era necessari crear un ens públic de referència, amb una personalitat jurídica pròpia, amb unes característiques que avui definim.

En el fons, el pas que es fa avui és un reconeixement a la importància de la geologia, dels estudis geològics, geotècnics, geofísics, hidrogeològics, etcètera. Ja s'ha parlat de l'estructura de la Llei. Ha començat, evidentment, el conseller Nadal fent-ho. Per cert, tenint en compte que qui ha presentat la Llei és el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, crec que també és bo recordar aquí que precisament aquest Institut Geològic donarà servei o afectarà molts altres departaments de la Generalitat de Catalunya. I se m'acudeix, per exemple, evidentment, doncs, el Departament de Medi Ambient i Habitatge, el Departament d'Interior, per al tema de riscos, el Departament d'Indústria, perquè per a temes d'energia, per exemple, hi ha el potencial de l'energia geotèrmica que té molt de camí per desenvolupar o, també a Indústria, en aspectes de mines, el Departament d'Agricultura, en temes de sòls, etcètera.

Per tant, jo crec que és bo que d'això en quedi constància. A part d'això, com que ja, el fet d'intervenir en últim lloc, doncs, sempre passa que la majoria de coses ja s'han dit, però sí que el que voldria destacar són alguns dels aspectes que s'han canviat en aquesta trami-

tació parlamentària. I també és just d'agrar o de pensar que en molts d'aquestes casos, d'aquests casos de millora, s'han pogut produir gràcies a les aportacions que han fet persones i entitats que es varen adreçar en els grups parlamentaris per fer-nos adonar de determinats punts flacs del Projecte de Llei. I vull agrair especialment els representants del Col·legi Oficial de Geòlegs, encapçalats pel senyor Joan Escuer, la senyora Carmina Virgili, el senyor Santanach, que són els que ens varen fer arribar documentació, però també aquelles persones que han fet arribar al·legacions en alguna de les fases de tramitació. De fet, aquestes aportacions o aquestes al·legacions ja varen tenir incidència en el procés previ que arribés aquí al Parlament. Per tant, quan era un avantprojecte, doncs, va anar també evolucionant fins a tenir el projecte que va arribar aquí i ara, doncs, acabarà tenint un altre format en alguns articles, fruit d'aquest treball que hem fet els ponents d'aquesta Llei.

Jo crec que, en bona part, les aportacions que es feien des d'aquests col·lectius que abans esmentava, algunes ja s'han incorporat gairebé directament, altres s'han desestimat amb justificacions que ja s'han enumerat abans i altres, doncs, com en la tasca que fem entre els ponents, doncs, també, s'han transaccionat. Aquestes propostes, aquestes modificacions que ja les han destacat altres ponents, jo de fet les vull també enumerar perquè quedi constància, en aquest cas, de quina és la voluntat del legislador. Especialment, hi ha un element que és el que afecta l'article 5 i que té a veure amb aquesta preocupació que se'ns ha mostrat sovint que l'Institut faci la competència a empreses que es dediquen a la geologia, i com deia perquè quedi constància de quina és la voluntat del legislador, doncs, diré aquí, també, que precisament no es tracta de facilitar que tinguin lloc aquesta competència a les empreses, sinó de portar a terme serveis que les empreses privades, precisament, no desenvoluparien. Altres elements que també s'han canviat en aquest procés de tramitació parlamentària és en la composició del Consell Rector i, en concret, de la seva representació, que fan referència a l'article 8, en el qual, doncs, crec que s'hi ha fet una incorporació molt important, que era una mancança del Projecte de Llei, quan s'incorporen persones procedents de l'àmbit universitari expertes en disciplines geològiques o matèries afins. Per tant, em sembla que, també, en aquest procés, ja es pot reconèixer una millora. Com també hi ha hagut una millora, al nostre entendre, en la transacció que hi ha hagut en l'article 11, pel que fa al director o directora de l'Institut, tenint en compte que es tracta d'un institut d'un caràcter molt tècnic i científic, creiem que es mereix que el director o directora sigui un bon coneixedor de la matèria, no només un bon gestor. I per això, doncs, la incorporació que aquestes persones, aquesta persona sigui de reconegut prestigi professional i científic.

També volem destacar una altra incorporació que s'ha fet en el Projecte de Llei, que és el que té a veure amb l'article 17, el que fa referència al contracte programa. Per a nosaltres és molt important que aquest contracte programa permeti millorar el ritme actual d'elaboració dels fulls, tant dels mapes geològics com mapes de riscos, com altres tasques que ja s'han enumerat. I per

això, doncs, la incorporació que, amb una nova disposició transitòria, doncs, aquest contracte programa no es demori excessivament, sinó que es signi en el termini d'un any, com a molt, perquè creiem que és el que ha de permetre marcar el ritme per assolir els objectius que amb aquesta Llei ens plantejem.

Anunciar, doncs, el nostre vot favorable al Projecte de Llei i el rebuig a les esmenes que han quedat vives.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga. El Sr. Ibarz i Casadevall demana per parlar.)

Senyor Ibarz, deu voler votació separada, no? Jo em sembla que ho he entès.

El Sr. Ibarz i Casadevall

President, voldria demanar la votació separada de les esmenes 20, 46 i 47, de Convergència i Unió.

El president

Que serien l'11 bis, la 24 i la 25 amb la numeració de l'actual *Butlletí*. Seria això, no? *(Pausa.)*

Doncs bé, anem a començar les votacions, i, com que s'ha demanat votació separada, el Grup Parlamentari del Partit Popular ha retirat les seves esmenes, ara votariem l'11 bis, 24 i 25.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor i 71 vots en contra.

Ara votariem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tenint en compte que la 15 ha estat retirada. Les podem votar conjuntament. Per tant...

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 41 vots a favor, 13 vots en contra i 71... Perdó, 41 vots a favor, 13 abstencions i 71 vots en contra.

Passarem seguidament a la votació del text del Dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de l'Institut Geològic de Catalunya ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Passem al punt segon... En tot cas, abans d'entrar en el punt segon, de conformitat amb l'article 101.2 i el que estableix l'article 111.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, l'aprovació de la Proposició de Llei de l'audiovisual de Catalunya requereix l'aprovació amb votació final per la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació, que cal anunciar prèviament, es farà en acabar el debat i votació de les esmenes i el Dictamen, que és el punt tercer, no abans de dos quarts de dotze del migdia. *(Remor de veus.)*

Projecte de llei de la informació geogràfica i de l'Institut Cartogràfic de Catalunya (tram. 200-00035/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de la informació geogràfica... Perdó, no abans de dos quarts d'una. (*Veus de «Ah!»*) No abans de dos quarts d'una.

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de la informació geogràfica i de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, en fa la presentació per part del Consell Executiu el conseller de Política Territorial, honorable senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Molt honorable senyor president del Parlament, senyores diputades, senyors diputats, el Parlament acaba d'aprovar ara mateix, i per unanimitat, la Llei de l'Institut Geològic de Catalunya. Precisament fa uns anys va publicar-se a Anglaterra una biografia de William Smith, l'esforçat autor del primer mapa geològic d'Anglaterra i el país de Gal·les. El llibre portava per títol «El mapa que va canviar el món». Es tractava, certament, d'una hipèrbole: els mapes per ells mateixos no canvien el món; allò que el transforma és el treball dels homes i la voluntat política d'avançar. Però els mapes són eines extraordinàriament útils per tal de representar el territori, comprendre'l i governar-lo.

Vull esmentar, al fil d'aquesta cita de William Smith, que, com poden imaginar-se, el discurs teòric i polític en l'elaboració d'aquesta i de la llei anterior deu molt a tots els professionals que hi han intervingut, del sector i del mateix Institut Cartogràfic, i també a totes les persones que des de la Secretaria de Planificació Territorial hi han treballat, i, com poden imaginar-se, manllo aquesta cita directament del pou de coneixement que és el secretari de Planificació, el senyor Oriol Nello, a qui vull agrair des d'aquí el seu treball al capdavant d'aquesta Secretaria.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És per tot això que Catalunya, al llarg dels dos darrers segles, ha volgut reiteradament dotar-se dels instruments oportuns per al coneixement geogràfic del país i la seva representació cartogràfica. No els cansaré pas ara –ja ho he fet prou en la presentació de la iniciativa legislativa anterior– repassant ni que sigui de manera ràpida les vinculacions entre l'impuls i les esperances del moviment catalanista i el desenvolupament dels estudis geogràfics i cartogràfics al nostre país. N'hi haurà prou a recordar fins a quin punt l'Escola Geogràfica Catalana va néixer en temps contemporanis en directa connexió amb la Renaixença i els inicis del moviment catalanista; a esmentar el paper que tingueren en el seu desenvolupament figures senyeres com Pau Vila, Gonçal de Reparaz, Miquel Santaló, tots els quals conegueren –i no per casualitat–, l'exili, o a destacar els intents de creació d'un sistema d'informació estadística

i geogràfica a redós del Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya sota el franquisme.

Per cert, i al fil del fons de Gonçal de Reparaz, que acaba de comprar l'Institut Cartogràfic de Catalunya, de la nissaga Reparaz, els vull convidar a fer una visita a l'Institut Cartogràfic de Catalunya i als fons de la Cartoteca, perquè podran comprovar fins a quin punt avui el que estem fent és, no aprovar una llei *ex novo* pel que fa a la informació geogràfica i l'Institut Cartogràfic, sinó adaptar i fer un *aggiornamento* del que és la Llei de l'Institut Cartogràfic, per posar-la al dia i assegurar que l'Institut Cartogràfic de Catalunya segueixi sent un institut de referència i d'excel·lència en els treballs per a la restitució geogràfica del nostre territori, del seu coneixement, i per fer que l'Institut Cartogràfic de Catalunya segueixi sent considerat i acreditat en el panorama mundial com un institut de primeríssima línia.

Torno al fil històric. No és estrany, doncs, que, tal com havien fet en el seu dia la Mancomunitat i la Generalitat republicana, la Generalitat restaurada s'hagi volgut dotar d'una institució per tal de desenvolupar les tasques necessàries en el camp de la cartografia. Així, la Llei 11 de 1982 va crear l'Institut Cartogràfic de Catalunya, que de llavors ençà ha desplegat una labor ingent que ha donat lloc a l'elaboració de les sèries cartogràfiques de base, la gestió del sistema de posicionament geodèsic integrat de Catalunya, la intervenció en els processos de delimitació territorial, la formació de la Cartoteca de Catalunya, així com el desenvolupament de la recerca, l'assessorament, la docència i la divulgació en el seu àmbit d'actuació.

L'Institut Cartogràfic ja va veure modificada la seva naturalesa des del punt de vista administratiu per la Llei 6/1997, que transformà la naturalesa jurídica de l'Institut i el va configurar com un ens de dret públic que havia d'ajustar la seva activitat al dret privat, amb l'objectiu que pogués atènyer amb major agilitat i eficàcia les tasques que tenia encomanades.

Ara, però, la transformació de la societat i la voluntat del Govern de donar un nou impuls al conreu de la cartografia i al coneixement geogràfic del país requereixen un canvi d'un abast molt més gran. En efecte, els avenços incessants en el camp de les tecnologies de la informació, particularment intensos en l'àmbit de la cartografia i la teledetecció, el caràcter estratègic de la innovació en aquests camps, la introducció d'estàndards europeus, així com la voluntat d'assolir la màxima interoperabilitat de tota la informació disponible, fan necessària una renovació profunda de les funcions, l'estructura i la capacitat d'actuar de la institució.

D'altra banda, disposar de la millor informació geogràfica i cartogràfica possible és un requisit imprescindible per assegurar l'exercici regular de totes les administracions amb competències d'abast territorial. Aquestes administracions gaudeixen, així mateix, de responsabilitats en l'àmbit de la producció d'informació, per a les quals cal establir un marc legal que des del ple respecte per l'autonomia respectiva assegurui la coherència de les actuacions i en garanteixi la màxima efectivitat.

Finalment, són cada vegada més altes les demandes que els ciutadans i les empreses adrecen a l'Administració pel que fa als sistemes d'informació georeferenciada, de manera que aquesta ha esdevingut una infraestructura bàsica d'importància fonamental per al desenvolupament de moltes activitats econòmiques i per a la vida quotidiana dels ciutadans.

Aquest conjunt de raons tecnològiques, administratives i de servei als ciutadans fan necessari perfeccionar els instruments de què disposem. Aquest és l'origen i la justificació de la iniciativa legislativa que els presentem, una llei que es proposa establir els mecanismes per a una millor producció, qualitat i accés a la informació georeferenciada, i un enfortiment de l'instrument principal de la Generalitat en aquest àmbit. Un doble objectiu que s'ha volgut fer evident en el mateix frontispici, en el mateix títol de la norma: «Llei de la informació geogràfica i de l'Institut Cartogràfic de Catalunya».

La Llei consta de quaranta-vuit articles estructurats en tres títols, sis disposicions addicionals, dues transitòries, una derogatòria i dues disposicions finals. Així, la Llei, després de definir en el títol primer l'objecte i l'àmbit d'aplicació de la Llei i els conceptes que s'hi utilitzen, regula en el títol segon la naturalesa i funcions de l'Institut, el qual manté la seva naturalesa d'ens públic que ajusta principalment la seva activitat a l'ordenament jurídic privat i roman adscrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

En aquest apartat resulten especialment rellevants les funcions de representació de la Generalitat davant d'organismes estatals, comunitaris i internacionals que s'assignen a l'Institut. Així mateix, s'hi estableix el caràcter de la cartografia oficial i es determinen els supòsits en què la cartografia oficial és d'ús obligatori per part de la Generalitat i altres institucions públiques, per tal d'augmentar l'eficiència de l'acció administrativa i la seguretat jurídica. Finalment, en aquest mateix títol es defineix i es regula el funcionament dels òrgans de govern de l'Institut, així com el seu règim econòmic i jurídic.

Establerts aquests aspectes relatius a l'Institut Cartogràfic, la Llei entra, en el títol tercer i darrer, en les qüestions relatives al seu segon objectiu. Així, s'estableixen en aquest apartat les mesures de planificació en els sistemes de producció d'informació geogràfica i el règim de relacions interadministratives que n'han de permetre la plena compatibilitat i accés per part dels ciutadans. Permetin-me estendre'm un moment sobre aquestes qüestions, ja que resulten alguns dels aspectes més innovadors de la Llei.

En primer lloc, la Llei atribueix a la Generalitat la facultat de coordinar les activitats cartogràfiques de les administracions catalanes en el seu conjunt, sens perjudici de l'autonomia dels ens locals. Per fer-ho, crea dos mecanismes nous: primer, la Comissió de Coordinació Cartogràfica de Catalunya, òrgan de trobada, col·laboració i coordinació entre la Generalitat i els ens locals en l'àmbit de la cartografia i la informació geogràfica, i segon, el Pla cartogràfic de Catalunya, instrument bàsic que té per objecte coordinar les activitats cartogràfiques del conjunt de les administracions catalanes.

En segon lloc, resulta de particular interès, també pel seu caràcter innovador, la voluntat d'ordenar i impulsar, per tal de posar-los a disposició de tots els usuaris potencials, els sistemes d'informació geogràfica existents i futurs. Així, es preveu la plena estructuració i el reconeixement legal de la Infraestructura de Dades Espacials de Catalunya, una arquitectura informàtica basada en serveis d'internet que facilita descobrir, utilitzar i compartir informació de dades georeferenciades. L'IDEC, que s'està gestant des de l'any 2002, constituirà així una concreció pionera de la directiva europea Inspire, basada en principis d'interoperativitat, no-duplicació i ús compartit de les dades. Tindrem així una infraestructura que facilitarà l'accés de l'Administració, les empreses, els investigadors i els ciutadans interessats a la informació geogràfica de referència, sistema geodèsic, topònims, relació i límits de les unitats administratives, dades cadastrals, xarxes de transports, així com a les dades temàtiques fonamentals: medi físic, aire, clima, recursos naturals, demografia, estructura social, activitat econòmica i planejament urbanístic.

De la necessitat i l'acceptació dels principis de la Llei, n'ha estat una bona mostra, la seva tramitació administrativa i parlamentària, que s'ha realitzat, com en el cas de la Llei de l'Institut Geològic, amb un nivell molt alt de consens.

Voldria, doncs, acabar sol·licitant de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra el seu vot favorable per a aquesta nova llei que dona un nou impuls a l'Institut Cartogràfic de Catalunya i a la informació geogràfica, per tal que sigui més a l'abast dels ciutadans, de les empreses, de totes les administracions i s'estableixi una adequada jerarquització entre la informació geogràfica de caràcter oficial i tots els usuaris potencials.

L'Institut Cartogràfic de Catalunya, com els deia al principi, ha esdevingut un institut de referència i d'excel·lència, que els convido, torno a dir, a visitar i a autoritzar tan sovint com calgui, perquè és una eina que està al servei de tots els ciutadans de Catalunya; depèn del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, però, exactament com ha de passar amb l'Institut Geològic de Catalunya, aquest és un institut al servei transversal de tots els departaments de la Generalitat, de totes les administracions, de totes les empreses del país i de tots els usuaris potencials que són els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Passem ara al debat de les esmenes presentades pels grups. En nom del Grup Popular, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president. Honorable president de la Generalitat, honorables consellers, il·lustres col·legues, fa uns minuts hem aprovat la segregació de l'Institut Geològic de Catalunya de l'Institut Cartogràfic, al qual ha estat adscrit en els últims vuit o nou anys, i vull començar aquesta meua brevíssima intervenció dient

que l'Institut Cartogràfic, des de la seva creació, ha estat, en diferents aspectes, modèlic –i, en aquest sentit, conseller, jo voldria reblar el clau de les seves paraules–, i ho ha estat, bàsicament, en dos aspectes: un, per la qualitat dels seus treballs i publicacions, que realment són de referència, i ho ha estat també per la seva capacitat d'autofinçar-se, element que jo crec que quan es fa referència a un organisme autònom de l'Administració és especialment rellevant, i jo vull aprofitar aquesta ocasió per deixar-ne constància públicament. La llei que el regirà ara li suprimeix una de les seves seccions especialitzades en els temes geològics i esperem que millorarà la seva capacitat de gestió, però, sobretot, d'elaboració dels seus treballs.

Des del Grup Parlamentari Popular, en la tramitació hem presentat diverses esmenes, que, bàsicament, i com en el cas anterior tenien la voluntat d'introduir millores tècniques i funcionals, i algunes d'elles s'han incorporat al text –cosa que agraeixo, el treball dels ponents i el to i el diàleg que hem mantingut–, altres s'han transaccionat, i per tant, jo vull deixar constància del reconeixement a l'esforç fet per tots els grups que han intervingut en la tramitació, a tots els ponents, al lletrat de la Comissió, la gestora, als quals reconec la seva feina i la seva disponibilitat en tot moment.

La majoria de les esmenes que el nostre Grup han mantingut vives tenen un final previsible, raó per la qual jo voldria anunciar en aquest moment la seva retirada, a excepció de dues d'elles: la número 7 i la número 55, perquè em penso que introdueixen un element que en el text que acabarem aprovant no queda suficientment aclarit. Es diu, per part de la Ponència, que aquest és un aspecte que voldrien reservar al seu desenvolupament reglamentari, però a mi em sembla que és suficientment transcendent com per intentar, encara en aquest últim moment, introduir en el text. I les dues, que són la número 7 i la número 55, que en l'ordenació de l'actual debat són els punts 3 i 36, fan referència a la gratuïtat de l'accés a través de mitjans telemàtics o d'Internet.

És evident que l'accés a la informació que elabora l'Institut Cartogràfic, que requereixi la seva translació amb suports que tinguin un cost de manipulació o que el mateix suport tingui un cost físic, és raonable que en el seu dia a través de via reglamentària s'estableixin les taxes o que sigui la contraprestació a la documentació. Ara bé, tal com va el nostre món, i com de moment sembla que va resultant cada vegada més inevitable que la informació pública estigui a l'abast realment de tots els ciutadans amb les màximes facilitats, crec que valdria la pena que el text que ara d'aquí a uns moments aprovarem reculli aquestes dues esmenes, que els hi dic, de reconèixer el lliure accés als mitjans telemàtics i gratuïts a tots els ciutadans.

Res més. No voldria acabar aquesta intervenció sense acceptar la invitació que ens ha formulat l'honorable conseller de visitar l'Institut Cartogràfic, que espero que almenys a nivell de Comissió o com sigui la puguem materialitzar ben aviat.

Res més. Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, il·lustres col·legues.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ibarz. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor Nello, representants de l'Institut Cartogràfic, membres de diferents col·lectius i corporacions del sector, un país és evident que es necessita conèixer, identificar-se, donar-se a conèixer, això és tan antic com la mateixa escriptura; potser, possiblement, abans que fins i tot escriptura es van començar a fer mapes. També la tradició a Catalunya en matèria de mapes és important. Ja a finals del segle XVII l'Escola de Mallorca va realitzar uns prolífics treballs en matèria de mapes també de Catalunya; ja en el segle XX també amb els treballs del Servei Geogràfic de la Mancomunitat, que va iniciar l'elaboració del Mapa de Catalunya, inacabat, i després reprès, també, a la Segona República amb el Mapa de Catalunya a escala 1: 200.000. I no només això, sinó també durant els anys de la dictadura, també des de la iniciativa privada amb aquells mapes que molts recordarem i amb els quals tots vam aprendre a caminar i a conèixer pel país, els mapes de l'editorial Alpina, de l'editorial Montblanc, mapes d'excursionistes que molts vam ver servir en el seu moment.

I arribem a la reinstauració de la democràcia. Al Parlament i a la primera legislatura una de les primeres lleis també importants que es fan en aquest Parlament, que s'impulsa des de l'anterior Govern, és la de la creació de l'Institut Cartogràfic, amb una feina, una tasca importantíssima. Jo agraeixo el reconeixement explícit que ha fet el conseller, també per part dels altres ponents que han parlat abans, amb una feina de cartografia de base important, amb els mapes de satèl·lit, els mapes de Catalunya, els comarcals, els ortofotomapes, els mapes amb relleu, mapes temàtics, històrics, tota aquesta feina que realment li ha donat aquest prestigi, no?

Arribem en aquest moment, i veiem pertinent que es doni un pas més, i amb les noves tecnologies i les noves necessitats, doncs, impulsem aquesta nova norma, no?, una norma que introdueix elements importants: el Pla cartogràfic de Catalunya, el Registre, la Cartoteca, la Comissió de Coordinació Cartogràfica, elements que veiem positius i, per tant, els donarem suport.

Tot i així sí que voldríem remarcar, i ens toca dir-ho, que hem vist certa precipitació en la tramitació parlamentària d'aquesta Llei. Ens quedem una mica amb la sensació que aquesta Llei, tècnicament millorable, ha estat una mica víctima de les estadístiques d'allò de poder acabar l'any dient: «Hem fet...», davant de l'acusació manifesta de manca de treball legislatiu d'impuls del Govern, «hem acabat l'any amb tantes lleis». I això ens ha portat que amb precipitació en la tramitació parlamentària arribem ara aquí sense que, almenys per part nostra, pensem, malgrat els esforços fins a l'última hora del senyor Esteve Pujol i del senyor Oriol Nello, no hàgim pogut acabar de transaccionar i incorporar determinats elements, que jo crec que haguessin ajudat a millorar tècnicament la llei. Per tant, és una mica víctima

d'aquesta precipitació, més per motius polítics, que sacrificuen, i és una llàstima, la millora de la norma de cara al futur, i que espero que ens serveixi per molts anys. També la farem servir nosaltres quan tornem a governar.

Per tant, em toca detallar alguns d'aquests elements que ens hauria agradat a nosaltres que s'haguessin recollit; elements, alguns, que fan referència a la mateixa organització de l'Institut Cartogràfic. Ja s'ha vist del que s'ha dit abans que és evident que l'Institut Cartogràfic té un perfil tècnic, que respon a uns objectius polítics, evidentment, però un perfil tècnic important que té una certa transversalitat que li donen una singularitat especial, que seria bo, per tant, que en la seva composició, en el seu Consell Rector hi formessin part també alguns altres membres, com a vocals, dels que proposàvem nosaltres i que no se'ns ha recollit. Sí que se'ns ha acceptat un representant de les universitats, exactament igual com també s'ha dit abans en el cas del Geològic. No se'ns ha acceptat una major participació de les entitats locals. No se'ns ha acceptat una major participació de la societat civil, sobretot a través de membres de les corporacions professionals més directament afectades, Col·legi de Geògrafs, d'enginyers tècnics en topografia, entre d'altres. I més tenint en compte que, com s'ha dit, aquesta Llei també preveu la intervenció, a través de participació en societats, en el mercat del cartogràfic, cosa que ens sembla perfectament legítim sempre i quan no entri en la confrontació i competència directa, que ja entenc que ha quedat clar que no serà així, però ens sembla legítim que hi hagi aquesta possibilitat, però també pel mateix motiu ens semblaria bo que en el Consell rector, per tant, hi formessin part aquelles persones, aquelles corporacions de diferents professionals que d'alguna manera es poden veure més afectades, depèn de cap on s'orienti aquesta nova possibilitat organitzativa de les feines de l'Institut.

Ens hauria agradat, també, que el director de l'Institut... –i en cap cas nosaltres qüestionem que la composició del Consell Rector hagi de tenir una majoria clara del Govern, perquè és un òrgan del Govern, és un ens del Govern i, per tant, hi ha d'haver majoria clara del Govern–, però sí que ens hauria agradat que aquest director, designat, òbviament, pel Govern, òbviament a proposta del conseller, però, que fos a través d'una persona a la qual..., havent escoltat prèviament el Consell Rector, només demanàvem això: havent consultat o escoltat prèviament el Consell Rector. Possiblement acabàriem arribant a les mateixes persones, però crec que, per aquests motius que he dit abans, també hauria estat bo recollir aquesta iniciativa, no? Com també haver recollit el que segurament és una obvietat, i segurament es pot coincidir amb les persones també, però que hagués estat escollit –fer la introducció del matís– entre persones amb acreditats coneixements en les funcions de l'Institut, atès aquest caràcter tècnic. Veiem que en el cas del Geològic s'ha acceptat, no entenem per què no se'ns accepta en el cas del Cartogràfic.

També en matèria organitzativa, i pel que fa a la Comissió de Coordinació Cartogràfica, pels mateixos motius ens hauria agradat més participació de representants de corporacions, de la societat civil, d'entitats professionals i també dels ens locals.

Ens quedem amb un dubte d'interpretació –el temps ho dirà– i que ens portarà, d'una banda, sí, a retirar l'esmena número 14, senyor president, que retirarem, les altres les mantenim..., però la 14, que fa referència als articles 10, 11 i 41..., que, a nosaltres, ens porten a una interpretació diferent de la que es fa des dels grups que impulsen aquesta norma.

El temps ho dirà, però, per motius de prudència, nosaltres també ens abstindrem en apartats concrets d'aquests articles. Perquè entenem que la interpretació que se'n faci pot generar un bloqueig i un problema en l'aplicació pràctica, sobretot, en matèria d'urbanisme, a partir del requeriment de la necessitat d'una cartografia oficial registrada, que compartim que hi hagi de ser, però la seva aplicació pràctica en determinats instruments de planejament i gestió urbanística, quan no es disposi prèviament d'aquesta cartografia registrada oficial, atès que l'article 11 en el seu últim incís, de l'apartat primer, fa referència al fet que serà necessària, aquesta cartografia registrada oficial, per a tots els treballs de nova cartografia.

Entenem que aquest article, tal com està redactat, té diferents lectures: una, correcta, la que fan els grups del Govern i que faria que nosaltres no tinguéssim aquesta prevenció, però també en veiem una altra que pot provocar aquest bloqueig. Si no hi hagués hagut aquesta precipitació, possiblement hauríem pogut arribar a majors acords i precisions en aquest aspecte que ens eliminarien riscos de bloqueig o d'impugnacions, fins i tot, d'instruments de planejament o de gestió urbanística per aquest motiu en el futur. Jo no vull cridar el mal temps, ni avançar-ho, però ho he dit abans, i, per tant, m'hi reitero ara.

Acabo, senyor president, recordant, per tant, la bona feina feta des dels seus inicis per l'Institut Cartogràfic. Li desitgem que la continuï fent. Hi ha feina per fer. Tenim previst, i crec que és necessari fer-lo, un mapa urbà de Catalunya a escala 1: 1000; actualitzar el mapa topogràfic actual; actualitzar també les ortofotos; la cartografia d'imatges amb satèl·lit; continuar donant suport tècnic a la delimitació territorial de Catalunya; millorar i incrementar la cartografia de temàtica; desenvolupar les sèries cartogràfiques comarcals i moltes altres coses de les quals nosaltres esperem que l'Institut, com fins ara, continuï fent aquesta bona tasca.

Acabo amb agraïments a tots els ponents, especialment al senyor Esteve Pujol, tot i que hem fet una única reunió de la Ponència, i que ja he dit, ho repeteixo, que hauria estat bo poder tenir més temps per analitzar i arribar a acords, també amb el sector, amb col·legis professionals, que fins i tot no han pogut dir res, com el Col·legi d'Enginyers Tècnics en Topografia, que jo crec que tenen molt a dir en aquest tema, i, per tant, ja veurem també quin és el seu capteniment en el futur. Accepto, també, la invitació que se'ns ha fet, de visita a l'Institut Cartogràfic.

I acabo, senyor president, anunciant que nosaltres votarem favorablement les dues esmenes que manté vives el Partit Popular, que, evidentment, mantenim les nostres, excepte la 14, que ja he dit que retirava, i que demanem votació separada de determinats articles de la

Llei vinculats a les nostres esmenes, dels quals ja els hem facilitat còpia per a la votació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puigdomènech. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, secretari per a la Planificació, membres de l'Institut Cartogràfic, senyores i senyors diputats, ens enumerava el conseller Nadal un conjunt de raons tecnològiques, administratives i de servei als ciutadans que són necessàries per perfeccionar els instruments del quals avui disposa la Generalitat pel que fa a informació geogràfica. No les repetiré, han quedat ben clares.

Per tant, no ens trobem amb una modificació sense contingut o una modificació d'un simple maquillatge. Estem molt lluny d'aquí. Estem davant d'una nova norma que permetrà regular, d'una manera més eficaç, les actuacions, evitant la duplicitat en l'obtenció de la informació i assegurant que tots els gestors del territori puguin accedir a unes mateixes i úniques bases de dades. Així mateix, també s'actualitzen les funcions de l'Institut Cartogràfic adequant-les als nous temps. La mesura, doncs, permetrà un accés més ràpid i actualitzat de la informació cartogràfica a les institucions i als ciutadans.

A més de les funcions que ja exercia l'Institut Cartogràfic –essencialment, elaboració i difusió de treballs cartogràfics de base i creació de la infraestructura de dades nacionals–, es procedeix, amb la nova llei, a la consolidació del sistema geodèsic integrat de Catalunya, a la cartoteca de Catalunya i a la infraestructura de dades espacials de Catalunya. Nous ens, nous projectes facilitaràn, doncs, assolir els ambiciosos objectius d'aquesta nova llei.

Permetin-me citar, per a la seva importància –ho han citat també els que m'han antecedit–, la Comissió de Coordinació Cartogràfica de Catalunya, que serà l'ens de col·laboració i coordinació entre les administracions locals i la Generalitat; el Pla cartogràfic de Catalunya, que té per objecte determinar els objectius i la coordinació de les diferents activitats cartogràfiques i la difusió i projectes d'aquestes activitats, i finalment, ressaltar la constitució del Registre Cartogràfic, on s'hi inscriurà tota la cartografia que gaudeixi de caràcter oficial.

Senyores i senyors diputats, estem, doncs, davant d'una modificació de l'Institut Cartogràfic de gran abast i d'importants objectius. Crec que tots els grups de la cambra comparteixen aquestes anàlisis. Segurament, per raons legítimes de dinàmica de govern-oposició, algú, i així ho hem vist, ha expressat alguna reticència del text final. Però bé, crec que, com dic, tothom comparteix la importància d'aquesta transformació de l'Institut Cartogràfic, avalada, la seva bona feina, fins ara; però que els nous reptes que la societat moderna, doncs, li demana..., i pertoca fer-los l'Institut Cartogràfic.

I, per tant, com que hem coincidit bàsicament en aquesta feina, així ha de quedar reflectit a l'hora de presentar les esmenes, que, com han vist, doncs, no són moltes. Se n'han acceptat moltes. I algunes, doncs, de contingut, diguéssim, poder sí més polític..., sobretot el que fa referència a la composició dels òrgans rectors, doncs, que podem..., allò, veure que no tenim, poder, les mateixes apreciacions, però les altres jo diria que són molt de caràcter tècnic. I que, per tant, doncs, això sigui fruit d'aquest treball que el diputat Puigdomènech deia que havia set curt en el temps, però intens en els continguts. Perquè, si hem pogut arribar, doncs, a totes aquestes coincidències, jo..., em sembla que ha set una feina de tots plegats i que, per tant, el mèrit, l'hem de compartir tots plegats.

En queden poques, d'esmenes i, per tant, permetin-me que els en faci una breu referència. Del Partit Popular, dir que se n'han acceptat una colla. I jo crec que millorren substancialment alguns dels aspectes, doncs, del que el text era originari. I en ponència i després en comissió, el ponent del Partit Popular feia, doncs, esment... –i que les manté vives, les dues que manté vives–, sobre el tema de la gratuïtat d'internet. Això vam estar-ho discutint. Compartíem aquesta preocupació que les parts que puguin ser gratuïtes, doncs, que ho siguin, i per això vam proposar una transacció, que sí que està transaccionada amb un article, no amb tots, per tant, em sembla que era l'esmena 17 seva, que ho vam transaccionar... Nosaltres creïem que s'hauria pogut contaminar, diguéssim, la transacció a la 7 i a la 51. No ha estat així. Però jo li voldria assegurar que tingui tota la certesa i tranquil·litat que l'esperit amb què diu que reglamentàriament s'ordenarà, doncs, l'accés, fins i tot, l'econòmic, per tant, donem implícitament per acceptat que hi haurà unes parts d'accés que han de ser gratuïtes..., i que, per tant, potser el que no compartíem era la redacció final d'aquestes esmenes, perquè deien que tot el que sigui internet ha de ser gratuït. No necessàriament.

O sigui, el cost que pot tenir és evident que és cost zero; però, en canvi, l'elaboració d'aquelles dades que són d'accés no són cost zero, i a vegades podríem donar a fer que allò que donem, que ha costat molts diners a tots i a cadascun dels ciutadans de Catalunya, es poguessin fer servir per a finalitats lucratives –que no hi ha res a dir–, però que sí que s'aprofitessin, doncs, d'una feina feta a cost zero. I això, com sabem, amb la tècnica moderna es pot descarregar... No cal que li faci esment de temes tant en aquests moments a primera plana, com els temes audiovisuals, diguéssim, no? Els discos, les pel·lícules..., és cost zero; però, clar, la pel·lícula o el disc, doncs, sí que té un cost i uns drets d'autor. I, per tant, no podem dir allò tan..., fàcilment dir: «Tot el que vingui per internet ha de ser gratuït». Sí que en recollim l'esperit, i per això vam fer aquella transacció, i em sembla que la podem resoldre amb el Reglament, aquesta preocupació.

Dir també que, pel que feia, doncs, a les esmenes que ens ha presentat, doncs, el senyor Puigdomènech... N'ha dit unes quantes, n'hem acceptat també un bon grapat, d'esmenes, que, en definitiva, doncs, creïem que també millorava l'aspecte, diguéssim, substancial del text.

N'ha citat unes quantes que diu que no s'han acceptat i ha afegit que ha set fruit de la precipitació. Jo diria que l'única cosa que, poder, i no ser si, havent-ne parlat molta més estona o molts més dies, ens hi posaríem d'acord, és com interpretem un article molt concret, que és aquest últim a què feia referència, aquesta preocupació, i evidentment del tot raonada des de la seva perspectiva de jurista, doncs, d'un punt determinat que no es pugui interpretar diferentment, que, en aquest cas, no compartim la interpretació que ell en fa, però que és ben legítima la possible interpretació, i crec que, a fi de bé, ho diu, allò..., per evitar-nos problemes en el futur.

En aquest cas, s'ha mirat, s'ha regirat i s'ha tornat a mirar i no hi veiem aquest perill..., tot i que, em consta el compromís, en aquest cas, de la conselleria, en tema reglamentari, si és que hi ha algun dubte, doncs, que no quedin dubtes i que, per tant, es pugui definir bé aquesta qüestió.

Deia que en el Consell Rector hi havien d'entrar les universitats. Jo em sembla que aquest també, com deia a l'anterior punt, el senyor López, em sembla que era un sentiment compartit per tots els grups, i, per tant, en aquest cas, hi ha una esmena de tothom, diguéssim, dels tres grups que donen suport al Govern, del Partit Popular i de Convergència i Unió. Jo crec que, doncs, en aquest cas, no hem hagut de transaccionar res, perquè tots hi estàvem d'acord, i, per tant, tots hem anat a posar-ho en el text.

Pel que fa referència..., que jo diria que és l'altre bloc que ens deia el diputat Puigdomènech, era la qüestió de com podia ser el Consell Rector o com podien ser els diferents organismes que determina aquesta Llei. Jo li podria dir que poden ser els que són aquí, poden ser els que diu ell o que podrien ser uns altres, perquè ell ens n'enumera uns quants que haurien de ser-hi, però és una llista que podria ser tan llarga i tan exhaustiva que pot haver quedat amb tres i podríem afegir-n'hi cinc més, que estarien legitimats per poder-hi ser, i, poder, en vindria un al darrere i ens en posaria tres més. Per tant, jo crec que, per una raó d'equilibri, d'operativitat en aquests organismes, crec que estan ben equilibrats, tant el Consell Rector com els altres organismes que hi han en aquest Cartogràfic.

Sí que li hauré de dir que no... —ahir ho esmentava—, que no li ho vam acceptar, que era el tema de l'elecció del president, havent escoltat el Consell Rector. Jo diria que és una mica sorpresiva aquesta actitud o aquesta proposició, que no dic que no pugui ser lògica, però que ens la plantegi... Jo he fet un repàs de tots els organismes que s'han creat, que existeixen, i la majoria d'ells, molts, creats per l'anterior Govern i en cap hi trobat aquesta referència. Per tant, o sigui, no sé si és una necessitat actual, d'avui, que passi això, o resulta que, doncs, abans no hi era i avui hi és.

Jo crec que des..., com ell deia, que no posava en qüestió, doncs, la designació i simplement era escoltar..., jo crec que hauria set no adient amb tot el funcionament de tots els organismes que hi ha funcionant de la Generalitat, i que, per tant, ens manteníem amb el que era, fins avui, l'Institut Cartogràfic i que, com dic, qualsevol dels altres organismes de la Generalitat podem trobar en la mateixa configuració.

Com poden veure, doncs, no..., jo entenc que no hi ha res de fons, i així suposo que ho explicita el vot favorable, doncs, d'aquesta Llei que han expressat els dos grups. I que, per tant, ens ha quedat alguna cosa petita, puntual, alguna, poder, que no..., de diferència, diguéssim, de pensament o de percepció; però que, en definitiva, jo crec que no podem posar el deute a la precipitació, sinó al fet que hi ha hagut coses que poder no ho hem vist igual, i ja dic, només una, jo crec, que és aquesta que expressava el senyor Puigdomènech, i que crec que això es pot resoldre ben fàcilment. Bé. Amb la interpretació que s'hi dona, jo crec que no hi ha el perill; però si hi ha aquest perill, doncs, fins i tot reglamentàriament acabar d'especificar-ho perquè evitem qualsevol ombra de dubte.

Per tant, doncs, agrair-los, al senyor Puigdomènech, al senyor Amorós, al senyor Ibarz i a la diputada Bet Font, doncs, la feina que hem pogut fer en ponència, que a mi em sembla que ha set profitosa i agradable, en aquest cas, per part de tots. I expressar, també, aquesta satisfacció i aquest meu agraïment al senyor Muro, que ens ha ajudat en aquesta tasca. Res més.

Per tant, esperem que..., no votarem a favor d'aquestes esmenes i ens ratificarem en l'acord de la Ponència.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Catalunya té una gran tradició d'estudi de la cartografia i de la geografia. S'ha dit abans i ho ha dit un historiadore. Per tant, no el corregirem. I no només Catalunya, i els Països Catalans, perquè avui aquí, doncs, convidria també citar els mapes d'en Cresques, no?, de l'època medieval, menorquí, mapes de la Corona d'Aragó, que diuen, fins i tot, que van servir i van inspirar els viatges de Colom, no? La Mancomunitat, també en aquesta tasca llargament reivindicada pel catalanisme de crear institucions i infraestructures bàsiques del país, va crear el Servei del Mapa Geogràfic, que després la República convertia en el Servei Cartogràfic de la Generalitat. I l'Institut, tal com avui el coneixem, va ser creat el 82 per la Llei 11 de 1982 i transformat el 1997 per convertir-lo amb capacitat d'operar dins de l'àmbit del dret privat.

Per tant, hi ha molta feina feta. I, per tant, el primer que volíem dir avui és que avui no fem una llei en què el Cartogràfic perdi alguna cosa perquè creem el Geològic, sinó que avui fem una llei que reconeix la feina feta i, precisament, per donar la importància i el valor a la feina que s'ha fet des de l'Institut Cartogràfic durant tots aquests anys, que l'ha portat a tenir una activitat internacionalment reconeguda, tant en les seves sèries cartogràfiques de base, en la gestió del Servei de Posicionament Geodèsic Integrat, el desenvolupament de la cartoteca, la fototeca, el desenvolupament de les feines en recerca, en docència. Tota aquesta feina avui té un

reconeixement i, precisament, té una actualització per reconèixer aquest contingut que s'ha creat, donar-hi un continent nou i donar-hi possibilitats, un continent, un vestit, que li vagi gran perquè pugui créixer més. Per tant, avui l'Institut Cartogràfic no perd, i això ha de quedar molt clar, sinó que es renova i se li donen noves possibilitats de creixement.

Aquesta és una feina molt important, la del Cartogràfic. I, per tant, és important que aquesta Llei l'haguem fet amb un diàleg important en la fase d'informació des del Govern amb els sectors afectats aquí, que aprofitem per saludar, i també en la fase parlamentària, amb un consens gran. Deia el senyor Puigdomènech que potser una mica ràpid. En qualsevol cas, el procediment d'urgència el vam acordar entre tots, no?

Per tant, vistes les esmenes i el contingut de les esmenes, i vista l'orientació del debat en ponència, nosaltres entenem que el nivell de consens és important, i, per tant, ens n'hem de felicitar, perquè aquesta és una eina que fa país, que permet el coneixement del país, i sense coneixement del país no hi ha estima del país. Per tant, és una eina molt important, en aquest sentit.

Però és una eina que necessita una actualització. L'ús massiu de noves tecnologies, el desenvolupament de nous estàndards internacionals, la necessitat de garantir la interoperativitat en el tractament de la informació georeferenciada, el caràcter estratègic de la innovació en aquest àmbit i l'increment de recerca porten a la necessitat d'una renovació del marc legal.

Entre d'altres, per exemple, amb la creació o amb la continuació de la feina ja iniciada, perquè ja està creada des del 2002..., la infraestructura de dades espacials de Catalunya, una activitat que vindria a ser l'anàloga del segle XXI del moment de creació del Servei del Mapa Geogràfic durant el temps de la Mancomunitat. Aquella feina que la Mancomunitat va fer els anys vint, que la República va reprendre després del lapsus de la dictadura els anys trenta, avui és tirar endavant la infraestructura de dades espacials de Catalunya.

Les funcions amb què es faculta l'Institut, gestionar i establir el Servei de Posicionament Geodèsic, la cobertura de la imatge mètrica aèria, les bases de dades cartogràfiques, la importància de tenir aquestes bases de dades disponibles, de què tant hem parlat amb el Geològic i de què, per tant, avui, en aquest àmbit, doncs, ja coneixem la utilitat pràctica, i de què tants i tants operadors privats han pogut disposar, serveixen de mirall avui per al Geològic, també, que n'hem parlat fa uns minuts. El treball de detall en les delimitacions territorials, el Pla cartogràfic, l'impuls de la Comissió Cartogràfica –ara ens hi referirem de nou per la seva importància–, totes aquestes funcions, són recollides en la Llei, reforçades, i, per tant, justifiquen la renovació d'aquesta Llei.

Voldríem destacar d'entre les funcions la representació de l'Institut de Catalunya en fòrums internacionals, que ha de deixar l'activitat cartogràfica de Catalunya en un bon lloc i, per tant, amb un reconeixement internacional important, i, com ja s'ha fet també, creiem que és important destacar la Comissió Cartogràfica. El projecte legislatiu no situa el departament de referència al

centre, sinó que, precisament, prefereix fer una miqueta de pas enrere i obrir la participació a altres departaments i altres ens públics i agents, perquè, precisament, la quantitat d'agents que produeixen, que utilitzen, que gestionen, informació georeferenciada fa que el consens entre tots aquests, la interoperativitat, sigui totalment imprescindible. I, per tant, aquí la Llei no aposta per una tutela excessiva, sinó que diu: «Tot i que el Govern hi té una posició predominant» –com molt bé deia el senyor Puigdomènech i com ha de ser– «volem que sigui obert, perquè creiem que tots els productors i tots els gestors d'informació geogràfica han de posar-se d'acord».

Per tant, Comissió Cartogràfica, molt important, i Pla cartogràfic, Pla cartogràfic de Catalunya. Ens dotem, a través d'aquesta Llei, d'una eina que permetrà els propers anys dir quines són les prioritats estratègiques quant a dotar-nos d'elements de gestió de la informació georeferenciada, el que antigament se'n deien «mapes».

Per tant, tenim el punt de trobada, tenim la feina que s'ha de fer i tenim la concreció de la directiva europea Inspire, la IDEC, la Infraestructura de Dades Espacials de Catalunya, que han de garantir la interoperativitat, la no-duplicat d'informació, l'abast d'aquesta informació en tots els àmbits afectats i la disponibilitat.

Per tant, fem una Llei inspirada en la millor tradició del catalanisme polític de la il·lustració, per consens, a més a més, i dotem Catalunya d'infraestructures tan necessàries com puguin ser la xarxa de carreteres o la xarxa de ferrocarrils.

Avui els ciutadans entenen perfectament la importància de tenir aquestes infraestructures, aquesta Infraestructura de Dades Espacials, amb elements que han arribat al consum de masses, com puguin ser els GPS, que aquesta setmana possiblement se'n regalaran molts, un element d'informació espacial que ha arribat al consum massiu, i, per tant, molts ciutadans poden entendre perfectament la importància que té això, però des de fa temps, ja, molts operadors de qualsevol activitat saben com d'important és disposar d'aquestes eines.

Per tant, anunciem el nostre vot favorable a la Llei, com era d'esperar, suposo, i no és cap sorpresa, i, per altra banda, volíem esmentar també que el procés d'esmenes i el treball fet en ponència ha permès integrar moltes de les esmenes, menys les de més contingut, dels grups de l'oposició. A les que resten, doncs, no els donarem suport, perquè no creiem que millorin substancialment el text.

Només volíem fer una reflexió al senyor Ibarz, que ja vam compartir en ponència, respecte als costos dels serveis públics. Miri, de gratuïts no n'hi han; de serveis públics gratuïts, no n'hi han. Gratuït, en aquesta vida, l'aire que respirem, de moment, eh? Però de serveis públics gratuïts, no n'hi han. Per tant, o van a càrrec de pressupostos generals o van a càrrec d'usuaris del servei. Què convé més, en aquest cas? Home!, regulem-ho per reglament, perquè, possiblement, hi haurà unes parts del servei molt consolidades que creiem que han de ser de disposició gratuïta. Però fixi's vostè que si totes les fiquéssim de disposició gratuïta, un servei que necessita una constant renovació, que necessita una

constant creació de noves especialitats del servei, que moltes de les coses que farà, que molts dels serveis públics que prestarà l'Institut Cartogràfic d'aquí a dos anys, ara no som capaços d'imaginar-los... Per tant, si limitem la capacitat que una part d'aquest servei públic sigui costejat per qui utilitzi aquest servei públic, si limitéssim aquesta possibilitat, limitariem també la possibilitat de renovació, de millora, d'aprofundiment, de renovació tecnològica, del mateix Institut Cartogràfic.

Per tant, creiem que sí que és cert que una part important, doncs, ha de ser d'abast general, perquè és bo i és bo que tots els agents socials puguin disposar-ne, però també creiem que l'Institut Cartogràfic ha de tenir la possibilitat d'innovar, ha de tenir la possibilitat de crear nous serveis, ha de tenir la possibilitat de prestar nous serveis a la societat, i, per tant, tenir el marge de gestió necessari que impliqui finançar aquests serveis a partir dels usuaris que els creen. Per tant, no parlem de fets impossibles, sinó que parlem d'usos de serveis públics, no?

Per tant, nosaltres creiem que al llarg de la ponència s'han fet incorporacions d'esmenes. Per exemple, la d'incorporar representants d'universitats i representants de l'àmbit de la gestió d'informació i de les tecnologies d'informació i comunicació en el Consell Rector de l'Institut. Creiem que això faltava. Tots els grups ho vam esmenar conjuntament i ho vam incorporar. Creiem que en el tràmit d'informació parlamentària s'ha millorat.

I no em resta més que agrair tant la feina feta des del Govern pel senyor NeHo, secretari de Planificació Territorial, com les aportacions del sector i de la Comissió, tan ben dirigida pel senyor Pujol i participada pels senyors Puigdomènech i Ibarz i la senyora Font.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Com que abans m'he oblidat d'agrar la feina que s'ha fet dins la Ponència, tant dels ponents dels diversos grups parlamentaris com també del lletrat, i aprofitant les darreres paraules del senyor Amorós, doncs, començo pel final, agraint la feina al senyor Ibarz, al senyor Amorós, al senyor Pujol, al senyor Puigdomènech i al senyor Muro.

I vagi per endavant també el meu reconeixement de la feina que s'ha fet i que es fa des de l'Institut Cartogràfic de Catalunya i del rigor amb el qual es treballa. Les persones que m'han precedit en les intervencions ja han fet moltes referències històriques, i, per tant, doncs, me les estalvio.

I, mirin, tot i saber i ser conscient que la feina de l'Institut Cartogràfic, que la feina que s'ha fet, és immensa, personalment els he d'explicar, doncs, que jo associó la feina del Cartogràfic a una imatge molt concreta, que és la imatge d'una sala de reunions que hi ha al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, on de tant en tant, doncs, hem d'assistir a alguna reunió, i en la qual tenim oportunitat d'admirar un ampli ventall de

mapes de Catalunya que s'exposen a la paret. Dic «un ampli ventall» perquè allà, doncs, n'hi ha de medi físic, d'infraestructures, de medi natural, amb els tipus d'hàbitats, etcètera. I, molt conscient que són només un petit exemple i que són a una escala que ens permet veure, visualitzar, tot el territori de Catalunya, doncs, per mi són la referència d'una feina de rigor, que ens permet, com deia el senyor Amorós, conèixer molt millor el nostre país.

Per fer aquests mapes i per fer tots els altres a moltes diverses escales, i per fer els que vindran en el futur, doncs, és evident que cal l'aportació de persones de disciplines molt diverses, cal una importantíssima feina de coordinació, cal una feina de contrast i, sobretot, de rigor.

I cal tenir present que en tots els anys, en tota la trajectòria de l'Institut Cartogràfic, no sempre es disposava de les eines, de la tecnologia, de què es disposa ara. Està clar que els darrers anys hi ha hagut una petita revolució pel que fa a la informatització dels processos, a les noves tecnologies –sovint es parla molt dels serveis d'informació geogràfica–, i aquesta, no ens hem d'enganyar, és una de les causes que s'hagi plantejat aquesta Llei. Les coses han canviat i cal adaptar la normativa.

Tenim uns nous reptes, hem de buscar-hi noves respostes, i unes respostes que no només s'ajustin al que necessitem avui, el dia d'avui, aquest any 2005, sinó que hem de fer una previsió pensant molt més en un futur molt més a llarg termini. Com deia el senyor Amorós, hem de permetre que pugui créixer, aquest Institut, i les feines que s'hi porten a terme.

Bé, com ja han anat veient en la resta d'intervencions, voldria destacar un fet: que, malgrat que l'Institut Cartogràfic és el protagonista de la major part de les intervencions i d'un percentatge de temps que dediquem a les nostres exposicions, la Llei és la Llei de la informació geogràfica i de l'Institut Cartogràfic. I dic això perquè hi ha tot de títols en aquesta Llei que són prou importants i que van més enllà del mateix Institut Cartogràfic. El que regula aquest Institut, concretament, ho tenim en el títol II, però després trobem el títol III, que per nosaltres és també molt important, que té sis capítols. I en aquest títol III, que es diu «De les relacions interadministratives i la planificació», doncs, hi trobem una descripció de quin és l'objectiu: l'objectiu que les administracions públiques de Catalunya que comptin amb serveis cartogràfics han d'adequar llur actuació i llurs relacions als principis de lleialtat institucional, eficàcia, eficiència, no-duplictat, cooperació, assistència, informacions recíproques per complir millor llurs funcions. Per nosaltres això és fonamental. És malaguanyada la feina que duplica una cartografia ja existent. Ja és malaguanyada una cartografia que després no s'ajusta a la cartografia que puguin elaborar des de la comarca del costat o des del municipi del costat.

Per tant, ens sembla fonamental també aquest títol tercer. Com ja s'ha anat dient, és en aquest títol on trobem la Comissió de Coordinació Cartogràfica de Catalunya, hi trobem el Pla cartogràfic de Catalunya, hi trobem el Registre Cartogràfic de Catalunya, la infraestructura de dades especials de Catalunya, la Cartoteca, que té per

objectiu recollir, conservar, preservar i difondre la documentació cartogràfica i geogràfica.

I, per tant, és per totes aquestes raons que nosaltres creiem que és una llei important, que contempla més enllà del que dèiem abans de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. I per no repetir ja les intervencions que hi han hagut, sobretot dels grups que donen suport al Govern, que han argumentat el perquè del rebuig de les esmenes que encara queden vives, doncs, m'estalvio la nostra explicació, remetent-me a les seves paraules. I avanço, doncs, el nostre vot favorable al Projecte de llei i contrari a les esmenes que queden vives.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font.

Anem a cridar a votació. *(Pausa.)*

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Votarem, doncs, seguidament i en primer lloc, les esmenes que queden vives del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Si no m'equivoco, són la 3 i la 36.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor i 70 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 42 vots a favor, 14 abstencions i 70 vots en contra.

Passarem seguidament a la votació de la resta del Projecte de llei i en primer lloc farem votació separada, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, dels següents articles: 10.1, 10.2, 11.1, 11.2, 11.3, 14.4, 14.5, 14.6, 16.3, 17.1, 17.5, 18.5, 32.4 i 41.3. Votarem tots aquests articles.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 84 vots a favor i 41 abstencions.

I votarem seguidament la resta d'articles del Projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat, el Projecte de llei de la informació geogràfica i de l'Institut Cartogràfic de Catalunya ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Proposició de llei de l'audiovisual de Catalunya (tram. 202-00059/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposició de llei de l'audiovisual de Catalunya. Donat que la Comissió no ha designat cap diputat per presentar la Proposició, passarem directament al debat del Dictamen, i començarem aquest debat amb la defensa

de les esmenes reservades. *(Pausa.)* En nom del Grup Parlamentari... *(Pausa.)* En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, consellers, president del Consell Audiovisual de Catalunya. Prenc la paraula per defensar les esmenes i també el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya envers aquesta Proposició de llei, l'origen de la qual el trobem en un debat que va tenir lloc en aquest Parlament ara fa tot just sis anys. Era el debat sobre els mitjans audiovisuals, que va donar lloc a una resolució, la 3, de la legislatura sisena, i que d'alguna manera ha marcat en major o menor intensitat les polítiques audiovisuals impulsades per aquest Parlament.

En la legislatura anterior ja es va constituir una ponència conjunta de tots els grups parlamentaris, de la qual va sortir la Llei de l'audiovisual i es van encetar els treballs per a una llei de l'audiovisual. És, però, en aquesta legislatura quan es renova aquella ponència conjunta i finalment es posen negre sobre blanc les propostes que probablement avui acabaran esdevenint la Llei de l'audiovisual de Catalunya.

Ara, després d'un any d'intensos treballs de la Ponència, arriba a aquest Ple una proposta, una proposta amb elements positius i d'altres no tant. En línies generals, aquesta és una llei que és un compendi de molta altra i variada normativa, adaptada, això sí, als moments actuals, especialment als canvis tecnològics que s'han anat produint i que s'estan produint encara avui, o simplement a canvis conceptuals que el decurs del temps ha anat adaptant.

Per exemple, la consideració de la ràdio i la televisió com a servei públic essencial de titularitat de l'Estat podia tenir sentit fa uns quants anys, en un marc d'escassetat d'espai radioelèctric i d'escassetat d'oferta. Avui la tecnologia està permetent multiplicar les possibilitats de l'espai radioelèctric i també evadir-ne les restriccions. Satèl·lits, cable, Internet, en són exemples. Però també hi ha prou demanda de consum audiovisual com perquè l'oferta es continuï multiplicant un dia rere l'altre.

Aquestes circumstàncies es recullen en aquesta Proposició de llei, que preveu un marc jurídic més adequat. Es preveu el pas de les concessions de llicències en el cas de l'ús de l'espai radioelèctric, encara limitat tot i les possibilitats de les tecnologies digitals, i un règim de comunicació per a les activitats audiovisuals que usin altres tecnologies. Sense cap dubte, entenem aquest plantejament com a positiu per al reforç de les llibertats de la comunicació, d'un costat, i de seleccionar la font d'informació per part dels ciutadans, de l'altra.

També l'evolució tecnològica ha incidit de forma molt notable en el servei públic audiovisual, i ara, quan parlo de servei públic ho faig en el sentit de referir-me als serveis audiovisuals prestats per les administracions públiques. La proliferació de televisions autonòmiques són quasi una anècdota al costat de la proliferació de

televisions locals. Més d'un centenar d'autoritzacions actualment a Catalunya, que en les properes setmanes es transformaran en 96 concessions, 59 de privades i 37 de públiques. O llicències, quan correspongui.

I aquesta Proposta de llei fa una cosa necessària, que és establir quines són les regles del joc. Un joc en el qual participen agents públics i d'altres privats, uns finançats amb fons públics i privats i altres exclusivament amb recursos privats. Aquesta situació requereix establir unes regles del joc, diferents per a uns i altres, ja que si no uns, els públics, gaudiran d'un avantatge competitiu respecte als altres. I per això en aquesta Llei es redefeixen les missions de servei públic que obliguen el servei públic de la Generalitat, però també el servei públic d'àmbit local.

Tot i això, he d'expressar discrepàncies per part del nostre Grup Parlamentari. No acabem d'entendre, i tampoc ho compartim, que desapareguin de les missions de servei públic quelcom tan elemental com el respecte al pluralisme lingüístic i al pluralisme religiós. I diem «desaparèixer» perquè a la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió apareix el respecte al pluralisme lingüístic i religiós en els principis inspiradors de la programació. Hi apareixen també en els principis generals de la programació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, aprovats pel seu Consell d'Administració. Encara més, la Resolució 3 de la legislatura anterior a què he fet referència al començament de la meua intervenció, també fa referència al pluralisme lingüístic. O, per situar-nos més recentment, l'article 52 del Projecte d'Estatut que vostès mateixos van aprovar en aquest Parlament també fa referència al respecte al pluralisme religiós. No comprenem el perquè, ara, d'aquesta desaparició, ni especialment l'aval d'alguna formació política que reitera, en català i en castellà, en aquest mateix Parlament, el seu respecte al pluralisme lingüístic de Catalunya. Finalment, tampoc entenem per què en el títol dedicat a les competències del Consell de l'Audiovisual, aquest ha de vetllar, entre d'altres, pel respecte, precisament, al pluralisme lingüístic i pel respecte al pluralisme religiós, si ara deixen de formar part de les missions de servei públic.

Més discrepàncies respecte al text de la Llei, encara que segurament no respecte a les voluntats... Tots hem criticat els nivells d'endeutament de les televisions públiques. Ara estem davant d'una immediata consolidació d'altres trenta-set televisions públiques locals. Ara tenim l'oportunitat de limitar l'endeutament al qual poden accedir aquests pous públics sense fons que són les televisions. Volem posar fre a l'endeutament de les televisions públiques. Avui es pot perdre una magnífica oportunitat, demà, probablement, ho lamentem.

Encara més sobre la televisió pública local. Els obliguem a disposar d'un consell consultiu i assessor, que pot arribar a ser admissible, però el que no ho és que aquest consell hagi d'avaluar els mèrits, la idoneïtat i la capacitat dels gestors. A algú se li acut que el Consell Assessor de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió avaluï la capacitat del director general? Amb tots els respectes per als membres del dit Consell, aquesta no pot ser la seva funció, ni això ha de succeir en l'àmbit local, condicionant l'òrgan plenari corresponent. Tampoc no

compartim que, en determinades circumstàncies de conflictes, en el nomenament de gestors hagi de ser el Consell de l'Audiovisual qui acabi fent una proposta dels gestors de les televisions públiques locals.

Pel que fa a la prestació de serveis audiovisuals per part d'agents privats, s'estableix també en aquesta Llei quines han de ser les regles del joc comunes, diria que amb un objectiu comú, que, de fet, destil·la tot el text, que són en la defensa del consumidor d'audiovisuals. Tot i que no es cita de forma explícita, sí que es fa referència als principis, als drets i a les llibertats establertes per la normativa europea, la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia. La defensa del pluralisme del conjunt de l'oferta audiovisual ocupa una part important dels articles. I delega al Consell de l'Audiovisual la seva vigilància, i posa al seu abast eines per fer-ho possible, com és l'autorització prèvia a les modificacions d'estructura accionarial a les empreses posseïdores de llicència per a la prestació de serveis audiovisuals. Val a dir que, al nostre entendre, el redactat actual impediria no només una certa llibertat de moviments accionarians, sinó que també impediria que determinades societats mercantils poguessin recórrer el mercat de valors.

Discutible és també, com a mínim, la prohibició de transmissió de llicències, en la qual no ens podem mostrar d'acord.

Hem intentat també, uns cops amb més èxit que en altres, no estendre en excés un excés de mesures de regulació a activitats audiovisuals que usen medis per a la seva difusió que són difícilment controlables. Per exemple, si es posen excessives traves a la comunicació audiovisual a través de la xarxa, a través d'Internet, el prestador té l'opció de desplaçar-se des d'uns pocs quilòmetres fins a uns milers per poder continuar exercint la seva activitat per al públic de Catalunya sense que ningú li ho pugui impedir. I això no seria bo per a la indústria audiovisual catalana.

La supressió de possibles arbitriarietats, en el cas de les renovacions o revisions de llicència, també, és objecte d'algunes de les esmenes presentades pel nostre Grup Parlamentari, i això és especialment important en moments que moltes sensibilitats estan a flor de pell. Regulació, correcció i autoregulació són les eines que es posen a disposició del CAC per tal de garantir el compliment d'uns principis bàsics dels continguts audiovisuals en defensa dels drets dels ciutadans. Protecció de la infància i de la joventut, senyalització de programes, accés de persones amb discapacitats, drets dels usuaris, drets dels professionals acaben configurant aquest títol.

La regulació de la publicitat persegueix un doble objectiu: d'una banda, la protecció dels consumidors a un excés de publicitat, i de l'altra banda, la protecció de la integritat de les obres audiovisuals. En aquest sentit, creiem que possiblement es limiten en excés les possibilitats publicitàries en alguns casos, i es passa d'un possible excés a una limitació excessiva. Per exemple, una sèrie de quaranta minuts en la situació actual pot ser interrompuda tres vegades; amb la Llei que ens ocupa, només una, i, amb l'esmena que el nostre Grup presenta, dues.

Tampoc comprenem que es vulgui permetre la publicitat de serveis o establiments destinats a la prostitució, encara que sigui fora de l'horari protegit, i que en canvi, destil·lant un cert puritanisme, es prohibeixi l'exhibició de continguts pornogràfics en obert.

Una absència destacada en el capítol de publicitat, però, que és bastant transversal del conjunt de la Llei, encara que s'ha intentat arreglar una mica a darrera hora, ha estat una certa imprevisió a l'hora de diferenciar mitjans. I en aquest sentit, hem tingut –i dic «hem» perquè jo mateix també m'hi incloc– més present la televisió que no pas la ràdio, i és obvi que ambdós mitjans no es poden regir pels mateixos criteris.

Consell Audiovisual de Catalunya. El Partit Popular de Catalunya vàrem estar a favor de la creació del Consell Audiovisual com a consell assessor i consultiu, l'any 1996. L'any 2000, vàrem estar també a favor de la seva creació com a organisme independent regulador de l'activitat audiovisual, amb atorgament de competències i dotant-lo de capacitat sancionadora. L'any 2004, hem estat també a favor d'una ampliació de competències, especialment en el sentit que els seus informes respecte de les concessions de ràdio i televisió fossin vinculants al Govern, que és qui, fins ara, atorga les concessions.

Hem seguit amb atenció les actuacions del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Políticament ens hauran agradat més o menys els estudis, informes, instruccions que han anat emetent, però el que no podem fer, i no farem, és afirmar que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya hagi actuat mai sota les indicacions polítiques de cap govern. Si algú vol, pot dubtar de l'autèntica independència del Consell de l'Audiovisual, pot ser una opinió respectable, però del que no pot dubtar ningú és del seu caràcter plural i del fet que, en totes les seves actuacions, ho ha fet sempre per unanimitat.

Dit això, en matèria estrictament audiovisual, entre que les competències les exerceixi el Govern, sigui del color que sigui, o el Consell de l'Audiovisual, el Partit Popular apostem pel Consell de l'Audiovisual. I en aquesta Llei es dona un nou pas endavant, com és l'atorgament de les futures llicències, entre altres.

Un altre element important de la Llei és el paper que ha de jugar el sector de la comunicació audiovisual en l'impuls de la indústria. Estem vivint moments de canvis en el panorama audiovisual, i aquests canvis, ben orientats, poden permetre impulsar el sector de la producció audiovisual com a sector industrial. Entenem, però, que hi ha una extralimitació en la prioritització d'obres i continguts, fent referència constant a l'àmbit de parla catalana; és a dir, pot acabar sent prioritari el foment, la promoció i la producció d'obres i continguts realitzats per productors o actors d'altres comunitats, pel simple fet que formen part de l'àmbit lingüístic català. Sincerament, creiem que és un despropòsit i que no té cap sentit en aquests termes, tal com s'expressa la Llei. I més enllà del despropòsit, entenem que pot ofendre els mateixos productors de Catalunya. Cinc de les nostres esmenes que resten vives van adreçades a resoldre aquesta situació.

Finalment, el règim d'infraccions i sancions d'una llei és la garantia del seu compliment. Si bé el règim d'infraccions i sancions previstes és heretada de la Llei de la televisió per cable de l'any 96, s'adequa un nou marc normatiu que obre aquesta Llei de l'audiovisual, i per tant, el que fa és sostreure al Govern de torn determinades competències per atorgar-les novament al Consell de l'Audiovisual. Ara bé, hi ha qüestions que, si bé fins avui han format part de les competències sancionadores del Govern, dubtem políticament que sigui acceptable que ningú que no siguin els tribunals de justícia pugui pronunciar-se sobre aspectes que poden ser molt subjectius, i que, en virtut d'aquests aspectes subjectius, com són els principis bàsics dels continguts audiovisuals, es pugui qualificar una infracció com a molt greu i arribar a la suspensió de l'activitat, ni que sigui per un període temporal. Val a dir, en aquest sentit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Vaig acabant, senyor president.

El president

Hauria d'anar acabant, sí.

El Sr. Rodríguez i Serra

Val a dir, en aquest sentit, que quelcom de reconeixement implícit hi ha, quan, en la Llei de televisió per cable del 96, la sanció podia donar lloc a la cancel·lació d'un determinat canal. Per tant, davant els dubtes raonables que ens ofereix aquesta circumstància, preferim, el Partit Popular, no ser-ne partícips.

També resta viva alguna esmena del nostre Grup Parlamentari, que té per objectiu intentar eliminar possibles arbitrarietats al règim sancionador. I en aquest sentit, creiem que aspectes que no constitueixen un incompliment clar de les obligacions establertes en les llicències no es poden qualificar com d'infracció, ni que siguin lleus. O hi ha incompliment, o no n'hi ha, però el terme mig no pot existir, crea inseguretat.

En el conjunt de la proposta de la Llei audiovisual de Catalunya hi veiem aspectes positius –els he citat–, però també d'altres de negatius, que també he citat. Malauradament, després dels intensos treballs de la Ponència, dels intensos treballs de negociació d'esmenes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Estic acabant, senyor president.

El president

Sí. És que sap què passa? Que ja fa una estona...

El Sr. Rodríguez i Serra

D'acord, acabo immediatament.

El president

Gràcies.

El Sr. Rodríguez i Serra

El pes dels aspectes discrepants és més important, i això farà que el nostre Grup Parlamentari acabi votant en contra d'aquesta proposta.

Malgrat això, vull agrair als companys de la Ponència la paciència i la voluntat de consens que han mostrat tots plegats al llarg d'aquest any llarg de debats. I per tant, i en el capítol d'agraïments, i per tant de conclusió de la meua intervenció, és just també començar l'agraïment pels diputats que en un moment o altre han format part d'aquesta Ponència; per part del nostre Grup Parlamentari, durant la passada legislatura, en Ricard Fernández Deu. He de continuar també per tots aquells col·lectius, entitats i associacions que han comparegut en el Parlament, en un moment o altre, per expressar les seves voluntats i els seus neguits. També tots aquells col·lectius que han assistit, per recollir les seves opinions, en les diferents fases...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...i situacions que ha passat aquesta proposta. Als lletrats del Parlament que han participat en major o en menor grau, i en els darrers temps, especialment, a l'Esther Andreu –gràcies per la teua paciència, nosaltres també n'hem tingut. (*Rialles.*) També als assessors i companys del Grup Parlamentari que m'han suportat durant la llarga tramitació d'aquesta Llei. I finalment, al Consell de l'Audiovisual de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...pels informes, documents i esforç a documentar els diputats que hem format part d'aquesta Ponència, perquè al final pugui arribar a aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Marta Llorens.

La Sra. Llorens i Garcia

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, hem fet un llarg camí per arribar avui a aquest Ple amb una proposició de Llei de l'audiovisual de Catalunya. Com abans apuntava el company de Ponència del Partit Popular, el desembre del 99, en aquesta mateixa cambra, s'aprovava per unanimitat tot un seguit de resolucions, algunes esdevingudes ja una realitat –hem de dir que una realitat amb èxit–, com és la creació del

Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i d'altres que de ben segur han de venir, com serà una nova llei de la Corporació Catalana, i la que avui justament ens ocupa, que també formava part d'aquelles resolucions.

Aquest llarg camí ha fet que moltes persones estiguessin implicades en aquest procés –persones, organitzacions i institucions– i que, per tant, totes elles hagin contribuït a l'elaboració d'aquesta proposta. Tot i el risc de deixar-me'n, vull manifestar el nostre agraïment a la companya i companys de Ponència, d'aquesta legislatura i de la legislatura anterior, que ens van traslladar tot un seguit de documents que han estat realment útils a l'hora de conferir una proposta francament complexa, que és aquesta de la Llei de l'audiovisual; als diferents representants dels sectors de l'audiovisual, que han comparegut alguns d'ells en més d'una ocasió per tal de fer-nos avinents les seves inquietuds i les seves reflexions; a les lletrades Anna Casas i Esther Andreu, i d'una manera molt especial a tots els membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Hi ha hagut, i hi ha, jo crec, fins avui, una voluntat política, compartida per tots els grups d'aquesta cambra, de consensuar i, per tant, de fer una llei consensuada sobre la Llei de l'audiovisual. Això no vol dir que hagi de comptar amb la seva unanimitat, però sí que ha existit aquest consens; un consens, al llarg d'un any, que s'ha fet avinent en el si de la Ponència. Un consens que, per altra banda, ja va ser present en la creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i que, de ben segur, haurà de seguir sent-hi a l'hora de confeccionar una nova llei de la Corporació Catalana. Perquè considerem que totes aquestes són lleis claus de país, són lleis de sistema que no poden estar afectades pels canvis de govern.

En aquesta voluntat política, de ben segur, hi rau una contrastada raó d'oportunitat i de necessitat; necessitat en un sector que ha canviat i que canvia constantment d'una forma molt accelerada, on cal un marc legal estable que permeti desenvolupar un sector estratègic de la nostra societat, com és el de l'audiovisual, que la permeti enfortir i emergir en una nova etapa informacional i digital. Crec sincerament que ho hem aconseguit. Hem aconseguit, avui, presentar una proposició potent, oportuna, moderna i amb ambició. Una proposició que desenvolupa un sector privat, basat en el marc constitucional de llibertats d'informació, d'expressió i d'empresa, que configura els mitjans audiovisuals gestionats per particulars com una derivació del dret constitucional a la comunicació, i atribueix, lògicament, al sector de titularitat pública, les funcions de servei públic de la radiodifusió.

Crec que aquesta Llei fa un pas endavant important pel que fa al canvi del règim de concessions a llicències. Una llei que ens permet dibuixar una nova ordenació que ha de garantir una àmplia i plural oferta audiovisual per a tots els ciutadans. Una llei que regula la publicitat, els horaris protegits, l'accés dels grups vulnerables, els drets dels consumidors, l'activitat audiovisual sense ànim de lucre, la televisió local o de proximitat, o les mesures per tal de fomentar la indústria de l'audiovisual. Una llei que consolida la presència del Consell de l'Audiovisual de Catalunya com a organisme audiovi-

sual regulador del sector. Aquest decisiu i qualitatiu nou pas endavant crec, francament, que col·loca Catalunya, una vegada més, en l'avantguarda europea en configurar aquest Consell com a l'alta autoritat independent, amb competències plenes sobre l'adjudicació i la vida de tots els operadors de ràdio i de televisió.

És cert que hauríem pogut anar encara més enllà. És cert que hauríem pogut completar el disseny d'aquest Consell, fins i tot amb competències tècniques sobre la gestió de l'espectre radioelèctric.

Per altra banda, aquest també era un compromís de l'Acord del Tinell i que Convergència i Unió, vostès ho saben, ha defensat al llarg d'aquest any, que hauria permès de no fer dependre la comunicació audiovisual, en cap situació, de la voluntat dels governs, sinó només de l'autoritat audiovisual independent.

Com els deia a l'inici, el meu Grup ha tingut sempre molt clar que ens trobem davant d'una llei clau, d'una llei de país, necessària, imprescindible per ordenar el nostre mapa audiovisual.

És per això que, malgrat fer renúncies –de ben segur que tots n'hem fet–, podem afirmar que ens sentim molt satisfets amb la Llei que avui aprovarem. El que ens toca ara –i és aquesta una observació que considero oportuna, si m'ho permeten–, avui més que ahir, que ens saber fa escassament una hora del vot contrari, que ens dol i que ens sap greu, del Partit Popular, que el Parlament Espanyol –i, si m'ho permeten, és un desig, no?, que crec que pot ser compartit per tots– no condicioni la viabilitat de la nostra llei. Tots vostès saben que està a punt d'entrar al Congrés del Diputats un projecte de llei sobre l'audiovisual, una llei bàsica que podria condicionar, que podria constrènyer l'abast i l'eficàcia de la llei que avui aprovarà el nostre Parlament.

Vull dir-los, a tots els diputats i diputades, però especialment a aquells que formen part dels grups que donen suport al Govern, que Catalunya espera i necessita que les Corts espanyoles no amenacin el model català amb el qual avui ens dotarem, que no dissenyin un marc que ens condicioni, on hi continuï la barreja entre sector privat i sector públic, on es mantingui un sector dependent de les decisions del Govern, on s'estableixi un consell de l'audiovisual –per altra banda, Espanya és l'únic Estat europeu que encara no el té– empobrit i limitat. En definitiva, que la Llei bàsica espanyola no alteri el que avui aprovarem i que considerem una llei potent i amb ambició, amb ambició per al sector i, sobretot, amb ambició per al país. Aquest és el nostre repte.

Jo faré referència molt succintament a les esmenes que mantenim vives en el si d'aquest Ple el Grup de Convergència i Unió. Com els ponents ja saben, perquè així les hem debatudes, amb referència a l'esmena número 9, on exclusivament es demana que els objectius fixats pel contracte programa siguin informats prèviament a la Comissió de Control Parlamentari de mitjans audiovisuals. L'esmena 14, on es demana suprimir d'aquest «consell de naturalesa consultiva» que esdevé de les televisions d'àmbit local i de proximitat, que sigui un informe sobre la idoneïtat dels màxims responsables, en tant que aquest mateix Consell, el qual compartim, sorgeix del si dels plens municipals.

Amb l'esmena 21, demanar la supressió: «com a causa de negació de la llicència, dels incompliments reiterats de les condicions de la llicència degudament acreditats». Per tant, que en el mateix article ja existeix un apartat on es considera que serà raó de denegació de la llicència el fet d'haver estat sancionat en dues ocasions per infracció greu o en una de molt greu. Entenem així, nosaltres, que aquestes ja foren les condicions incompletes degudament acreditades.

Així mateix, pel que fa a l'esmena número 23, es demana la matisació o la concreció d'allò que se'n diu «la millor garantia de l'interès general per tal de modificar les condicions de les llicències abans del termini d'aquestes» afegint-hi «amb circumstàncies de caràcter excepcional que el puguin posar en perill».

Així mateix, els fem avinent la retirada de la nostra esmena número 25, en tant que a l'esmena número 29 els demanaríem una, diríem, especial atenció, en tant que fa referència als drets dels usuaris a conèixer les programacions de televisió de manera anticipada. La Proposició estableix que això es reguli per reglament, per tant, que ho faci el Govern, quan ja fa gairebé un any que ho fa el CAC, un cop ha estat desenvolupat per instrucció i, a més, d'una manera molt afortunada.

L'esmena número 38, on, dintre de les competències del CAC hi ha tot un seguit de potestats sobre el sector privat, d'adoptar mesures cautelars d'urgència justificada per evitar incompliments de les obligacions, requerir informació, ordenar cessament d'actuacions que compleixin..., o incompleixin amb les obligacions; que totes aquestes obligacions que té com a competència el CAC de fer complir al sector privat s'estengués, així mateix, per als operadors de titularitat pública.

Finalment, l'esmena 47, que n'anunciem la retirada.

Molt breument, només que per posicionar-nos, manifestar el nostre vot favorable respecte de les esmenes del Partit Popular números 1, 8, 12, 20, 22, 33, 34 i 44; en contra, tota la resta.

I, finalment, també, per fer manifest en aquesta cambra la sol·licitud de votació separada de l'article 52, amb la votació de l'articulat, per no compartir, ni en el fons ni en la praxi, que les llicències no puguin ser transmeses.

Senzillament, entenem que és un pas enrere davant del pas endavant que havíem fet de passar del règim de concessions a llicències, perquè estàvem absolutament d'acord amb la possibilitat de regular d'una manera seriosa i ferma el tema de la transmissió. Però, en tot cas, de cap manera compartim la no-transmissibilitat, entenent que la mateixa Llei permetrà traslladar un 99 per cent de la propietat, deixant un 1 per cent. I, per tant, el risc que es pretenia hauria sigut molt millor salvat posant unes condicions estrictes i rigoroses a l'hora d'acceptar aquestes transmissions.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar ara, els grups que no tenen esmenes, la seva posició sobre el text del Dictamen i les esmenes reservades. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyor Ramentol, senyor Marín, membres del CAC, president del CAC i professionals i persones interessades en els temes audiovisuals, benvinguts, i esperem que la discussió d'aquesta Llei ompli les expectatives que s'han aixecat al seu voltant.

Jo, permetin-me que els digui, senyores i senyors diputats, que hauria preferit que aquest debat l'haguéssim fet la setmana anterior; és a dir, el dia 15. Perquè el dia 15 del 12 de l'any 99 va ser el dia que aquesta cambra va aprovar, de la manera que ho va fer, per unanimitat, les resolucions que parlaven de tota la qüestió audiovisual. I ho va fer amb un consens realment extraordinari, i ens va marcar un camí. I ens va marcar uns eixos que creiem, el nostre Grup ho pensa, i els que hem arribat al consens ho pensem, que recullen aquella columna vertebral del que es va dir aquell dia. Potser només falten dues coses, dos temes puntuals: uns temes que parlaven de l'Estatut, de redacció dels professionals, i un altre tema que parlava del Museu de la ràdio i de la televisió. Però estem segurs que aquests temes, al llarg d'aquesta legislatura, aquest Govern, que té en el seu pensament treballar de forma aprofundida en els temes de l'audiovisual, ho tirarà endavant.

Però els deia que hauria preferit que fos el dia 15 per això, per aquesta circumstància, potser temporal, que sempre és agradable veure que després de sis anys, un dia just, es reproduceix un debat d'aquest tipus. Però també ho hauria preferit per una altra raó –i ara ho comprendran vostès que els parlaré d'una raó profundament política. Per què? Perquè si s'hagués fet el dia 15 hauria estat possible perquè el Partit Popular no hauria presentat al Consell Consultiu una petició per a la qual hem hagut d'ajornar fins al dia d'avui la discussió. Malgrat que està en el seu dret i malgrat que després ho ha retirat, ho lamentem.

Ho lamentem, per què? Perquè, a hores d'ara –i ho ha dit la senyora Marta Llorens–, aquest Parlament ha tingut durant un any una feina continuada, feixuga, de moltes reunions, amb reunions tècniques, amb la lletrada, amb tothom, amb persones que han vingut de fora. Han vingut col·lectius de tot tipus, aquí, a parlar-nos de la Llei de l'audiovisual. Ha vingut el tercer sector. Han vingut els empresaris. Han vingut les televisions locals. Ha vingut absolutament tothom. I el clima era un clima de sedimentació de les idees, de les propostes, del que ens deia tothom. I en base a això, i sobretot en base a un text molt elaborat, molt treballat, que ens va lliurar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, hem anat construint, gradualment, la Llei que avui sotmetem a votació.

I ens sap greu per això, perquè partíem d'una base, la base del CAC, una base, si em permeten l'expressió, molt científica, perquè hi havien moltes, moltes aportacions del sector, de sectors de tot tipus, moltes vegades amb posicions trobades; i perquè el que fèiem els diputats i el que feien els lletrats era afegir el gra de sorra polític o el gra de sorra jurídic, que feia de manera impecable..., i aprofito per felicitar la senyora Esther Andreu en la seva feina.

I permetin-me que digui que em molesta això. Em molesta perquè això ha implicat un trencament del que ha estat aquesta línia de treball tan ben travada al llarg del temps. I em molesta perquè..., i ens molesta, al nostre Grup, perquè sí que és veritat que el representant del Partit Popular, el senyor Santiago Rodríguez, té un tarannà, una forma de treballar, i una forma de negociar i una forma de discutir amb nosaltres exemplar, de la més pura cortesia parlamentària, de la més pura amabilitat parlamentària.

Però el que ens sap greu, senyores i senyors diputats, és que en el moment final d'una llei de les dimensions d'aquesta, que és una llei de país, que no és una llei normalleta, sinó que és una llei en profunditat, el Partit Popular s'hagi plegat a dos sistemes directius: al sistema directiu del PP del carrer Génova i al sistema directiu d'una emissora de ràdio, d'una emissora que ha intoxicat aquest debat i ha intoxicat la política audiovisual catalana d'una forma, al nostre entendre, menyspreable. (*Remor de veus.*)

Això és el que els volia dir. Per això ens hauria agradat que aquest debat s'hagués pogut fer una setmana abans. Perquè es podia fer perquè hi havia un equip que venia de l'any 99 cap aquí que el treballava, del qual en resta la senyora Comas d'Argemir, que ha estat el nostre eix, al voltant del qual ha anat coordinant el treball de la Ponència. I hi havia, també, amb anterioritat, el treball del senyor Josep Maria Carbonell respecte a això. Ens ha molestat, hi insisteixo, perquè pensàvem que arribàvem en el nostre Parlament, d'una manera consensuada, treballada, discutida, a un seguit d'acords que eren positius per al país.

Aquesta Llei, fins fa un parell d'hores consensuada –fins fa un parell d'hores consensuada, i ara no tant–, col·loca a Catalunya, com deia la senyora Llorens, a l'avantguarda, al capdavant de les reformes legislatives sobre l'audiovisual, a l'avantguarda d'Espanya i a l'alçada de les reformes que es fan en aquests moments a nivell europeu.

I jo, en aquest sentit, volia tranquil·litzar una de les esmenes que ens ha presentat la senyora Marta Llorens, i dir-li: «No pateixi, senyora Llorens, creiem que hi han vasos comunicants, que hi ha una certa simbiosi entre el que és la Llei espanyola i el que és la Llei catalana». Creiem que hi ha una base comuna de concepció del que és el servei públic, del que són els mitjans de comunicació, del que és la professionalitat, del que és la independència, del que és tot això que hem discutit aquests dies. I, per tant, creiem que en el fons, al final, no té perquè haver-hi contradicció, sinó més aviat complementació entre la Llei espanyola i la Llei catalana, perquè les dues beuen..., tenen en origen un mateix plantejament polític, i, si m'ho permet, també, en certa manera, i entre cometes, «ideològic».

Aquesta Llei, fins fa una hora consensuada, implica un salt endavant en la qualitat de la democràcia, perquè dóna garanties, forma part d'un seguit de recomanacions del debat del 99 que –recordem-ho– malauradament es va fraccionar, aquell debat, i es va ajornar per qüestions de la petita política, de la immediatesa política, i avui, afortunadament, el podem reprendre.

Aquesta Llei prima, traspua un desig de no-supeditació partidista, d'independència professional, de pluralisme. Marca, amb claredat, les regles del joc per a tothom –per a tothom–, per públics i per privats. I això és important. Posa en valor la professionalitat dels professionals, i valgui, en aquest sentit, la redundància.

I vostès em diran: «Era una llei necessària?» Molta gent es preguntarà: «Era una llei necessària?» Doncs, sí. Era una llei necessària, perquè –ho han dit també anteriors intervinents– des de la creació de l'ens públic, l'any 83, han passat moltes coses i han canviat moltes coses. Hi hagut transformacions del sector audiovisual espectaculars en el terreny de la tecnologia. S'han canviat les situacions de mercat d'una manera realment vertiginosa. S'han produït canvis tecnològics, empresarials... Ha irromput la tecnologia digital terrestre, etcètera. S'ha produït la liberalització de molts àmbits. Hi han noves emissions. Hi han noves televisions. I exigia..., aquesta nova situació exigia una nova llei de l'audiovisual, perquè la que hem tingut fins ara era un conjunt de qüestions absolutament fragmentades.

Calia tenir un marc referencial que agafés tot el de bo que tenia del passat i tota la nova realitat i que fos capaç d'entrellaçar-la de la manera que creiem que ho ha fet aquesta Llei. Però no sols per això –però no sols per això–, sinó també per un profund sentit de país, perquè un sector estratègic com l'audiovisual vostès saben que té implicacions en el terreny cultural, en el terreny econòmic, en el terreny social i, òbviament, en el terreny lingüístic.

I quan el senyor Rodríguez ens parla de l'arbitrarietat dels temes lingüístics, dels temes religiosos, etcètera. Jo, miri, de passada, senyor Rodríguez, li contesto: «Escolti, arbitrarietat... Com pot parlar d'arbitrarietat en aquesta Llei, vostè, que pertany a un grup que fa unes determinades polítiques a Galícia i a Madrid respecte als mitjans audiovisuals?» (*Remor de veus.*) Com ens pot –com ens pot– parlar d'arbitrarietat? I com ens pot..., i com ens pot parlar de pluralisme religiós quan aquest ha estat el motiu que els va donar, a vostès, per poder elaborar aquella famosa Sentència sobre la poligàmia en l'Estatut? Com ens pot parlar d'aquestes coses? (*Remor de veus.*) Molt bé.

Doncs, dèiem que no és sols per això que hem impulsat aquesta Llei, sinó perquè calia diverses coses que m'agradaria resumir-les i plantejar-les. Calia una normativa pròpia i actual, ja ho hem dit. Calia una autoritat reguladora, un consell de l'audiovisual de Catalunya respectat perquè és respectable, respectat perquè en aquesta cambra –i vostès també ho han fet– tothom els ha donat suport, però a ningú se'ns amaga que en aquests moments el Consell de l'Audiovisual de Catalunya el que representa institucionalment, que va molt més enllà del que és en si com a organització o com a institució, està en joc i està amenaçat.

I, per tant, calia jurídicament amb una llei fer això que fem, però cal també, des d'aquesta tribuna, defensar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya contra les agressions inspirades –vostès saben molt bé on i per qui– per gent poc angèlica i poc santoral, però sí molt diabòlica i molt perversa, que vol acabar amb aquest organisme

de garantia del que és la pluralitat i el que és fer bons mitjans de comunicació a casa nostra. (*Remor de veus.*)

I calia, també, una actualització de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que ara en direm Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, un reconeixement dels espais de les televisions dels àmbits locals, de proximitat, de tot allò que és sense ànim de lucre. Calia una diferenciació clara entre allò que és privat i allò que és públic, perquè hi ha gent a qui no li agrada diferenciar allò que és privat d'allò que és públic, i calia, d'una manera molt nítida i molt clara, amb aquesta Llei, diferenciar allò que és privat d'allò que és públic.

I calia la reformulació i la reconsideració del que és, del que en diem «noció de servei públic». Perquè convé que sapiguem el que és noció de servei públic. Perquè, si no, podem caure en el parany de fer utilització partidista del servei públic, cosa que no voldríem i per la qual cosa hem estat..., el meu Grup ha estat batallant al llarg de molts anys en aquesta cambra i molts altres grups també.

Perquè volíem que quedessin clares les competències del Govern: què li toca al Govern i què no li toca al Govern. Perquè volíem que quedessin clares les competències dels ajuntaments respecte a les seves televisions, dels consorcis, etcètera. Perquè volíem que quedessin clares, i torno a insistir-hi, les feines, les funcions, la capacitat sancionadora, la capacitat d'intervenir del Consell Audiovisual de Catalunya, i que..., perquè calia, per fi, un impuls al sector industrial, un impuls al sector de la creació, un impuls al sector de l'audiovisual.

El text de la Llei incorpora definicions de conceptes, que era necessari, perquè aquí hi havia molta confusió. Inclou definicions de conceptes, definicions de continguts, essencials, del que és la llibertat de comunicació: garanteix la lliure elecció del missatge, garanteix la funció de servei públic, garanteix la veracitat. Compte!, que aquest tema hi ha gent que no vol que la garantim, i es posen nerviosos quan un organisme intenta garantir la veracitat, com és el Consell de l'Audiovisual de Catalunya: garantir la veracitat, el dret de rectificació, la neutralitat tecnològica. Tot això ho contempla aquesta Llei. I, si no, per què es pensen, vostès, que arribem a tant consens, que un grup majoritari de l'oposició està en consens amb això, que Esquerra Republicana i que Iniciativa, que el PSC? Perquè som conscients que fem una llei de país perquè duri molt de temps, i que només s'actualitzi o que s'actualitzi en base a allò que sigui necessari perquè ho fa vell el pas del temps.

La Llei fa unes consideracions, fa més consideracions, avança sobre l'espai radioelèctric, sobre l'aspecte radioelèctric, i ho deixa d'una manera el suficientment diplomàtica i educada, si em permeten l'expressió, perquè quan hi hagi la Llei espanyola, quan acabem de discutir de forma positiva, que estic convençut que serà així, l'Estatut, quedi, d'una manera molt clara i molt definida, què és l'espai radioelèctric, qui el gestiona, com el gestiona, quin és el propietari i com no ens barallem per això, perquè, en el fons, pensem que la utilització d'aquest espai radioelèctric és un servei als ciutadans del nostre país.

I bé..., i fa una cosa important, i per al nostre grup hi ha un tema que és cabdal dins d'aquesta Llei, entre els molts que els he dit, i és que marca amb claredat el que és el servei públic audiovisual de Catalunya. I ho marca respecte a la televisió autonòmica, la televisió catalana, i ho marca respecte a l'àmbit local. I ho fa, com deia fa un instant, garantint l'accés lliure i universal a tots els ciutadans de Catalunya en aquests dos serveis. I parla de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals dient-ne, marcant-ne els principis bàsics del seu funcionament. I ens insinua i ens diu i ens anima, com deia també la senyora Llorens, a treballar en una llei, en una nova llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió o de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, com vostès en vulguin dir. Per què? Per garantir aquesta filosofia que diem que ve de tota la Llei, que és la independència, la professionalitat, el pluralisme, el servei públic, etcètera. Criteris defensats pel meu grup al llarg d'aquests anys que impliquen: autonomia de gestió efectiva davant els governs sobre la base d'un contracte programa i sobre la base, també, de la participació del que pot ser el diner privat sobre aquesta base del contracte programa. És a dir, sobre una reglamentació o una ordenació, com vulguin vostès dir-ne, del que és la publicitat, la comercialització de productes, etcètera. I, sobretot, tenint en compte un element que aquest Parlament ha conegut per veu del senyor Bargalló –del conseller primer, senyor Bargalló–, que ha estat el desenvolupament del que és la TDT, de les noves tecnologies i que és una aposta clara del nostre Govern.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferran i Serafini

Se m'ha acabat el temps, senyor president..., permeti'm les últimes paraules d'agraïment a totes les persones, als lletrats que ens han ajudat. M'hauria agradat explicar-me una miqueta més, però estem davant de nous reptes, estem davant d'una nova era. Tenim un govern que treballa molt en aquest sentit, que impulsa amb convicció les mesures pertinents. La Llei, pensem que dóna garanties als ciutadans. El nostre Grup vol combatre la mentida, l'engany, la trampa, la pressió, el linxament gratuït al qual són subjectes molts dels nostres polítics, però també...

El president

Senyor diputat, havíem quedat agraïments...

El Sr. Ferran i Serafini

...moltes de les nostres institucions. I sí, senyor president..., ens agradaria que tothom fos lliure per poder-se explicar i mantenir la seva posició i no treballar, des de lluny, als dictats de la COPE o als dictats de Madrid.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)

El president

Senyor Santi Rodríguez, vol la paraula?

El Sr. Rodríguez i Serra

Per al·lusions, senyor president.

El president

Té un minut, un minut estricte.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. No, simplement, seré més curt fins i tot d'un minut, perquè el senyor Ferran s'ha referit a uns determinats models audiovisuals del Partit Popular amb referència a Galícia i Madrid..., i, miri, li ho diré i li ho clarificaré: el model audiovisual del Partit Popular és el model de les llibertats, de la llibertat. *(Remor de veus.)*

No és el model audiovisual que va fer un informe sobre el control dels mitjans de comunicació públics i privats que va costar el càrrec a un membre del seu Govern, senyor Ferran! I tampoc no és el model audiovisual que intenta ocultar informació quan hi ha un desastre com en el Carmel.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor president, per al·lusions, també. Jo encara seré més breu que el senyor Santi Rodríguez: potser el seu model no és el de Galícia o el de Madrid, el seu model es diu Urdaci.

(Veus de «Molt bé! Molt bé!»)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els haig de confessar... *(remor de veus)*, ara quan els senyors diputats facin atenció... *(Pausa.)* Els he de confessar, deia..., gràcies, senyor Pelegrí, per la seva atenció, els he de confessar, deia, que pensava que el debat d'avui seria un debat més satisfactori, més d'esperit nadalenc, al qual ens aproximem amb una velocitat de creuer, que el que tenim, no? Perquè, en principi, aquesta Llei per tota la seua significació havia d'arribar aquí –i això és el que ens pesa, també al nostre Grup, al d'Esquerra Republicana de Catalunya– amb tota la feina feta, amb un any de discussions, en el bon sentit de la paraula, permanents, amb molt treball incorporat, perquè la Llei fos aprovada per la unanimitat d'aquest Parlament, de la mateixa manera que ho van ser, aprovades per unanimitat, les resolucions de l'any 99. No ha pogut ser així, i, per tant, això..., per molt poc de temps,

això ens ha obligat, en certa manera, a modificar el nostre discurs.

En la previsible aprovació d'avui de la Llei de l'audiovisual de Catalunya tindrem recorregut ja una part important del camí que van fixar les resolucions aprovades després del debat monogràfic sobre el món de l'audiovisual, que va tenir lloc en aquest mateix Parlament el desembre de l'any 99. Haurem complert, per tant, amb el mandat que per unanimitat es va aprovar en aquella discussió plenària. I, en aquest sentit, el Parlament de Catalunya haurà estat absolutament coherent amb les seves obligacions.

Val a dir, també, que, amb un cert retard i sense recança, s'ha de reconèixer que ha calgut una nova majoria parlamentària i de Govern per tirar endavant aquelles transformacions que tothom reconeixia com a necessàries.

Vull aprofitar en aquest punt fer un recordatori breu, però obligat, dels tres ponents del tripartit que van participar en aquell debat: la il·lustre companya Dolors Comas, era la portaveu d'Iniciativa per Catalunya, ha conduït aquesta fase de la Ponència, els treballs de la Ponència, ens ha coordinat a tots els ponents; el portaveu d'Esquerra Republicana d'aleshores era, en aquell moment, il·lustre, ara, honorable conseller primer, Josep Bargalló, i el portaveu del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi de l'any 99, en aquest mateix debat, és l'actual president del CAC. Totes aquestes transformacions donen a l'aprovació de la Llei d'avui un sentit històric que convenia remarcar.

La gent necessita aquest Projecte de Llei..., demostra la solidesa del marc institucional de Catalunya en allò que farà referència al món audiovisual i ressalta la situació de lideratge que Catalunya té en el conjunt de l'Estat espanyol.

En aquest sentit, és el mateix Parlament qui encarrega al CAC el primer informe, i és aquest primer informe el que serveix com a document base. Alhora, però, es compta amb la decidida col·laboració del Govern de la Generalitat, a través de la Secretaria de Comunicació, aquí representada pel senyor Enric Marín, i especialment de la Direcció General de Mitjans Audiovisuals, al qual agraeixo molt sincerament les col·laboracions del doctor Santiago Ramentol, i també del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació. I destaco el concepte «col·laboració» perquè aquest és l'esperit de construcció que els diferents membres de la Ponència hem obtingut en les consultes institucionals efectuades.

La Llei de l'audiovisual de Catalunya neix amb la voluntat de ser un instrument d'utilitat en l'ordenació d'aquest sector al nostre país; unifica la doctrina legal dispersa que fins al moment s'havia anat generant per respondre a situacions sobrevingudes, i fixa amb absoluta transparència quines són les regles del joc que els diferents operadors hauran de tenir en compte i dona seguretat jurídica a les parts.

En els 138 articles de què consta la Llei, estructurats en nou títols, una disposició addicional, sis disposicions transitòries, una derogatòria i una final, la Llei de l'audiovisual de Catalunya defineix el mapa de com s'organitza el sistema en els dos nivells: el nacional i el

local o de proximitat. Aquest és l'aspecte a remarcar, que requereix que ens hi aturem uns minuts.

La Llei defineix d'una forma molt clara els eixos pels quals s'estructurarà el sistema audiovisual a Catalunya en el futur, però ho fa partint de la realitat que la societat civil havia anat teixint durant aquests anys. Defineix clarament dos àmbits d'actuació: el nacional, en l'àmbit de cobertura de la totalitat geogràfica del nostre país, però també defineix, salvaguarda i potencia l'àmbit local. I vull marcar molt concretament la paraula «potència» perquè la Llei assegura, com no ho pot fer cap altre document, la viabilitat futura de tot el món de la televisió local o de proximitat. Ho fa amb unes condicions que donen sentit a tota la paraula «proximitat», perquè són aquestes televisions, atenent el que la Llei fixa..., que s'hauran d'atendre en primera instància les necessitats dels ciutadans i ciutadanes dels àmbits propers, dels àmbits d'actuació d'aquestes televisions o ràdios.

En defineix, com deia, el mapa, però també concreta l'especificitat i l'excepcionalitat de la nostra realitat cultural i lingüística, i defineix una atenció especial també per la llengua i la cultura araneses.

El procés d'elaboració d'aquesta Llei ha estat acurat; s'han escoltat tots els grups, persones, associacions, entitats que estaven programats en compareixences per part de la Ponència. La Ponència ha mantingut alhora una política d'accés obert a totes aquelles entitats que han demanat que fos considerat el seu parer; no se n'ha negat ni una. Els cinc membres de la Ponència hem estat conscients en tot moment de l'enorme significació del text legal que definirà el marc audiovisual al nostre país; per això dol especialment la postura que ens ha avançat finalment el Partit Popular el dia d'avui.

I s'ha de dir que, conscients d'aquesta realitat, tots hem efectuat un esforç per trobar els camins que permetessin conciliar les posicions pròpies amb les alienes, perquè la Llei de l'audiovisual de Catalunya té sentit en tant que llei base del nostre sistema jurídic; té sentit, en definitiva, perquè ha estat redactada amb la voluntat d'acord unànime d'aquesta cambra –voluntat d'acord unànime que Esquerra Republicana encara manté, i per la qual cosa demana al Partit Popular que reconsideri la posició del seu vot.

Aquesta mateixa voluntat d'acord és la que ha portat a la Ponència a considerar una part significativa de les aportacions externes que s'han rebut sobre el primer text facilitat pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Molts dels compareixents davant de la Ponència trobaran en el text que avui sotmetem a votació línies o articles sencers dels quals es poden sentir amb tota legitimitat els autors, encara que de ben segur, per la seva òptica particular, canviarien també la redacció d'alguns altres articles amb què poden no tenir tanta afinitat.

Des del nostre Grup estem convençuts que s'entendrà que també en aquest àmbit la Ponència ha realitzat la feina que tenia encomanada, conciliant els interessos de tots els actors del món audiovisual del nostre país, definint unes regles del joc igualitàries i transparents per a totes les parts i, en definitiva, creant el marc que permeti el desenvolupament d'una indústria audiovisual

pròpia, alhora que garanteixi per al conjunt dels ciutadans de Catalunya uns serveis audiovisuals de qualitat i l'accés universal.

Reconeix la importància estratègica, econòmica i política del sector audiovisual i posa les bases per al seu futur també des d'una perspectiva nacional. Defineix, la Llei, amb solvència els àmbits públics i privats del sistema; en regula les atribucions, en concret el marc financer, i n'assegura el futur, tenint en compte les seves característiques diferenciades. És fruit d'això que en els temes, per exemple, de publicitat la Llei fa diferència entre la possibilitat d'emetre publicitat entre els operadors privats i els operadors, perquè entenem que les parts diferenciades del sistema necessiten també tractaments diferenciats.

La Llei obre espais a la participació ciutadana i regula el control institucional i social dels mitjans públics. Canvia el règim jurídic, i n'augmenta les garanties i la transparència, en passar del règim de concessió al de llicència. Completa el catàleg d'atribucions del Consell de l'Audiovisual de Catalunya com a autèntica autoritat audiovisual independent del país, i li assigna l'atorgament de les llicències, mentre que fins ara la seva participació acabava amb l'emissió de l'informe vinculant.

La Llei clarifica les seves atribucions, les del CAC, respecte a les del Govern; defineix les potestats de la Generalitat amb relació a l'ús de l'espai radioelèctric, i en reclama la capacitat gestora sobre tots els elements que intervenen en la comunicació audiovisual, amb reconeixement de l'exercici de totes les funcions administratives.

La Llei no oblida que la planificació estatal pot tenir conseqüències sobre el sector audiovisual a Catalunya, i per raó d'assegurar la coherència del model, així com la nostra singularitat nacional, s'estableixen els mecanismes de participació de la Generalitat de Catalunya en la planificació estatal.

Incorpora les definicions que acosten l'ordenament jurídic a la seva comprensió social. Així es defineixen les funcions del servei públic. A tall d'exemple, tenint en compte el debat que es manté en el món de la informació, mireu el que diu l'article 7, on, dintre del capítol de principis generals, s'estableix, per exemple, el principi de veracitat informativa. Hauria d'estar, aquest principi, gravat a l'entrada, al frontispici d'algunes emissores que avui ja han estat esmentades en aquest debat, com la Cadena de las Ondas Populares de España –i ho dic amb tota rotunditat–, on el principi de veracitat figura –i és una opinió del meu Grup– per la seva absència.

El principi de veracitat, tal com figura a la Llei, diu concretament: «La informació difosa pels prestadors de serveis de comunicació audiovisual ha de ser veraç. S'entén per “informació veraç” la que es fonamenta en fets que es poden sotmetre a una comprovació diligent, professional i fidedigna». Més clar, l'aigua. Amb aquesta definició, tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya es poden sentir més segurs que allò que sentiran a les ones de ràdio o veuran a les pantalles de televisió respondrà, quan tinguin l'epígraf informatiu, a informació correcta, perquè, del contingut d'aquesta informació,

serà el CAC qui en farà el control o el seguiment i vetllarà perquè sigui veraç.

La Llei també consagra el principi de neutralitat tecnològica i l'accés universal a la informació, alhora que fixa les obligacions als operadors, així com també les seves prerrogatives. La publicitat, la televenda i el patrocini també queden regulats amb limitacions específiques en alguns supòsits. S'estableixen també els aspectes que afecten la publicitat institucional.

La potestat sancionadora, tant del CAC com de la Generalitat, també queden establertes en la Llei, d'acord amb el règim d'infraccions establert.

També queden definits conceptes com els drets dels ciutadans davant del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, la protecció dels menors, la protecció del patrimoni audiovisual català i el foment de la cultura audiovisual catalana.

La Llei està inspirada, en el seu conjunt, en els principis d'independència i transparència en la gestió dels operadors, però també fixa els límits vinculats a la defensa dels principis i valors universals, en l'exercici de les llibertats d'expressió i d'informació.

En definitiva, amb l'aprovació d'aquesta Llei incorporarem amb plenitud de facultats tot el conjunt del sistema audiovisual català a la dinàmica generada al si de la Unió Europea. Ho fem abans que ningú a l'Estat, i ho fem considerant tots els subjectes que hi intervenen. Al nostre entendre, la Ponència ha fet una llei que podem qualificar de bona, en tant que donarà resposta ordenada a tots els interrogants que teníem plantejats. És doblement bona, però, perquè la redacció concorda absolutament amb els principis inspiradors, les conclusions del debat de l'any 99, i perquè, de la mateixa manera que aquelles conclusions, «també» –i això és el que hi posava abans– «votarem aquesta Llei per unanimitat».

Malauradament no podrà ser així; aquesta Llei no podrà ser votada per unanimitat. L'il·lustre col·lega del Partit Popular ha explicat les raons per què ells votarien contràriament a aquesta Llei, el seu Grup. Li he de dir que no entenc aquestes raons, no són de prou calat polític per justificar una negativa de tal contundència a la Llei. Crec que hi han altres raons que ell no ha pogut justificar; assenyalo molt directament instruccions rebudes, dintre del règim de dependència que manté el Partit Popular de Catalunya, per part de la seu nacional del Partit Popular. L'any de treball que hem tingut conjuntament tots en ponència em fa pensar això; el clima de treball i la cordialitat i la lleialtat amb què hem desenvolupat tot aquest clima de treball en ponència no justifiquen aquest canvi d'opinió d'última hora, quan tots, tot el treball, tota l'orientació de les discussions havia anat perquè aquesta Llei fos aprovada avui al si d'aquest debat parlamentari per unanimitat. Això ens ha sorprès, i així ho manifestem, manifestem la nostra decepció.

Entraré en el capítol d'agraïments, perquè veig que el president assenyalava que se m'està esgotant el temps.

L'agraïment, en primera instància, als ponents de l'Estatut. I direu: «Per què, als ponents de l'Estatut?» Bé, perquè en haver focalitzat tota l'atenció dels mitjans de

comunicació ens ha permès treballar als ponents de la Llei de l'audiovisual durant un any amb perfecta tranquil·litat i seguint totes les discussions sense que ens trobéssim cada dos per tres els debats que fèiem en el si de la Ponència reproduïts als mitjans. L'Estatut ha tapat també els treballs de la Llei de l'audiovisual, però en aquest cas ha set una bona cosa.

Agraïment també al Consell de l'Audiovisual de Catalunya per tot el suport i l'encert en la redacció del primer document de la Llei i, en definitiva, la primera pedra de l'edifici.

A tots els interlocutors del Govern, des del DURSI a la conselleria primera, amb especial atenció, pels aclariments i ajuts efectuats, a la Direcció General de Mitjans Audiovisuals.

Agraïment també a les entitats, persones físiques o jurídiques que han comparegut davant la Ponència per exposar-li el seu parer, consideracions i inquietuds.

Agraïment especial als companys i companyes de les sectorials d'Esquerra Republicana de Catalunya, que m'han ajudat en el meu treball.

I finalment, agraïment especial a les lletrades de la Ponència, les senyores Anna Casas i Esther Andreu.

Comiat d'aquest faristol, per la meua banda, amb el desig que l'any que ve ens permeti acabar tota la feina que l'any 99 va quedar encarregada, aprovant ja durant el primer terç de l'any 2006 l'última pota que falta per acabar de definir el marc audiovisual de Catalunya, que és la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

I apuntar finalment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...que nosaltres votarem favorablement també l'esmena 29, la que fa referència a programació –antiga esmena 103, per a més aclariments–; votarem favorablement l'article 52 –ho aclareixo, ja que Convergència i Unió ha demanat votació separada.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, diputats i diputades, hem de felicitar-nos avui perquè aprovarem la Llei de comunicació audiovisual, una nova llei, una nova llei d'aquelles que en diem «una llei de país», per la seva transcendència i importància; una llei que, a més a més, tindrà un caràcter bàsic, com ha expressat el president del Parlament, amb el caràcter de les votacions necessàries per aprovar-la i, per tant, també per ser

modificada; una llei necessària, innovadora, que representa sens dubte un avenç important en la regulació del món de l'audiovisual.

Necessària perquè avui la normativa existent és una normativa dispersa i, per tant, difícil de poder ser consultada; hi han també situacions d'alegalitat –és el cas de les televisions locals, per exemple–, i, per tant, era necessari posar al dia aquesta normativa. I necessària també pels canvis tecnològics que ha experimentat, molt importants, el sector de l'audiovisual. I, per tant, adequar la normativa a tots aquests nous escenaris és un element important.

És una llei amb què innovem i ens avancem. Ens avancem a la mateixa promulgació de la llei audiovisual espanyola, com ja ens vam avançar en el seu moment amb la creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que encara no existeix a nivell espanyol, en un moment també en què hi ha sobre la taula una proposta de directiva europea que modifica l'actual regulació de la directiva existent. I amb això mostrem des de Catalunya que, un cop més, anem per davant, que ens avancem en altres sectors, en altres institucions, en aquest cas, en el context de l'Estat. I això volia assenyalar-ho perquè és un element que mostra la capacitat d'autogovern, mostra l'exercici pràctic d'autogovern, perquè, evidentment, les noves lleis de l'audiovisual que s'hagin de promulgar a nivell espanyol hauran de tenir en compte..., n'hauréu de negociar, també, tot el contingut a partir de realitats ja existents en el cas de Catalunya.

Jo volia parlar del mètode. El mètode ha sigut un mètode important. Aquest haguera pogut ser un projecte de llei del Govern. No ho ha sigut, hem treballat en forma de ponència. D'aquesta manera, seguíem el mandat de les resolucions de l'any 99, que encomanaven fer tres lleis: la del Consell de l'Audiovisual, la Llei de l'audiovisual i la de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, hem de dir, a partir d'ara. Aquesta encara queda pendent. La farem. Però hem treballat, hi insisteixo, en forma de ponència. S'ha volgut buscar així el màxim consens polític, s'ha fet per buscar el consens, s'ha treballat en base al consens, i ha sigut una llei participada, també, per buscar el consens dels sectors afectats.

En aquest sentit, tot el que ha implicat la contribució del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, a qui des del Parlament vam encomanar que fes una proposta de text bàsic, que ens ha servit, i molt, a la Ponència i ens ha possibilitat treballar; hem escoltat, lògicament, i hi hem tingut una fluïdesa, i també suport del Govern, la Direcció General de Mitjans i Serveis de Difusió Audiovisuals; s'han fet diverses compareixences aquesta legislatura, i l'anterior també, en què ja vam treballar sobre una llei de l'audiovisual, que no va poder ser aprovada l'anterior legislatura, però hem pogut escoltar, hem pogut saber, el parer de productors, de difusors, públics i privats, d'àmbit nacional, d'àmbit local, d'experts, de sindicats, del tercer sector, per tant d'amplis sectors vinculats al sistema audiovisual. Lògicament, no vol dir que tothom hi estigui d'acord. Les decisions de la Llei són decisions polítiques, eh?, i, lògicament, el que vull assenyalar és que això no treu que s'hagi escoltat el sector.

S'ha treballat en base al consens. Tothom ho ha dit, tothom ho ha assenyalat. I, justament, és en aquest marc on volia fer també tots els agraïments que també els diputats han esmentat en un moment o altre: als actuals membres de la Ponència, per descomptat, a la senyora Marta Llorens, a Joan Ferran, a Carmel Mòdol, a Santi Rodríguez, a la senyora Esther Andreu; també als membres de la Ponència en la legislatura anterior, en la qual jo mateixa vaig participar, al senyor Bargalló, al senyor Fernández Deu, al senyor Josep Maria Carbonell, al senyor Codina; jo també vull recordar que havia participat, doncs, en una ponència, la que va crear el Consell de l'Audiovisual, i alguns altres diputats de Convergència i Unió que van, diguéssim, anar canviant.

Per tant, sense la contribució de tots aquests sectors, els que he esmentat abans, del CAC, del Govern, dels sectors implicats, dels membres de la Ponència, no hauríem pogut treure la llei que hem tret.

I deia que s'havia treballat en base al consens i havíem arribat avui en consens a aquesta Llei, excepte en un moment d'alerta: quan el Partit Popular va trametre la Llei al Consell Consultiu; aleshores ja vam veure que alguna cosa feia soroll, que alguna cosa trontollava. Però sí que vull destacar que en la Comissió del 24 de novembre, que va aprovar el Dictamen aquest que avui sotmetem a valoració en el Ple, en aquell moment el Partit Popular, tret d'alguns articles concrets de la Llei, va votar a favor del Dictamen, del conjunt del Dictamen. En comissió, lògicament; val el vot que hi ha avui en el Ple. Fins avui no hem tingut el coneixement que no es tindria tot el consens. I, fins i tot, el que vull assenyalar és que les discrepàncies que, lògicament, va mantenir el Partit Popular i va expressar en la Ponència mai van ser expressades com a motiu de votar en contra del conjunt de la Llei, sinó, en tot cas, per defensar unes esmenes i possiblement per votar en contra d'un article concret de la Llei, però mai van ser expressades com a motiu de votar en contra de la Llei.

Fins i tot, jo vull destacar una qüestió: l'esmena «COPE», que en dic jo, que és una esmena inexistente, perquè avui s'ha assenyalat per part del senyor Santiago Rodríguez aquí mateix que un dels motius de no votar a favor de la Llei, a part de fer-ne una relació a partir de les esmenes presentades, és que el CAC tingui la capacitat de fer una valoració de la veracitat dels mitjans de comunicació i que a partir de fer-ne aquesta valoració pugui imposar sancions si aquesta veracitat no està complerta. Examinant les esmenes vives que hi ha, no he sabut trobar cap esmena que faci esment a aquesta qüestió, amb la qual cosa, el que s'ha donat avui, i lamento dir-ho, és que s'ha trencat –s'ha trencat–, senyor Santi Rodríguez, el valor de la paraula, i en política això és important. La paraula donada és important, perquè és la base de l'acord, i trencar la paraula és, al mateix temps, un element indicador que s'opta no per l'acord, sinó per la confrontació, que és diferent del desacord.

I dic això –i dic això– perquè, lògicament, s'han argumentat avui en aquest Ple els motius formals pels quals es vota en contra d'aquesta Llei. Però jo voldria assenyalar que, més enllà d'aquests motius formals, fins i tot amb esmenes fantasma que no existeixen, hi ha també motius reals, els motius reals que impliquen, de fet,

que el Partit Popular ha preferit seguir l'estratègia de confrontació del Partit Popular espanyol, una submissió vergonyant, permeti'm dir-ho, del Partit Popular català als dictats del Partit Popular espanyol, a dictats també de mitjans que avui són el tebeo del Partit Popular, entre els quals la COPE, i, per tant, als dictats, i perdonin que sigui dura, però així ho penso, del sector més dur, radical, intolerant, reaccionari, del Partit Popular, aliat amb sectors involucionistes i reaccionaris també dintre del panorama espanyol.

La veritat és que no és anecdòtic, no és una casualitat, que aquest vot en contra d'aquesta Llei de comunicació audiovisual es faci en un moment en què es debat també l'Estatut. No ens sembla que sigui una casualitat. Va més enllà del que s'ha expressat formalment aquí.

Això no treu, evidentment, que aprovem una bona llei. Ho han dit altres diputats que m'han precedit. Ho subratllo, adopto molts dels seus arguments, faig meus molts dels arguments que s'han dit aquí.

Una llei que garanteix la llibertat de comunicació i també el dret a la informació, perquè tota la Llei està pensada, justament, per garantir aquest dret a la informació.

Una llei que fa del sector públic l'eix vertebrador del sistema audiovisual català, i ho fa quan parla de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i estableix els principis del seu funcionament i regulació a partir de definir les missions de servei públic, de definir el contracte, la necessitat del contracte programa, de definir en el Parlament un sistema de nomenament en què intervinguin el Parlament i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya en l'elecció dels membres del seu Consell d'Administració, totes qüestions que van adreçades a garantir la independència, la professionalitat, el pluralisme, d'aquest mitjà, d'aquesta Corporació, que agrupa els mitjans públics d'abast nacional.

I també és vertebrador en el cas de les televisions d'àmbit local, les televisions municipals. També, la Llei estableix tota una sèrie de principis que van adreçats, igualment que en el cas anterior, a garantir la independència, la professionalitat i el pluralisme dels mitjans audiovisuals públics d'àmbit local, i amb una qüestió, que és que no podem fer jugar al Consell de l'Audiovisual el mateix paper que en el cas de la Corporació, perquè l'autonomia local impedeix aquest tipus de situació, i d'aquí que preveiem en la Llei que sigui aquest Consell de naturalesa consultiva i assessora que tingui un paper que eviti una possible partidització del sistema de funcionament dels mitjans locals. El que volem evitar per a la Corporació a nivell nacional també ho hem de fer en els mitjans locals.

La Llei també fa una regulació del sector privat, un sector privat que volem potent, sòlid, amb garanties de pluralisme. La Llei implica un canvi de l'actual sistema de concessions al de llicències, en un context en què els canvis tecnològics aconsellen aquest tipus de canvi de règim, precisament perquè la limitació de l'espai radioelèctric no és tan patent, no és tan constreta, com ho era amb l'actual sistema, amb la qual cosa es defineixen unes regles del joc, uns drets del sector privat i unes obligacions des del punt de vista de compliment d'unes obligacions de la llicència, unes previsions que eviten

l'especulació, i això ho vull subratllar. Amb la Llei hem introduït tota una sèrie de previsions amb què, a partir d'evitar canvis accionarials que puguin posar en qüestió el pluralisme, que poguessin fer possible l'hegemonia d'uns determinats grups de control sobre els mitjans de comunicació, i, per tant, a partir, diguéssim, hi insisteixo, de potenciar, de preveure, la importància del pluralisme, es fan tota una sèrie de previsions en aquest sentit, un sector privat on té també un paper el tercer sector.

També, amb la Llei es regulen els continguts, es regula la publicitat, la venda i patrocini, s'opta pel desenvolupament del sector audiovisual, es redefeixen les funcions dels poders públics. Vull subratllar aquí, ja per acabar, el fet que s'enforteixi el paper del Consell de l'Audiovisual de Catalunya amb més atribucions, amb molt més poder, la qual cosa voldrà dir també gestionar més interessos, més possibilitats de conflicte, i, per tant, la legitimitat que avui té el CAC, evidentment, pensem que és bo que la tingui, i haurà de preservar-se com a autoritat reguladora màxima del sistema audiovisual, amb definició, també, de les funcions de govern, amb les directrius d'acció política, de foment, de planificació, en el sector audiovisual.

I, ja, acabar dient que, evidentment, i acabaré amb el que he començat, ens hem de felicitar per l'aprovació d'aquesta Llei. Estem satisfets. Podríem dir que el fet que no sigui per unanimitat, doncs, posa una mica d'aigua al vi, però el vi és tan bo, per dir-ho així... La Llei de l'audiovisual és bona, és potent, és ambiciosa, és innovadora, és necessària, com he dit abans, i, per tant, estem satisfets que avui la puguem aprovar.

Complim així l'obligació que ens havia encomanat aquest Parlament. Ens en queda pendent una altra. Ara hem d'anar a l'aprovació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. És un compromís...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...que, evidentment, hem de complir.

Moltes gràcies.

(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)

El president

Senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Per al·lusions, una altra vegada, senyor president; gràcies. Bé, simplement per aclarir una qüestió que ha sortit reiteradament, que és el tema del consens, i en la meua intervenció jo m'he referit a aquest esforç de consens que hi ha hagut en tot moment, però sí que sembla que s'ignora una realitat. Aquesta realitat és que en el primer període d'esmenes que hi va haver el nostre Grup va acabar presentant setanta esmenes, de les quals se'n van recollir unes quantes en el document que va arribar a la Comissió, i que de la Comissió, tot i el nostre vot favorable, va sortir encara amb quaranta-una esmenes

vives, que són les que arriben avui en aquest plenari, i que després de les votacions, les transaccions i algunes que retirarem en quedaran encara trenta-cinc, de vives. I jo crec que és una prova més que evident de les discrepàncies que podem mostrar respecte d'aquesta llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga. El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)

Senyor Santi Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president, per anunciar la retirada d'unes esmenes del nostre Grup, que són la 4, la 26, la 30 i la 32.

El president

Que en la numeració actual són...?

El Sr. Rodríguez i Serra

Just les que he dit: la 4, la 26, la 30 i la 32.

El president

Bé, bé. D'acord, gràcies.

(Pausa llarga.)

Iniciarem les votacions. En primer lloc, amb les esmenes transaccionals entre el text de la Proposició i les esmenes 27 i 49. Aquestes són les transaccions que han estat signades per tots els grups.

Comença la votació.

Aquestes esmenes transaccionals han estat aprovades per 127 vots a favor.

Seguidament començarem amb la votació de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat votació separada de les següents esmenes: números 1, 8, 12, 20, 22, 33, 34 i 44.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem a continuació la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Cal que les digui? *(Pausa.)* Són la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor i 113 vots en contra.

Comencem la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc, votarem les esmenes números 9, 14, 21, 23 i 38.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor i 72 vots en contra.

Votem ara l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència número 29.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Seguidament, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat votació separada de l'article 52 de la Proposició, i, per tant, posaríem a votació aquest article.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 71 vots a favor i 55 vots en contra.

S'han presentat també unes esmenes tècniques que s'entendran incorporades al text del Dictamen.

A continuació, votarem la resta d'articles de la Proposició de Llei.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 113 vots a favor i 14 vots en contra.

Atès que la Proposició és de desenvolupament de l'Estatut i que requereix la majoria absoluta, d'acord amb l'article 111.1 del Reglament, se sotmet tot el Dictamen a votació.

Comença la votació.

La Proposició de Llei de l'audiovisual de Catalunya ha obtingut 113 vots a favor i 14 vots en contra. Havent superat la majoria requerida, doncs, queda aprovada.

El conseller primer ha demanat la paraula. La té.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Senyor president, per agrair en nom del Govern el treball efectuat per la Ponència de Llei, per la Comissió de Política Cultural, pel Ple del Parlament i per tots els grups parlamentaris, que han permès l'aprovació d'aquesta Llei, que és fonamental per a la consolidació del sistema de comunicació català. I encoratjar-los també a continuar la seva feina en la futura proposició de Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen el conseller de Justícia i la consellera de Benestar i Família.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la línia elèctrica Baixàs (Rosselló, França) - Bescanó (Gironès) (tram. 300-01006/07) (retirada)

Aquesta Presidència fa avinent que, a sollicitud de l'il·lustre portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha estat retirada la interpellació que figura amb el número 9 en l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la línia elèctrica Baixàs - Bescanó.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 270-00002/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors.

Atès que la Comissió de Política Social no ha designat cap membre de la Comissió per presentar el Dictamen de la Llei, i atès que no hi ha esmenes reservades, d'acord amb els antecedents passarem directament a fixar la posició. Per fer-ho, té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, president. Senyor president, senyores i senyors diputats, és el torn per presentar la Proposta de resolució que pretén plantejar una proposició de Llei de modificació de l'article 27 de l'Estatut dels treballadors.

Volem donar la benvinguda als joves d'Avalot, als Joves de la UGT, que, juntament amb els joves de la Jovenut Nacionalista de Catalunya i Unió de Joves i d'altres organitzacions, van emprendre, ja fa temps, una iniciativa de recollida de signatures en la línia que el Parlament de Catalunya pogués tramitar una iniciativa com la que avui tenim l'honor de presentar davant d'aquesta cambra.

La Proposta és extraordinàriament senzilla. Es tracta de reconèixer el valor que el salari mitjà interprofessional té a l'hora de constituir-se com un dret laboral per als treballadors d'aquest país. Curt i ras: es tracta de reconèixer justament amb l'evolució del salari mitjà interprofessional un element amb l'eficiència del mercat laboral. Això és del que es tracta. Això és el que justament avui plantegem des del punt de vista d'aquesta Proposta de resolució en l'àmbit de la Proposició de Llei que plantegem.

Es tracta, doncs, de reconèixer el valor del salari mitjà interprofessional amb relació al salari mitjà a nivell estatal. El plantejament és senzill. Es tracta de fer avi-

nent que l'evolució d'aquest salari s'ajusti a l'evolució dels salaris des del punt de vista estatal.

Què està succeint en realitat, ara? Que el salari mitjà interprofessional està clarament per sota del salari mitjà estatal. En realitat, parlem aproximadament d'un 45 per cent, en termes bruts, amb relació a aquest salari mitjà. I el que aquesta Proposició planteja i resol és enviar al Congrés dels Diputats una iniciativa que permeti passar del 45 al 60. És a dir, agafa l'article 27 de l'Estatut dels treballadors i el modifica de manera que cap treballador pugui tenir un ingrés per salari mitjà interprofessional per sota del 60 per cent. Això és el que pretén aquest tipus d'iniciativa. Dit d'una altra manera: pretén una constant reactualització dels valors del salari mitjà interprofessional en la línia del que succeeix a la majoria d'estats europeus.

Vostès, probablement, senyores i senyors diputats i diputades, desconixeran que el salari mínim interprofessional, en l'àmbit de l'Estat espanyol, està clarament per sota de la mitjana dels països de la Unió Europea, tot tenint en compte l'ampliació. Jo crec que aquest és el punt nodal d'aquesta intervenció. Torno a repetir la idea: si agafem el conjunt de salaris mínims interprofessionals de tot l'àmbit europeu, fins i tot amb l'ampliació, i busquem el que és el salari mitjà, està per sobre –pràcticament vint-i-tres punts, si no ho recordo malament– del salari interprofessional a Espanya.

I hauria de semblar-li, al legislador espanyol, necessari, just i necessari, actualitzar aquest *gap* ajustant aquest salari mínim interprofessional al salari mitjà, en la línia que planteja aquest tipus de resolució.

Què més plantejem? Plantejem, de fet, que els criteris de selecció que des de la Carta social europea fixaran el salari mínim interprofessional en la futura revisió es tinguin en compte. Diem: «Actualitzem el salari mínim interprofessional, l'ajustem al 60 per cent del salari mitjà i tenint en compte les recomanacions de la Carta social europea cara al futur. I ho recollim en l'article 27 de l'Estatut, que en proposem la correcció, la modificació».

Probablement, algun diputat d'algun grup parlamentari d'aquesta cambra ens dirà o ens pot arribar a dir –no hi és ara, però ens ho dirà o ens ho pot arribar a dir– que aquesta és una mesura clarament intervencionista en el sentit que pot arribar a generar desocupació, etcètera. Si algun diputat finalment ho diu, doncs, que ho digui.

Jo em voldria avançar respecte aquest plantejament dient-los que plantejem, senyores i senyors diputats, una mesura que afecta una part petita de la població, que té en compte l'endarreriment que aquest salari mínim interprofessional té amb relació a tots els salaris mínims interprofessionals d'Europa i que afectarà de manera reduïda la competitivitat de les nostres empreses.

Un argument que vingui a dir: «En tant que incrementem el salari mínim interprofessional, el que fem és lluitar contra la competitivitat de les nostres empreses», entenc, senyores i senyors diputats, que és un argument abstracte, si més no, abstracte en general, i hauríem de veure com es concreta en aquest àmbit en particular.

Aquí el que venim a dir, sense més, és: tingui's en compte l'evolució d'aquest salari mitjà, atengui's als criteris

que emanen de la Carta social europea i consolidi's una conquesta que es remunta, senyores i senyors diputats, als anys vint del segle passat. És a dir, de la mateixa manera que parlàvem de la jornada laboral condicionada o de la mateixa manera que parlàvem de drets laborals, hem parlat durant pràcticament vuitanta anys d'un salari mínim que reculli les necessitats mínimes dels treballadors.

Dir que un home, particularment un jove, en la línia de les organitzacions juvenils del nostre país, visqui amb un salari que representi aquest 60 per cent del que cobra un treballador normal de mitjana a Espanya, em sembla que és un plantejament raonable, assenyat, ple de sentit polític i pràctic. I si a més hi volen afegir, doncs, una dosi d'humanisme, la hi afegeixen. Però bàsicament és un criteri de justícia, polític, pràctic, que permet que justament els joves estiguin en condicions de seguir l'evolució que els mateixos salaris segueixen en el mercat del treball dels adults.

En què consisteix aquest article únic? Doncs, tal com ho presenta la Proposició de llei, en sis punts que sintèticament passo a desenvolupar. El primer d'ells no afecta en absolut l'article 27 de l'Estatut dels treballadors. És a dir, és el primer punt de l'article 27 de l'Estatut dels treballadors posat exactament amb els mateixos criteris que recull l'Estatut dels treballadors.

El segon punt té a veure, justament, amb l'establiment del 60 per cent d'aquest salari mínim interprofessional en relació amb el salari mitjà net a l'Estat espanyol.

El tercer recomana activament que quan la Carta social europea entri en vigor es tinguin en compte aquests criteris, carta que recomana aquest tipus de qüestions des de l'any 80. Penso que, probablement, això es fa amb una mica de retard, però el que diem és: els nous criteris han de ser recollits pel nou Estatut de treballadors.

Quart: la continuació, que ja estava en l'article 27 del vell Estatut, de la revisió semestral. I una qüestió que té interès, i és que en cap cas la mitjana es vegi afectada pel creixement del salari mínim interprofessional. És a dir que si, per ventura, es volgués aplicar aquest creixement del salari mínim interprofessional no afecti els sous que per sobre quedarien afectats per la mitjana.

I, finalment, un punt que també recull l'actual article 27 de l'Estatut, que és el caràcter inembargable del sou mínim interprofessional, que és una qüestió molt important –molt. I vostès diran: «Tan important és que una persona... Quantes persones hi haurà que tinguin un salari mínim interprofessional i que es vegin afectades per un criteri d'embargament?» Doncs, moltes. Diu: «No, no, Teixidó, perquè això serà un grup molt reduït de persones que queden afectades». Doncs, no, perquè qualsevol persona que tingui un sou ampli, i fins i tot important, que sigui embargada pot perdre el conjunt del sou que queda embargat excepte el salari mínim interprofessional.

Per això aquest punt sisè té tanta importància, perquè no parlem només d'aquells que tenen el salari mínim interprofessional, sinó de tota aquella persona, de tot aquell ciutadà o ciutadana que pugui ser embargat per un deute de tercers. Com a mínim, el ciutadà o la ciutadana embargada –embargat o embargada– tindrà la

possibilitat de tenir aquest 60 per cent del salari mitjà actual.

En definitiva, senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta és la Proposició que presentem. No cal dir que estem satisfets que això compti aquesta vegada pràcticament amb la unanimitat de la cambra. Crec que tindrem alguna discrepància, com ja he apuntat, amb el Partit Popular, però serà l'il·lustre diputat senyor López qui ens explicarà, doncs, en què consisteix aquesta discrepància. Però jo crec que el gruix de la cambra podrà defensar al Congrés dels Diputats –espero que amb èxit– aquest tipus d'iniciativa.

Què ens queda, per acabar? Doncs, com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió, desitjar que aquesta iniciativa prosperi al Congrés dels Diputats. Es tracta que defensem –i ho farem, sens dubte– amb intel·ligència, amb audàcia i amb tenacitat una modificació com aquesta, de la qual estic convençut que els treballadors en general, aquells embargables en particular...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...i molt específicament –i acabo, senyor president– els joves, alguns dels quals avui ens acompanyen, estaran satisfets d'aquesta iniciativa que, amb una àmplia majoria, aprovarà avui el Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, com no podria ser d'una altra manera, i com ja ho va fer en la presa en consideració, ara fa un any, en aquesta cambra, votarem favorablement, a favor d'aquesta Proposta de resolució, per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la modificació de l'article 27.1 de l'Estatut dels treballadors. Una iniciativa que fou presentada en aquesta cambra, signada per tots els grups polítics, excepte el Partit Popular, i en la presa en consideració, per tant, també, amb el recolzament de tots els grups polítics, excepte el Partit Popular.

És de justícia reconèixer que aquesta iniciativa neix concretament de l'Avalot, els Joves de la UGT, els quals vull saludar avui i aquí, que són aquí presents, entre nosaltres. Com deia, l'Avalot, els Joves de la UGT, van iniciar una campanya de recollida de signatures, que va tenir el suport d'altres organitzacions juvenils com la Joventut Socialista de Catalunya, les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya, la Joventut Nacionalista de Catalunya, Unió de Joves, Joves d'Esquerra Verda, Joves amb Iniciativa, l'Associació de Joves Estudiants de Catalunya i la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya.

Tots ells van recollir 65.000 signatures, que l'any 2004 van presentar al president del Parlament i que aquest va fer arribar als diferents grups polítics de la cambra per tal que valoressin aquesta Proposta i poder presentar, com va ser així, una iniciativa conjunta per donar suport a la seva reivindicació.

Una reivindicació que, ja s'ha dit, és de justícia, que nosaltres compartim, és de justícia social, perquè, si parlem que som europeus, els treballadors i les treballadores de l'Estat espanyol també han de ser europeus pel que fa referència al salari mínim interprofessional, perquè el salari mínim compleixi fefaentment la seva finalitat: garantir als treballadors i treballadores una renda que els permeti satisfer les seves necessitats de manera adequada.

Perquè no hem d'oblidar que la creació d'un salari mínim és una garantia, un garantiment per a aquests treballadors i treballadores. I passa a ser també una obligació per part dels empresaris de no permetre salaris per sota d'un determinat llindar, en aquest cas, establert pels poders públics, al salari mínim interprofessional, per tal que aquest salari mínim estableixi el nivell mínim destinat a aquelles activitats que no tenen conveni col·lectiu, en què no existeix un règim eficaç per a la fixació de salaris, i en l'àmbit del qual són especialment baixos.

Tot i així, seguint les recomanacions de la Carta Social Europea, com recull la literalitat d'aquesta Proposta, que el salari mínim a l'Estat espanyol no sigui mai inferior al 60 per cent de la mitjana del salari, en aquest cas de l'Estat espanyol, com diu la Unió Europea, o sigui, la mitjana dels salaris dels diferents estats que regulin el salari mínim ha d'assolir, com a mínim, aquest 60 per cent.

Jo vull fer-los avinent que no és estrany que aquesta iniciativa hagi nascut d'organitzacions juvenils, perquè les xifres ens diuen que, bàsicament, els perceptors d'aquest salari mínim són joves, són joves i també dones, ho hem de dir, ho hem de recordar també, són aquells col·lectius que bàsicament identifiquem amb la precarietat laboral, per tant, amb sous força baixos.

Jo em permetria recordar també que pel nostre Grup, a més a més d'una qüestió de justícia social, és un compromís electoral, un compromís electoral que es va materialitzar i visualitzar clarament en el discurs d'investidura del president José Luis Rodríguez Zapatero quan es va comprometre a incrementar aquest salari mínim interprofessional fins als 600 euros en finalitzar aquesta legislatura. Hem de recordar que veníem de molt avall, veníem de vuit anys en què aquest salari mínim interprofessional creixia segons les previsions de la inflació, no la inflació que acabava sent, sinó segons les previsions d'aquesta inflació; això vol dir, sense retrocedir massa en el temps, el 2000, 2001, 2002, 2003 i 2004, un 2,04 per cent de creixement del salari mínim interprofessional, que a la pràctica és més baix que la inflació real.

Com estem ara? Com s'ha complert aquest compromís que deia del Govern socialista de l'Estat espanyol? Ara estem per a l'any 2006 amb un creixement acumulat per a aquests dos anys, el 2005 i el 2006, d'un 16 per

cent. Hem passat en números absoluts de 460,50 euros a 540 euros per a l'any que ve, amb la voluntat d'arribar als 600 euros al final de la legislatura, o sigui, els dos anys que queden. I arribaríem, per tant, a un increment del 30 per cent d'aquest salari mínim interprofessional, però tot i així, hem de dir-ho, encara no arribarem a finalitzar aquesta legislatura, ho hem de reconèixer, no arribarem a assolir aquest objectiu que avui tots votarem, tots..., això és el que voldríem nosaltres, però, si més no, la majoria d'aquesta cambra, els que avui votarem favorablement.

Dades de l'Eurostat ens diuen que avui el salari mínim d'Espanya amb relació als estats membres de la Unió Europea..., divuit estats dels vint-i-cinc que tenen reconegut el salari mínim interprofessional, que són molt variats, des de Bèlgica, Estònia, Grècia, França, Hongria, Irlanda, Letònia, Lituània, Luxemburg, Malta, Holanda, Polònia, Portugal, Eslovàquia, Eslovènia, la República Txeca, el Regne Unit i Espanya..., són els divuit països de la Unió Europea que tenen reconegut per llei, creat per llei, aquest salari mínim interprofessional. Doncs, d'aquests divuit, Espanya, comptant les catorze pagues i no les dotze, no estariem l'any 2005 en aquests 513 que els esmentava anteriorment, sinó en els 599, i encara estariem en números absoluts 42 euros per sota. O sigui que, amb les xifres de l'any actual, tot i aquest creixement que he esmentat que hi ha hagut, encara no arribem a assolir els objectius que ens fixem tots en aquesta Proposició a remetre al Congrés dels Diputats. Encara ens falta..., el compromís, que assumim tots els grups de defensar en el Congrés dels Diputats és d'arribar a assolir aquest 60 per cent del salari mitjà, pel que fa referència a la quantia absoluta del salari mínim, i des del nostre punt de vista s'ha avançat, s'han posat les bases per continuar avançant en l'objectiu d'aquesta Proposta de resolució, i hem de reconèixer que quan acabi la legislatura, tot i haver assolit el compromís electoral dels 600 euros, encara no hi haurem arribat. El compromís del nostre Grup i del Govern socialista és arribar a complir allò que avui votem aquí i que també defensarem al Congrés dels Diputats.

Voldria acabar fent una especial menció, o més que menció, requerir la seva atenció, senyores i senyors diputats, sobre el contingut de la Proposta que votarem, sobre dos dels punts que introduïm de nou, que són aquells que diuen que, a més de garantir aquest 60 per cent, també posem les bases perquè, quan la Carta social europea revisi els seus criteris de fixació del salari mínim, automàticament s'apliquin els criteris europeus pel que fa referència a la fixació del salari mínim a nivell de l'Estat espanyol. Això també ens permetrà no quedar-nos mai enrere quan es canviïn els criteris a nivell europeu. Crec que també cal fer especial menció d'això, perquè això és la clàusula que ens garanteix que sempre estarem en la línia de les directrius europees.

Dels altres punts, el senyor Teixidó ja n'ha fet esment, i tampoc hi voldria aprofundir, però sí que és cert que el tema del no-embargament jo crec que és força important, perquè garanteix aquest salari mínim, aquest mínim de subsistència que no serà embargat.

Jo voldria acabar agraint la iniciativa de l'Avalot i de totes les organitzacions juvenils que s'hi van sumar, perquè, com deia, és un tema de justícia social molt necessari pel que fa referència al mercat laboral dels joves i de les dones, i voldria acabar requerint al Partit Popular que aquella abstenció que va prendre en la presa en consideració avui pogués convertir-se en un vot favorable perquè així fos la unanimitat d'aquesta cambra qui es comprometés a defensar aquesta Proposta al Congrés dels Diputats, que entenem que és, com he dit reiteradament, de justícia social i que posa els treballadors i treballadores de l'Estat espanyol en la línia dels criteris europeus i, per tant, també a Europa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Bé, com ja ho han fet el diputat i la diputada que m'han precedit, evidentment no recordaré la gènesi de la iniciativa. El que sí que voldria és agrair a l'Avalot - Joves de la UGT que dinamitzessin, precisament, la presa en consideració en el seu moment de la Proposta de resolució que vam presentar quatre grups parlamentaris i el fet que avui pugui ser aprovat en aquest hemicicle.

El salari mínim interprofessional, a més de representar un instrument per assegurar unes condicions de vida dignes per als treballadors i les treballadores, també s'ha caracteritzat per ser un element vàlid per esdevenir una referència tant per a la fixació de salaris en contextos on hi hagi una tendència a l'establiment de salaris excepcionalment baixos com per a la determinació de diverses polítiques públiques de caràcter social, tal com ja s'ha dit des d'aquesta tribuna.

El salari mínim interprofessional, a més de contribuir a treballar per la justícia social, doncs, tot establint aquell nivell mínim a respectar pel mercat laboral, que permeti a les treballadores i treballadors gaudir d'uns recursos bàsics per a aquesta subsistència digna, també es configura com un element de dinamització de la demanda interna per al conjunt de l'economia.

Al nostre entendre, l'aplicació que es fa del salari mínim, però sobretot el concepte..., a l'Estat espanyol possiblement moltes vegades se n'ha fet una interpretació restrictiva i cal, precisament, corregir els mecanismes d'aplicació per tal que sigui una autèntica eina al servei dels interessos dels treballadors i treballadores. I aquí caldria recordar, precisament, tal com va fer la senyora Segú, que la precarietat del mercat laboral, de les condicions de contractació, de les condicions salarials, de les condicions de treball, doncs, és una realitat, i que bàsicament pesa sobre dones i joves, i per tant caldria precisament millorar aquestes condicions augmentant el percentatge del salari mínim interprofessional.

A l'Estat espanyol es recull clarament, com ja s'ha dit, aquest principi, en l'article 27 de l'Estatut dels treballa-

dors, on s'especifica que prèvia consulta als agents socials es fixarà anualment el salari mínim en funció de l'IPC, la productivitat mitjana assolida, l'increment de la participació del treball en la renda estatal i la conjuntura econòmica.

Altres països de la Unió Europea també recullen el salari mínim interprofessional en el seu marc de relacions laborals, i de fet, tal com ha recordat la senyora Segú, divuit dels vint-i-cinc estats que componen Europa compten amb algun tipus de salari mínim interprofessional i, d'aquests, setze ho recullen amb caràcter legislatiu, entre ells, precisament, l'Estat espanyol. I és, de fet, també en el nivell europeu que s'intenta assolir aquesta Proposta, aquesta Proposta de resolució, que fa precisament el seguiment del salari mínim entre els estats membres de la Unió Europea.

Cal recordar que l'Estat espanyol –ja s'ha dit també, però jo crec que no és sobrer recordar-ho– l'any 80 va signar la Carta social europea. I en aquest conveni internacional, promogut pel Consell d'Europa, precisament un dels objectius és la protecció dels europeus i les europees, i cal que valorem entre els seus objectius el dret a una remuneració justa. I en aquest sentit és que es posa en relació amb el salari mínim interprofessional mitjà a l'Estat. I el que es considera com a digne és precisament el que avui es proposa aquí, que és el 60 per cent del salari mitjà. Jo crec que és de justícia reconèixer i dir precisament, per avançar amb més contundència, que en el cas de l'Estat espanyol estem lluny de complir això. De fet, estem en un 35,8 per cent del salari mitjà, el que nosaltres estem donant com a salari mínim interprofessional, i ni de lluny arribem evidentment a aquest 60 per cent de renda mitjana, acceptat i compromès per l'Estat en aquesta Carta social. De fet, abans de l'ampliació de la Unió Europea, l'Estat espanyol comptava amb uns dels salaris mínims interprofessionals més baixos, i només era millor que el de Portugal.

Una altra referència que cal remarcar és que el salari mínim de l'Estat espanyol no representa, amb relació al salari mitjà, ni la meitat del que es percep en almenys cinc dels vuit estats europeus que aposten per aquesta política, que apostaven i que segueixen apostant per aquesta política en la Unió Europea. I faré esment dels percentatges, perquè em sembla que són interessants.

Per exemple, a França el salari mínim interprofessional del 2003 era de 1.154 euros, i això representava un 69 per cent del salari mitjà; a Irlanda no arribava al 50 per cent: un 49 per cent, i ja eren 1.073 euros; a Luxemburg, el 42 per cent, 1.369 euros; a Holanda, el 44 per cent, 1.249 euros, i al Regne Unit, o sigui la Gran Bretanya, 1.105 euros, 45 per cent. Tot i així, aquí, per exemple, ara, el passat mes de novembre, precisament a la Gran Bretanya una de les coses que ha passat és que s'ha fet una revisió d'aquest salari mínim interprofessional, que precisament el mínim legal per a treballadores i treballadors majors de vint-i-un anys passava de 4,85 lliures per hora a 5,5 lliures per hora, i això vol dir que evidentment aquest percentatge encara puja més, a hores d'ara, el 2005.

Per tant, el que és evident és que Europa revisa aquests percentatges, diguem que els països europeus que lideren aquesta unió el que fan és precisament valorar a l'al-

ça aquest salari mínim interprofessional. Si a més a més d'això d'alguna manera valorem qui percep el salari mínim interprofessional, doncs les xifres encara donen que el percentatge de treballadors que perceben el salari mínim varia entre el 0,9 per cent i el 2,2 per cent, i que aquest percentatge en el cas de Portugal és del 4 per cent; en el cas de França, el 13,9 per cent, i en el cas de Luxemburg, un 15,5 per cent. Això vol dir que ho hem de valorar en nombres totals i vol dir que, evidentment, hem de fer un esforç molt gran per aconseguir precisament arribar a aquest 60 per cent, però que és evident que, atès que és una xifra de referència, atès que és una xifra no només de referència en el mercat laboral, sinó també per aquestes polítiques de cohesió social on s'utilitza aquesta xifra, és evident que hem de fer aquest esforç, i aquesta és la voluntat d'aquesta Proposta de resolució.

Evidentment, a l'Estat espanyol ens trobem aquest nivell deficient de salari mínim interprofessional, estem parlant, com deia, del 35,8 per cent sobre el salari mitjà, i la situació..., és evident que, atès que a Catalunya l'evolució del cost de la vida no és ni molt menys igual a la de la resta de l'Estat, on els preus són sensiblement menors en alguns llocs, evidentment hi ha un greuge comparatiu i un autèntic problema per establir un salari mínim amb poder adquisitiu comparable a la resta de països europeus, si tenim en compte el mercat de les relacions laborals i l'evolució de l'índex de preus a Catalunya.

Per això, nosaltres, sense voluntat de repetir-me i, per tant, amb brevetat en la meua intervenció, votarem aquest Dictamen favorablement, i demanaríem precisament al Partit Popular, que en el seu moment es va abstenir, que valorés la possibilitat de votar afirmativament aquest Dictamen, no només pel consens al qual s'ha arribat, que, de fet, ja el teníem d'entrada, sinó precisament per adequar totes les nostres polítiques, els nostres referents socials i de mercat laboral a les polítiques europees, que, ni més ni menys, parlem de l'any 80 quan som a l'any 2005. Per tant, això vol dir que, malgrat l'esforç, cal que aquestes polítiques es consolidin i siguin una realitat. Si no, realment, les polítiques socials que s'impulsin des de la Unió Europea tindran ben poca credibilitat quan els estats les tornin a signar.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, per marcar el posicionament del meu Grup Parlamentari, crec sincerament –encara que suposo que vostès no em faran aquesta concessió, perquè no és el tarannà que portem els darrers temps, ni aquí ni enlloc, a nivell polític– que nosaltres som gent realment preocupada per quina és la integració social, i la integració laboral és un tema clau en la integració social de les persones, especialment d'aquells col·lectius que puguin ser més febles socialment; diguem els joves, diguem els

discapacitats, diguem les dones. I, per tant, creiem que aquest és un debat força interessant i molt important.

Una cosa diferent és que nosaltres creiem que és una dada empírica que les mesures que vostès proposen, quan s'han aplicat a altres països d'Europa o del món, els seus resultats han sigut contraris a la bona voluntat que jo a vostès sí que els suposaré i que ja els deia que jo suposo que vostès no tindran amb mi ni amb el meu Grup Parlamentari.

No és que ho digui jo, sinó que, de fet, ens avalen les dades. Ens hauríem de preguntar per què aquesta Proposta feta des de la bonhomia a dia d'avui no l'aplica cap país del món. Si això és realment la solució i la panacea per millorar les condicions laborals dels joves, com és que no hi ha cap país, fins i tot aquells més progressistes del planeta –no citaré Cuba, encara que suposo que vostès el deuen considerar progressista–, que apliqui aquesta mesura?

Ja ho vaig dir en el moment de la presa en consideració. L'*European Economic Review*, que no és conservadora ni ultraliberal, ni re de tot això que vostès tan «denosten», va fer un estudi l'any 97, i deia que l'aplicació d'aquesta mesura representaria la pèrdua d'un 2 per cent de l'ocupació poc qualificada, que és bàsicament la perceptora, òbviament, del salari mínim interprofessional, i representaria que un 8 per cent de l'ocupació poc qualificada de la Unió Europea passaria d'una situació de treball regular, és a dir, amb un contracte com Déu mana i cotitzant a la Seguretat Social de cada país, directament a l'economia submergida. Per tant, no ho diu el Partit Popular; ho diu l'*European Economic Review*.

Escoltin, nosaltres, com vostès, estem preocupats per quines són les condicions de treball dels joves d'aquest país i de tota la gent que rep el salari mínim interprofessional, que no només són joves, encara que la Proposta vingui d'organitzacions juvenils, però creiem que, certament, la solució per resoldre els problemes d'aquesta gent no passa per enviar-los o bé a l'atur o bé a l'economia submergida.

D'aquesta Proposta nosaltres pensem que, d'alguna manera, difícilment el Parlament de Catalunya pot substituir el diàleg social. Nosaltres comprenem que un ex-conseller del ram faci una proposta d'aquestes característiques, però, malauradament, i ho dic bé, des del meu personal punt de vista, malauradament, vist el que ha vingut després, el seu paper, honorable diputat, ja no és el de dirigir o el de treballar per la concertació social. És a dia d'avui, vostè, un honorable diputat de l'oposició.

I aquesta iniciativa, al final, el que pretén és substituir el que han de pactar els sindicats amb la patronal, en tot cas amb la intervenció del Govern. Que jo sàpiga, en el que és el diàleg social en aquests moments que s'impulsa des del Govern, cap d'aquestes mesures ha sigut posada sobre la taula com una de les mesures a tancar en la negociació, com a *condición sine qua non*, ni per Comissions Obreres ni per la UGT, i així ho han reconegut també en els papers que es poden consultar, en les webs ministerials, una part, l'altra part i la part que al final fa d'àrbitre, que és la part de l'Administració.

Algunes dades. Es varen donar en el seu moment, però crec que és bo recordar-les. Certament, aquest és un país que, a nivell de la gent perceptora del salari mínim interprofessional, no ha tractat bé aquestes capes socials ni les persones receptores d'aquests salaris, i això és quelcom que ningú pot posar en dubte, perquè igual que hi han dades que les avala una revista econòmica europea, també les dades que pot donar l'Idescat o l'INE ho posen així de manifest. Des de l'any 82 fins ara el total acumulat de poder adquisitiu perdut per la gent perceptora del salari mínim interprofessional és un 40 per cent de la renda real disponible, és a dir, de la seva capacitat de despesa quan van al súper o quan fan una altra despesa, i aquesta és una dada que, certament, ningú pot rebatre i sobre què nosaltres, com els agents socials, tenim una responsabilitat.

Ara bé, nosaltres, sincerament, pensem que les mesures que s'han de prendre per millorar això són unes altres. Per exemple, un control estricte de la inflació; un control estricte dels pressupostos públics per evitar el dèficit; un manteniment baix, en la mesura del possible, dels tipus d'interès; una flexibilització –que és, per cert, el que es negocia i que sindicats tan poc sospitosos de ser propers al PP com Comissions Obreres ja han reconegut que és un tema de què s'ha de parlar– del mercat laboral, en les seves condicions de contractació i d'acomiadament; una rebaixa de les cotitzacions socials; una rebaixa de l'impost de societats –cosa que, per cert, ha demanat algú també tan poc sospitos de ser proper a mi com és el Grup d'Esquerra Republicana en el Congrés dels Diputats. Nosaltres creiem que totes aquestes mesures, que passen per reduir els costos de les empreses i que passen per facilitar la contractació, és el que permet que millorin les condicions laborals de les persones receptores del salari mínim interprofessional.

Una altra dada. He dit que havíem perdut un 40 per cent de renda real disponible de despesa, el que surt de sou de la butxaca, de l'any 82 fins ara; han passat vint-i-tres anys. Però no totes les polítiques són iguals, perquè no hi ha cap política innocent. Durant els anys de govern socialista la pèrdua real d'aquesta renda disponible va ser de 30 punts. La inflació va créixer els anys del Govern González un 36 per cent i el salari mínim interprofessional va créixer aquells anys només un 6 per cent. Durant els anys del Govern Aznar, en què aquesta política sobre salari mínim interprofessional va ser insuficient, la inflació va créixer un 21 per cent i el salari mínim interprofessional un 15 per cent, 30 punts contra 6 punts. Per tant, no totes les polítiques són innocents, encara que ambdues polítiques van ser insuficients.

Hi ha molts països de la Unió Europea –de fet, si tenim en compte els vint-i-cinc, a dia d'avui la majoria– que ni tan sols tenen establert un salari mínim interprofessional. Aquesta Proposta, com ja els vaig dir en el moment de la presa en consideració, no té en compte la creació d'indicadors diferents per a càlculs de renda i d'accés a altres ajudes, com pot ser l'IPREM.

Nosaltres pensem sincerament que és una proposta feta des de la bondat –ja els he dit que jo no posaré en dubte la seva, encara que no crec que vostès me la concedeixin a mi o al meu Grup–, però creiem sincerament que els efectes de la seva aplicació, més enllà que serien

innovadors, permetin-me l'expressió, «en el món mundial», serien exactament els contraris dels que jo suposo que vostès volen que tinguin per als joves.

Intento acabar. La formulació, a més a més, de la Proposta que ens ve de la Comissió és contradictòria amb si mateixa. En el punt 1 ens diu: els criteris per marcar el nou salari mínim interprofessional seran quatre, amb què el Grup Parlamentari Popular coincideix de cap a cap. «L'índex de preus al consum», molt bé; «la productivitat mitjana nacional assolida», molt bé –per cert, si apliquem aquest indicador, tal com va la productivitat d'aquest país, poc pujarà, el salari mínim interprofessional; tanco el parèntesi–; tercer punt, «l'increment de la participació del treball en la renda nacional», i, quart punt, «la conjuntura econòmica general». Nosaltres subscrivim els quatre punts sobre què s'ha de calcular aquest salari del punt 1. Però escoltin, on és, el seu rigor?

El punt 2 diu: amb independència del que surti de l'aplicació dels criteris del punt 1, la quantia no pot ser inferior al 60 per cent del salari mitjà net de l'Estat. Aleshores, si ja tenim clar que ha de ser un mínim d'un 60 per cent, per què establim uns criteris de càlcul com els que establim en el punt 1? Jo, sincerament, no ho entenc.

El punt 4 diu que s'ha de fixar una revisió semestral per si no es compleixen les previsions sobre l'índex de preus de consum. Nosaltres creiem que aquesta és una mesura clarament inflacionista i que, per tant, ens portarà més a la situació del període 82-96, de pèrdua de poder real de despesa per a la gent amb menys recursos a la butxaca, que no pas a la del període 1997-2004.

I, finalment, sobre el fet que aquesta és una quantia que no es pot embargar, puc estar equivocat, i demanaré disculpes, perquè ho han repetit els oradors brillants i més documentats que jo que m'han precedit, però, si jo no estic mal informat, ja actualment el salari mínim interprofessional no és embargable, i, per tant, parlem d'una mesura que en si mateixa és redundant.

Crec que aquests són arguments suficients perquè el dubte que nosaltres teníem..., no era si estem a favor de millorar les condicions de vida de la gent perceptora del salari mínim interprofessional, que volem que cada dia n'hi hagi menys, i així ho han demostrat les polítiques econòmiques que nosaltres defensem, sinó que dubtàvem entre l'abstenció i el «no», perquè creiem que aquesta Proposta que vostès fan perjudica els que vostès, amb aquesta Proposta, com nosaltres, volem ajudar.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'ihlustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Bé, gràcies, senyor president. En primer lloc, sumar-me també a la contribució de la feina decidida de les joventuts de la UGT i les altres organitzacions juvenils que varen tirar endavant aquesta iniciativa.

Nosaltres votarem, com ja vam fer, a favor d'aquesta Proposta de resolució, i ho farem tant pels seus continguts com per les formes, pel que suposa.

Per nosaltres és molt important, aquesta iniciativa, tenint en compte que s'hi ha pogut arribar a partir de la feina feta per diverses organitzacions juvenils, que han permès que allò de la participació i la democràcia no sigui una cosa molt important, però no única, instal·lada, ubicada, en les institucions, la qual cosa vol dir que si hi ha una realitat que preocupa la ciutadania, en aquest cas la gent jove, com són les seves condicions de treball i els seus salaris, doncs, que això pugui sortir..., dinàmiques participatives de la societat organitzada. I, en aquest sentit, crec que per com ha arribat ja és un valor afegit al vot favorable de la presa en consideració.

I, a més, crec que això permet, la voluntat de les forces que donem recolzament al Govern, que això sigui una pràctica a desenvolupar. Saben, en aquests moments, doncs, que està a les portes, o tramitant-se, el Projecte de Llei d'iniciativa legislativa popular. Per tant, vol dir que serà un mecanisme no anecdòtic, sinó que pot ser una via per aprofundir les lògiques de la participació en allò que afecta els ciutadans i les ciutadanes, per fer de la política més activitat social i per socialitzar més l'activitat política institucional.

La segona qüestió és perquè complim els programes. I, per tant, sempre és bo, no només donar-ne compte quan arriben i finalitzen els processos institucionals o legislatius..., sinó com anem aplicant allò a què ens comprometem quan anem a unes eleccions, que no és prometre, és comprometre's. I, en aquest sentit, diverses forces i grups parlamentaris ens vam comprometre a tirar endavant i a acompanyar aquestes propostes.

La tercera és perquè ens pot apropar també –tant de bo que sigui així– a Europa. Hem vist els debats, aquests darrers dies, sobre el tema del pressupost europeu. Aquest model d'Europa no viu els seus millors moments, i tot allò que contribueixi a parlar dels aspectes de l'Europa social per nosaltres és rellevant. Si ens apropa els joves i els ciutadans de Catalunya i d'Espanya a indicadors europeus, benvingut sigui.

I el quart aspecte és perquè ens apropa..., no és nova per a nosaltres, la intervenció del Partit Popular de Catalunya, però ens pot tornar a apropar i donar la benvinguda a aquells que seguim defensant el paper regulador de l'Estat. I quan el senyor Teixidó parlava de si seria o no criticada d'intervencionista, aquest tipus de mesura, més enllà del qualificatiu, ho hagi fet o no el Partit Popular, dir-li que benvingut als que seguim defensant el paper regulador de l'Estat, perquè jo aquest cap de setmana he llegit amb molt d'interès les setanta pàgines i escaig del discurs del senyor Mas al Palau de Congressos fet el 21 de novembre, i de la pàgina 14 a la 17, doncs, hi ha el nucli dur de les polítiques liberalitzadores, que a mi m'ha sonat –perdoni l'expressió– que són més de dretes que Superman. Per tant, benvinguts a aquestes polítiques d'aquells que pensem que cal un paper regulador de l'Estat.

Per tant, en les qüestions de les formes, del que suposa, crec que és molt important, doncs, aquest tipus d'iniciativa que permet abordar situacions que afecten una

part significativa de la gent treballadora, i en concret de la gent jove.

Respecte dels continguts, els altres diputats i diputades s'hi han referit; per tant, no hi insistiré, perquè crec que és tan important, hi insisteixo, com ha arribat fins aquí, el que suposa, com els continguts, perquè a mi m'agradaria..., espero que això pugui ser aprovat també en el Congrés dels Diputats. Però, independentment que no ho fos, que treballem perquè ho sigui, la part primera, i que nosaltres donem sortida i anada al Congrés dels Diputats, pensem que ja és important.

I pels continguts, per què? Perquè és veritat que s'ha reduït l'atur, és veritat que hi ha més gent treballant i més joves treballant, però una característica de la gent jove d'aquests anys és que treballen més, però més precàriament, i cobren menys. I, per tant, tot el que suposi avançar en un treball digne i de qualitat, totes les mesures que vagin en aquest sentit d'un treball digne i de qualitat per a la gent jove i el conjunt dels treballadors i treballadores tindran el suport del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida Alternativa.

Crec, malgrat tot, que, si nosaltres tinguéssim un major pes o fóssim més decisius en el Govern espanyol, ens agradaria anar més enllà. Jo sóc dels que pensen que el salari mínim interprofessional hauria d'estar com a mínim als 1.000 euros –com a mínim als 1.000 euros. Veiem el que suposen, doncs, el lloguer d'un habitatge, el cost de la vida, les despeses d'una persona, d'un jove, si vol viure independent, i per tant vol dir que com a mínim 1.000 euros, que volen dir 160.000 de les antigues pessetes, són una base per viure amb dignitat. Menys que això és seguir depenent, malgrat la voluntat de treballar, de l'òrbita de la família, que aquesta segueix sent una visió conservadora del nucli familiar, des del nostre punt de vista.

També crec que allò que vagi en la línia de la gent jove, i també de les dones, d'«a igual treball, igual salari», seria també avançar en el reconeixement que siguin qualificats, menys qualificats, però per al mateix lloc de treball, sigui jove, menys jove, sigui una dona o sigui un home, per al mateix lloc de treball poguessin cobrar el mateix salari; per tant, podríem anar encara més endavant.

I més endavant també perquè diem en aquesta Proposta que s'hauria de veure als sis mesos tot allò que suposi la revisió de l'índex de preus de consum, però també ens adonarem que això afecta de manera diferent Catalunya que la resta dels pobles de l'Estat espanyol. Per tant, també ens agradaria poder avançar –així també s'ha posat en l'Estatut d'autonomia– en aquella idea del marc català de relacions laborals, no?

Per tant, crec que pels continguts, que per les formes, tindrà el nostre vot favorable, aquesta Proposta de resolució, i esperem que així pugui tenir també una solució favorable en el Congrés dels Diputats.

I acabo amb dues coses que indirectament es diuen, i quan es diuen sembla que siguin veritat, i no ho són. Perquè és veritat que un sindicat –Comissions Obreres, s'ha citat– a Catalunya i a Espanya està plantejant que cal entrar a modificar, a reformar el model de relacions

laborals. Perquè aquells que són més liberals sempre parlen del mercat, tot els marca, no?: el mercat laboral, el mercat..., les relacions laborals. Però no amb la lògica que ha dit el senyor López, sinó que és per reduir la precarietat, per millorar les condicions de treball; no per seguir abaratint l'acomiadament, que és el que ells van promocionar quan estaven en el Govern, i hem vist les conseqüències que això ha tingut. I com que sempre, el senyor López, amb la seva lògica de guerra freda quan intervé en aquesta tribuna, sempre ha de sortir la paraula «Cuba», «comunistes», no sé què..., ara es torni a preocupar una miqueta més, perquè no només li preocuparan Cuba i Veneçuela, sinó també Bolívia.

(Remor de veus.)

El president

Senyor Fernández Teixidó, demana la paraula...

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, per clares al·lusions...

El president

Té un minut.

El Sr. Fernández i Teixidó

Jo, només per dir-li al diputat comunista, el senyor Miralles, el següent. Cal esperar, senyor Miralles, del seu rigor, que tantes vegades li reconeixem, quelcom més que el següent. Titlla la intervenció del senyor Mas l'altre dia, en la seva conferència, de dretes, i ho fa amb el mateix rigor de suposar que en Superman és un home de dretes. Ens podria aclarir vostè en què fonamenta políticament que el senyor Superman sigui un senyor de dretes, diputat?

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus i rialles.)

El president

Haurà de ser... Aquest no és un debat que estigui a l'ordre del dia; per tant, el deixarem per a una altra ocasió. Si el senyor Miralles vol dir alguna cosa... Però li pregaria que sortíssim una mica d'aquesta qüestió. *(El Sr. Miralles i Conte renuncia a fer ús de la paraula.)* Gràcies.

(Pausa llarga.)

Acabat, doncs, el debat, posaríem aquesta iniciativa a votació.

Comença la votació.

La Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, ha estat aprovada per 104 vots a favor i 14 abstencions.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (tram. 270-00009/07)

El vicepresident primer

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment. Atès que la Comissió de Política Social no ha designat cap membre de la Comissió per presentar el Dictamen de la Llei, i atès que no hi ha esmenes reservades, d'acord amb els antecedents passarem directament a fixar la posició dels grups. Per fixar en nom del Grup de Convergència i Unió la seva posició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries. (*Remor de veus.*) Si us plau... (*Pausa.*) Senyor Cleries, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des de Convergència i Unió anem a defensar aquest Dictamen final de la Ponència creada a la Comissió de Política Social sobre la Proposta de resolució per a aquest permís de paternitat a presentar al Congrés dels Diputats.

En primer lloc, volem agrair la voluntat de tots els grups parlamentaris per arribar a un consens en aquesta Proposta de resolució. També, en segon lloc, volem agrair la tasca del lletrat senyor Pere Sol, especialment en tot el que ha significat la redacció final d'aquesta Proposta.

El 7 d'octubre de l'any passat, el Ple d'aquest Parlament debatia i votava dues iniciatives de Convergència i Unió similars: la primera, defensada pel diputat Carles Puigdomènech, que creava a través d'una proposició de llei un permís de paternitat del personal de les administracions públiques catalanes; la segona, que vaig presentar jo mateix, feia aquest plantejament per a tots els treballadors i treballadores, en aquest cas treballadors a nivell de l'Estat.

Curiosament, la primera Proposta, molt més senzilla de ser aprovada i promoguda des d'aquest Parlament, va ser rebutjada, i la segona es va admetre a tràmit. He dit «curiosament» perquè, mesos després, el Govern ha tramitat un projecte de llei on implanta, proposa implantar exactament el que proposava Convergència i Unió. Potser sabia greu que fos una iniciativa de Convergència i Unió, però el que ens importa, al nostre Grup, és que aquest permís de paternitat vagi endavant; el que volem són fets, i això és un fet. Però lamentem, això sí, els arguments que es varen donar. Convido els diputats i diputades que hi varen intervenir a rellegir-los i a pensar-hi.

La nostra iniciativa, presa en consideració, bàsicament el que feia és implantar un permís de paternitat de quatre setmanes en els casos de naixement, adopció o acolliment, tant per als treballadors subjectes a l'Estatut

dels treballadors com per als subjectes a la normativa de la funció pública. Si el pare no decideix gaudir del permís, aquestes quatre setmanes es perden. En els casos de part múltiple, s'amplia amb dues setmanes més per cada fill o filla a partir del segon; igualment per a adopció o acolliment múltiple. En el cas de part d'un fill o filla amb discapacitat, s'amplia amb quatre setmanes, a repartir lliurement entre el pare i la mare, segons el que acordin.

Com ja és conegut i vigent, les sis primeres setmanes del període de descans per maternitat són d'ús exclusiu de la mare. Aquesta pot optar perquè, de les deu setmanes restants, en pugui disposar el pare. L'any 2003, els pares que varen fer ús d'aquesta possibilitat van ser un 1,52 per cent. Certament ha anat creixent, però és una xifra ínfima a efectes de la igualtat de gènere. La nostra Proposta preveia que les quatre setmanes del permís de paternitat fossin immediatament després de les setze de maternitat, repartides o no amb el pare.

Aquesta Proposta de Convergència i Unió, què defensa? Un nou impuls a la protecció de les famílies, incentivant al mateix temps una implicació més efectiva dels homes en les responsabilitats familiars; és un pas més cap a una redistribució més equitativa d'aquestes responsabilitats. També, aquesta Proposta passa per la coresponsabilitat de l'home i de la dona en totes les tasques de la llar, en totes les obligacions familiars. També és una iniciativa que dona respostes concretes a les necessitats de les famílies actuals, és una mesura concreta de conciliació; parlar de conciliar vol dir parlar de poder compaginar el dret al treball amb el dret a poder tenir fills.

Aquesta mesura va en la línia del que ha de ser, esperem que algun dia, el desplegament de la Llei de suport a les famílies, i donar continuïtat i implementació a aquesta. Com també ho eren el conjunt d'altres propostes que Convergència i Unió va presentar per a la conciliació de la vida personal, familiar i laboral, que una a una han estat rebutjades pel Govern tripartit, o pels grups parlamentaris, millor dit, que li donen suport, sense cap alternativa proposada a canvi.

Aquest permís de paternitat propi, específic, voluntari i intransferible del pare, similar al que existeix a països com Dinamarca, Finlàndia, Suècia o França, creiem que permet gaudir més intensament dels primers temps de la vida del fill o filla i reforça, així, els vincles afectius. També implica molt més els homes en l'articulació entre la vida laboral i familiar. I a més a més també és una manera de fer pedagogia, atès que l'articulat preveu la necessitat de promoure campanyes divulgatives d'aquests nous permisos parentals. Finalment, és un pas més cap a la igualtat d'oportunitats.

Bàsicament, les esmenes presentades pel tripartit han significat situar aquest permís de paternitat en les quatre primeres setmanes a comptar des del dia del naixement, en lloc de fer-ho a continuació de les setze primeres setmanes. En ponència es varen analitzar les diferents opcions, però acceptar-ho va ser la manera d'aconseguir l'acord unànim, i per això ho varem fer.

Però, què ha passat ara? Doncs que amb el Projecte de llei presentat pel Govern tripartit, pel que fa als treba-

lladors de l'Administració pública es planteja aquest permís de paternitat de forma idèntica a com el va plantejar Convergència i Unió; és a dir que s'aplicaria a continuació de les setze primeres setmanes des del naixement, tal com proposava el nostre Grup Parlamentari en la Proposta inicial que va defensar el diputat Puigdomènech. Semblava que la nostra Proposta no tenia prou en compte les necessitats de suport a la mare per part del pare després del naixement. Bé, ara sembla que per als funcionaris de la Generalitat això és diferent, que les mares que són dones d'un funcionari no necessiten aquest suport.

La qüestió és que ara el que nosaltres volem és que aquest permís de paternitat vagi endavant, perquè creiem que és una manera, com he dit, de reforçar aquesta igualtat, aquesta conciliació i aquest repartiment igualitari de les tasques de la llar. Però això sí: creiem que les necessitats de les famílies són iguals, siguin funcionaris o no. Nosaltres hem fet un esforç, un esforç per aconseguir aquesta unanimitat. Ara els demanem que el que votin aquí, els seus respectius grups parlamentaris, ho votin exactament, el mateix a les Corts Generals.

La creació d'aquest permís de paternitat forma part del programa electoral de Convergència i Unió, per això la varem proposar. I ara també demanem als altres grups que tenien propostes similars que siguin conseqüents.

Aquesta és una bona iniciativa que passa de les paraules als fets concrets. Nosaltres, com he dit, celebrem que tots els grups tinguem la disponibilitat per aprovar aquesta Proposta de crear un permís de paternitat. És una bona notícia, per la igualtat, per la coresponsabilitat d'homes i dones, com també per la conciliació de la vida personal, laboral i familiar. Aquest permís pretén reforçar una estructura social bàsica com és la família, la família entesa com a nucli d'estimació, com a nucli de transmissió de valors i d'educació, com a espai on compartir un projecte, com a espai on pare i mare han de compartir responsabilitats. I és això el que a nosaltres ens anima a tirar endavant propostes com aquesta, perquè és en el camí de reforçar la família, la família entesa en aquest sentit, no només com a nucli de cohabitació, que també, sinó perquè té uns valors intrínsecs forts, potents i necessaris per fer una societat més solidària on l'estimació no sigui una cosa que diem per Nadal sinó que es pugui viure al llarg de tot l'any.

Esperem veure fet realitat ben aviat aquest permís de paternitat, perquè serà un èxit d'aquest Parlament i de tots els seus grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposta de resolució per presentar a la Mesa del Congrés de Diputats perquè bàsicament compartim

la voluntat de crear un permís de paternitat. Ara bé, nosaltres creiem que val la pena que ens preguntem, quan parlem de permís de paternitat, quan el pensem, quan el definim i quan el concretem, quina és la finalitat última. Parlem d'una mesura que la circumscriuríem principalment o primordialment en l'àmbit de la igualtat o en l'àmbit de la conciliació?

I per què faig aquesta reflexió? Per què faig aquesta pregunta? Perquè nosaltres ens la vam fer. La resposta a aquesta pregunta condiciona, en certa manera, entenem nosaltres, com definim aquest permís de paternitat, les característiques que té i com s'implementa.

Nosaltres i els grups que donen suport al Govern ens vam fer aquesta pregunta a l'hora de presentar esmenes. I la resposta és: nosaltres entenem el permís de paternitat de caràcter universal, propi, individual, dels pares o del segon progenitor, com una mesura adreçada fonamentalment a l'àmbit de la igualtat. Per això, després d'aquesta resposta a aquesta pregunta, vam decidir presentar esmenes per tal de crear un permís, com ja he dit, com a dret universal, propi i individual, dels pares o del segon progenitor del nucli familiar, no condicionat a res, com ho estava en la Proposta, és a dir que no cal que el segon membre de la unitat familiar treballi. Per tant, un dret pel fet de ser pares o d'acollir o d'adoptar un menor de sis anys.

I quan l'hem d'implementar? Hi havia la Proposta de Convergència i Unió: les quatre setmanes a continuació de les setze. Com que la resposta a la pregunta va ser: «Fonamentalment volem prioritzar...» o «entenem aquesta creació del permís de paternitat com una mesura destinada a la igualtat», la resposta al quan era clara, era: «Les primeres setmanes; les primeres setmanes de vida, d'acolliment o d'adopció del menor», perquè entenem que amb aquesta decisió llançàvem bàsicament dos missatges, adreçats, primer, als empresaris, i els dèiem: «A l'hora de decidir contractar un home o una dona per a un lloc de treball, ja comença a ser igual decidir contractar un home o una dona, perquè la baixa a l'hora de tenir un fill ja comença a semblar-se, la que tenen els pares a la que tenen les mares». I llançaven un segon missatge adreçat a la societat en general: «Cal coresponsabilitzar els dos membres de la unitat familiar, de la família, en l'atenció, la cura i, diguem-ho també, el gaudi, l'alegria de tenir un nou fill o un primer fill».

I com primem i esperonem la coresponsabilització? Des del primer dia: des del primer dia que es produeixen novetats en el si de la família. Perquè un primer fill és una novetat que significa un esforç d'adaptació de la parella; un segon fill i un tercer fill també és una novetat, no ja tant per a la parella, sinó per als germans, i sobretot si es tracta del segon fill, eh?, que tots vostès coneixen el que s'anomena la «síndrome del príncep destronat». Per tant, aquest missatge que llancem és: «No és solament una qüestió de la mare, el fet de tenir fills; és una qüestió del pare i de la mare, de tots dos membres, de tots dos progenitors, des del primer dia».

Per aconseguir aquest objectiu, aquesta resposta a la pregunta que ens vam fer, estimem que cal reformar l'Estatut dels treballadors, la Llei de la Seguretat Social, la Llei de la funció pública i la Llei de procediment

laboral, que és el contingut bàsic d'aquesta Proposta que posem avui a votació. Però alhora resulta que també la creació d'un permís de paternitat és també un compromís electoral dels socialistes d'aquest país, és un compromís electoral que està complint i que ha anunciat que complirà el Govern socialista de José Luis Rodríguez Zapatero.

Com tenim, doncs, aquest tema, avui, a nivell de l'Estat espanyol? Què ha fet el Govern socialista en aquesta línia que compartim? Vostès saben, perquè ha sigut publicitat recentment, que hi ha acord dintre la Mesa de Diàleg Social per tal de crear aquest permís de paternitat, acord entre els agents socials i els agents econòmics de crear un permís de paternitat en la línia expressada per mi anteriorment: dret universal, propi i individual del pare les primeres setmanes de vida del nadó o els primers dies d'incorporació d'un menor acollit o adoptat a la unitat familiar. Caldrà veure en la tramitació al Congrés de Diputats si seran dues, tres o quatre setmanes. Com també hem de dir que nosaltres ho portàvem al nostre programa electoral, ho hem de reconèixer, perquè aquesta mesura l'ha defensat el nostre Grup Socialista en la legislatura anterior diverses vegades al Congrés de Diputats, que vam perdre, ho hem de reconèixer també, perquè el Grup del Partit Popular, llavors al Govern, i el Grup de Convergència i Unió no hi van donar suport. El principal no és, entenem nosaltres, si acaben essent dos, tres o quatre setmanes; jo crec que el principal és donar, com deia, aquest missatge que he esmentat anteriorment.

No voldria acabar, però, sense també fer esment d'altres apartats, que ha mencionat també el senyor Cleries, que fan referència a aquesta Proposta. En casos de part, adopció o acolliment d'un infant amb discapacitats greus s'incrementarà quatre setmanes el permís de maternitat que ja existeix avui, de setze, cosa que crec que també hi hem de fer especial esment pel que significa.

Alhora també s'introdueix la potestat per part de la mare de revocar la cessió, si és el cas que l'ha feta, de les deu setmanes que pot cedir del seu permís de maternitat, que pot cedir al pare, per casos que s'expliciten, que en diríem de força major, cosa que avui no és possible.

I, alhora, també una novetat respecte al dret que el permís de maternitat es pugui exercir a temps parcial, cosa que avui ja és possible. Aquí hi incorporem la possibilitat que, en cas que no hi hagi acord entre l'empresari i els treballadors, que és el que marca avui la legislació vigent, s'estableixi el dret de la treballadora a decidir dintre del seu horari habitual la franja horària en què exerceix aquest temps parcial del permís de maternitat. Això contribueix, entenem nosaltres, a solucionar quan hi ha uns certs conflictes i a agilitar en aquest cas el dret a exercir el permís de maternitat a temps parcial.

Per acabar, però, també vull fer una especial menció, ja que el senyor Cleries també ho ha esmentat, de la Llei de conciliació dels treballadors i treballadores de les administracions públiques catalanes. Jo crec que entendríem perfectament que la mesura de creació d'un permís de paternitat, que anomena la Llei, que per al nostre Grup s'hauria de dir potser d'una altra manera, respon a una contesta diferent a la pregunta inicial que jo he fet en la meua intervenció. Què volem prioritzar? L'objectiu

fonamental de la creació del que la Llei de conciliació anomena permís de paternitat? La resposta no és la igualtat, la resposta a la pregunta és la conciliació. I, per tant, les característiques de la mesura que preveu, amb el nom de permís de paternitat, la Llei de conciliació dels treballadors i treballadores de l'Administració pública són bàsicament una mesura de conciliació; bàsicament de conciliació, des del nostre punt de vista.

Per acabar volia, doncs, agrair la disposició de Convergència i Unió a acceptar les esmenes presentades pels tres grups que donen suport al Govern, fet que ha fet possible que avui puguem votar per unanimitat la iniciativa. I he de recordar també que, com ja he dit, aquestes esmenes enfocaven, reenfocaven o dirigien, també, la Proposta a una altra direcció, que ja he esmentat anteriorment.

I acabar agraint la feina, sobretot del lletrat, el senyor Pere Sol, la paciència que ha tingut amb tots els ponents d'aquesta iniciativa parlamentària, i l'esforç sobretot al final, com ha esmentat també el senyor Cleries, en la redacció última de la Proposta que avui posem a votació.

Res més, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Segú. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Bé, d'entrada, dir que el Dictamen que avui votem és fruit, com ja s'ha dit avui des d'aquesta tribuna, de l'acord i del treball, en equip, jo diria, gairebé, dels membres i les membres de la Ponència. Perquè jo crec que ha estat un treball que, cal reconèixer-ho, ha estat amable i a més a més jo crec que l'experiència personal dels i les membres ha estat un element important per a l'entesa, no?

De fet, en la nostra societat s'han produït canvis socials i culturals que han comportat un canvi d'actuacions en l'àmbit privat i també d'organització social, que cal que permetin avançar cap a una millor qualitat de vida en l'àmbit familiar. Avançar cap a aquesta millora es podrà fer a partir del reconeixement ampli dels papers diferents que homes i dones compartim en la societat per tal de fer possible una real equiparació de drets a partir del reconeixement i la valoració de la diversitat derivada de la diferència sexual. De fet, alguns ho consideraran possiblement polítiques d'igualtat. Jo crec que partint de situacions desiguals, el que s'ha de fer és precisament partir d'aquesta diversitat, d'aquesta manca d'igualtat d'oportunitats, per avançar, precisament, aquesta equiparació de drets, i el reconeixement, en moltes situacions, que no cal equiparar sinó que cal simplement valorar.

Aquest, de fet, ha estat un dels eixos de treball del Govern de la Generalitat, però encara hi ha instruments legislatius que hi cal una modificació per tal de poder posar en marxa actuacions coordinades i coherents. Tot

i que cal reconèixer avenços, també cal reconèixer que cal anar aprofundint contínuament.

En el debat de la presa en consideració d'aquesta Proposta de resolució, el nostre Grup Parlamentari va dir des d'aquesta tribuna que calia anar més enllà en el debat de la conciliació, que no només era un tema de permisos i de paternitat, sinó d'organització de la vida quotidiana, dels horaris laborals, de l'atenció dels serveis públics, del transport, d'horaris comercials, etcètera. Però és evident que en l'àmbit del treball i de la pedagogia que cal fer de cara a la coresponsabilitat pel que fa al treball de cura aquesta resolució abordava un tema potser parcial però sí importantíssim, i creiem que en aquell moment calien millores en la resolució, i crec que, francament, el que avui aprovarem ha millorat el text i constitueix, precisament, un avenç important. Ha estat fruit, com he dit, d'un treball consensuat important, i crec que tots i totes les membres de la Ponència podem expressar, avui, la nostra satisfacció pel text resultant.

Per a Esquerra Republicana de Catalunya aquest també era un compromís, i, de fet, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya al Congrés dels Diputats ja va plantejar canvis per a millorar les condicions del permís de paternitat. I val a dir que vam retirar la Proposta, a proposta precisament dels sindicats, per tal que en aquell moment els agents socials que negociaven una sèrie de propostes poguessin avançar. I nosaltres, així, vam retirar la Proposta. Però aquesta no era una única proposta, hi havia també altres grups parlamentaris, i vam aconseguir arrancar el compromís del Govern de l'Estat de fer una revisió a fons de forma consensuada, o àmpliament consensuada, amb els diferents agents socials i els grups parlamentaris per tal d'impulsar una nova llei de conciliació de la vida familiar i laboral que superi la Llei 39/1999. Aquest és un compromís que es pot començar a concretar amb l'acceptació del que aquest Parlament avui aprovarà i portarà al Congrés per tal que es modifiqui o que es creï el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment.

També és veritat que les esmenes possiblement han creat alguna dificultat en el treball d'aquest text en algun moment, però que hem aconseguit, precisament, que aquest dret..., esperem que sigui reconegut per a tots els treballadors subjectes a una relació laboral i que permet, precisament, que el pare pugui gaudir d'un permís més ampli en els primers mesos de vida de la criatura, en cas de naixement, acolliment i adopció.

El descans de sis setmanes és obligatori de forma exclusiva per a la mare, que no pot cedir aquest dret, i el permís de paternitat serà reconegut, i només exclusiu per al pare durant el període de quatre setmanes que coincideixen amb les quatre primeres setmanes posteriors al part o a l'adopció o acolliment. Aquest permís és independent, com dèiem, de la mare.

I, després d'aquestes sis setmanes obligatòries, la mare pot cedir el període de descans..., pot cedir-ne una part determinada, ininterrompuda, de forma simultània, successiva, sempre que la seva incorporació al treball no afecti la seva salut. I és veritat que el que aquí introdu-

ïm és, precisament, que es pugui revocar, segons les situacions que es produeixin, perquè les situacions poden ser múltiples: poden ser per accident, per malaltia, per situacions de violència... I això és important, que aquesta cessió es pugui revocar, precisament en aquestes situacions.

Es contemplin també situacions que no eren reconegudes i que pensem que són importants, que possiblement eren casos excepcionals però no per això són menys importants, com és que el pare pugui optar a fer ús de la totalitat del permís de la mare en cas de mort d'aquesta, i que això havia produït casos que, per sort, són molt pocs, però que, evidentment, han succeït i que han comportat problemes evidents, i s'amplia, com ja s'ha dit, per als casos de discapacitat i també en el cas de part múltiple.

De fet, tampoc m'agradaria tornar a repetir molt del que ja s'ha dit des d'aquesta tribuna... De fet, parlem de reconèixer situacions de fet en les quals calen actuacions decidides per millorar, i que aquesta reforma és en el marc de l'Estatut dels Treballadors, i, per tant, en la regulació bàsica, és evident que alguns convenis convindria que avancessin molt més, i que cal seguir avançant perquè s'apliqui aquesta legislació bàsica –de fet, primer, perquè s'aprovi i després perquè s'apliqui– i que sempre això serà un pas positiu.

Un exemple també el podríem tenir en la Llei de conciliació, de la qual ja s'ha fet esment aquí, pel que fa a la funció pública, de què tot just aquest Parlament ha nomenat la Ponència. I que, de fet, a mi el que sí que m'agradaria dir és que el projecte que ha fet el Govern ha comportat un temps de negociacions, s'ha parlat amb el món..., no afecta només la funció pública de la Generalitat de Catalunya, sinó a tota la funció pública, això vol dir les administracions públiques catalanes, això vol dir els ajuntaments. El món municipal ha tingut molt a dir-hi. Això vol dir que s'ha hagut de pactar amb les diferents entitats municipalistes i també amb els sindicats, perquè formen part també del col·lectiu afectat.

En tot cas, el fet que no s'aprovi una proposta de l'oposició moltes vegades no vol dir, ni molt menys, inactivitat, sinó que vol dir que es fan els treballs i que possiblement en alguns casos van en una altra direcció.

En tot cas, el que a mi sí que m'agradaria considerar aquí és que no precisament les diferències, sinó tots els acords als quals hem arribat, precisament la importància de l'avenç que representa el fet que avui aprovem això aquí, el reconeixement a totes i a tots els membres de la Ponència i, com no?, al senyor lletrat Pere Sol, per la paciència que ha manifestat en totes les reunions i al molt que ens ha ajudat, precisament, a posar ordre a totes, diguem-ne, les dificultats que nosaltres mateixos i mateixes ens havíem creat en els pactes de les diferents esmenes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Proposta tindrà el recolzament del Grup Parlamentari Popular en la línia de les mesures que nosaltres quan hem tingut responsabilitats ja hem anat aplicant en aquells àmbits en què hem tingut responsabilitats.

Va ser amb govern, a nivell de l'Estat, del Partit Popular que es van implantar els primers permisos per a pares amb relació al naixement dels seus fills. Va ser també amb govern del Partit Popular que es van implantar els pagaments a mares treballadores, que també es van fer aquí a Catalunya des del Govern de la Generalitat i aprovats per aquest Parlament. I, per tant, aquesta mesura que aquí se'n proposa no és res més que una línia de continuïtat en relació amb el que nosaltres ja tenim assumit com una política pròpia.

Malgrat tot, jo crec que hi han una sèrie de qüestions que no podem deixar de costat per no caure en allò de què en la intervenció anterior parlàvem, d'aquesta certa política de la bonhomia en què caiem constantment, i una cosa és que aquí ens puguem omplir la boca de bones paraules i una altra el que després és la praxis, l'aplicació en la societat, en el món del treball, en el món de l'empresa i en el món de la família d'aquestes mesures.

Nosaltres creiem que..., d'entrada, el primer és que això ens porta a una certa «maranya» legislativa. Tenim, ho ha dit el diputat Cleries, en aquests moments sobre la taula una proposta de llei de funció pública que marca un règim de permisos de paternitat i de condicions de conciliació de vida laboral i familiar diferent que el que marca aquesta Proposta que enviarem al Congrés, i, a la vegada, a nivell d'Estat, pel mig, entre que van començar els tràmits de la Ponència i això arriba avui en aquest Parlament, el Ministeri d'Administracions Públiques va presentar el *plan Concilia*. I aquest *plan Concilia* també presenta una sèrie de mesures en la mateixa línia del que discutim, però que, a la vegada, també són diferents del que aporta aquesta Proposta de modificació de l'Estatut dels treballadors, que és diferent del que aporta la Llei de funció pública catalana. I, per tant, d'alguna manera una proposta amb bonhomia el que aquí, d'entrada, ens posa sobre la taula són tres mesures legislatives diferents, que algunes vegades es dirigeixen sobre el mateix cos de personal i algunes vegades sobre cossos de conjunt de treballadors diferents.

Des del nostre punt de vista, això no és bo. Ho hem viscut en el Ple anterior d'aquí del Parlament, on havíem de procedir a una modificació d'una llei que havíem aprovat uns mesos abans, que era la Llei d'horaris comercials, per tal d'adaptar la legislació catalana a una llei que era de rang superior, en aquest cas, de nivell estatal. Aquí ens pot passar quelcom semblant, que és que nosaltres portem això al Congrés dels Diputats, l'Estat i el Congrés legisli sobre aquesta matèria, i, per tant, hàgim d'autoesmenar-nos, com ja he dit que ens ha passat en una ocasió anterior.

No sé jo si moltes vegades al darrere de propostes el que ens passa és que nosaltres volem ser els primers a qualsevol preu. I això el que acaba generant són problemes perquè cada una d'aquestes implantacions legals, en l'àmbit que sigui, té un cost d'adaptació, té un cost

d'aplicació, té canvis en el règim de funcionament, i, per tant, són temes en els quals nosaltres creiem que s'hauria de ser més curosos. Primer element.

Segon element, una qüestió clau. Certament la manera de viure la paternitat a dia d'avui és –no en tots els casos, però–, jo ho crec, molt diferent que uns anys enrere o que unes generacions enrere. No ho dic jo. Un diari que podríem dir que és de referència al nostre país treia –i permetin-me, vostès, la frivolitat col·loquial– el darrer diumenge en el seu suplement, precisament, un reportatge sobre aquesta qüestió. I s'explicava com els pares vivien la paternitat avui. I ja dic no tots, perquè en aquestes matèries generalitzar jo crec que seria injust, i com els pares, més enllà de les lleis a dia d'avui, fan uns esforços importants per tal de poder viure la seva paternitat. A la vegada que, ens agradi o no, a dia d'avui, encara, tots els estudis diuen que el principal esforç d'aportació de renda per tirar endavant les famílies segueix venint del costat dels homes i no de les dones. Jo no dic que a mi això m'agradi, però dic que aquesta és una dada estadística difícilment rebutjable a dia d'avui. Una altra cosa és que tots estiguem d'acord que això s'hagi de canviar.

On vull anar amb tot això? Hi ha una realitat que jo crec que és incontestable. Aquesta mena de mesures el que creen són castes laborals. M'explico: si resulta que els funcionaris de l'Estat tindran, segons el *plan Concilia*, deu dies per estar amb el seu fill i els funcionaris de qualsevol administració catalana tindran quinze dies, jo em pregunto: quants treballadors autònoms d'aquest país i quants empleats de la Pimec i quanta gent autoocupada agafarà aquest permís de quinze dies?

Les dades són clares, tampoc fa falta que les digui el PP. Què és el que ha passat amb els permisos paterns fins a dia d'avui i quin és el percentatge de pares que agafen aquests permisos posa a les clares que una cosa és la bonhomia de les propostes i l'altra cosa és la lògica del dia a dia.

Com els deia, ens agradi o no, a dia d'avui són els pares els que aporten el principal capital per tirar endavant la família a nivell econòmic. I, per tant, és veritat, els agradi o no –ens agradi o no, a tots nosaltres–, que és molt difícil que els empleats de les petites i mitjanes empreses, que és molt difícil que els treballadors autònoms, que és molt difícil que els empresaris i que és molt difícil que els emprenedors, en cas que això tiri endavant en el Congrés, al final acabin agafant aquests quinze dies. Perquè senzillament la família moltes vegades depèn del seu propi esforç i de la seva capacitat de tirar endavant.

I, per tant, si realment volem tirar endavant polítiques de família que siguin constructives, no només hem de fer això, que està molt bé i que tindrà el recolzament del Partit Popular, sinó que també ens hem de preguntar: quines són les mesures d'ajuda a l'empresa que s'apliquen per tal que si el pare agafa aquesta baixa o aquest temps per estar amb el seu fill... –que seran segurament els quinze dies més ben empleats de la seva vida, ja els dic jo, que vaig tenir la sort que el meu fill va néixer els dies de Nadal i vaig poder fer quelcom similar sense aquest permís legislatiu, val?–, què se li pot donar, a l'empresa, per compensar el problema que

li pot representar que aquest treballador no estigui aquells quinze dies allà.

A fi de comptes en aquest projecte no he aconseguit llegir per enlloc aquesta baixa qui la paga. En el cas de les mares està molt clar, però aquí enlloc consta qui és el que es farà càrrec d'aquesta baixa. Hi han moltes mesures de suport i de conciliació de caràcter laboral i familiar que aquí no estan recollides. Per exemple: pot, una empresa, fer una contractació prèvia, no ja quan un home, sinó quan una dona té una feina molt qualificada i fa falta un temps d'aprenentatge previ per ocupar aquell lloc de treball? A dia d'avui no. I això també seria una mesura molt important perquè una mare, per exemple, pogués agafar la baixa de maternitat abans que tingués el seu propi fill.

En definitiva, nosaltres, com he dit, la praxis del Govern del Partit Popular va posar de manifest que vam ser els que vam impulsar en aquest país les primeres mesures de conciliació de vida laboral i familiar.

Crec que, per tant, ningú posarà en dubte quina és la nostra posició inequívoca sobre aquest tema. Però també crec que serà una mica frívol si nosaltres no ens plantejem que les mesures que s'aprovin en forma de llei han de ser abastables per a tothom, han de ser accessibles per a tothom i han de reportar beneficis i no problemes.

Moltes vegades a altres indrets, ho vam veure a França, s'han implantat lleis amb bonhomia, com les trenta-cinc hores, que al final el que van portar va ser un increment de l'atur i un tancament de les empreses. I ningú, en el seu moment, posava en dubte que allò fos una mesura bona per conciliar la vida laboral i familiar.

Per tant, més enllà d'aquesta Proposta, que és positiva, entenem que això, en tot cas, és només un petit pas en el que ha de ser una visió global i no acomplexada, com té a dia d'avui l'esquerra, per parlar de família en majúscules. Mesures fiscals, no les que proposa la vicepresidenta de la Vega que ara ja no es puguin fer declaracions conjuntes, per cert. Mesures d'incentiu per tenir fills. Mesures de llibertat d'elecció de centre escolar per als pares. I també mesures de conciliació de vida laboral i familiar en l'àmbit de treball.

És aquesta política de família en majúscules la que nosaltres recolzem, hem vingut recolzant i recolzarem i entenem, en recolzar aquesta iniciativa, que això que fem avui és només un petit pas en aquesta línia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Començo anunciant que, lògicament, votarem a favor d'aquesta Proposta de resolució, una proposta de resolució que va ser aprovada per unanimitat en la Comissió de Política Social, el Dictamen, millor dit, que avui portem a aprovació en

aquest Ple. I, com ha recordat el senyor Cleries, va ser a proposta de Convergència i Unió, però, com que quan ho ha presentat semblava que només des de Convergència i Unió haguessin vingut propostes d'aquesta naturalesa i ha mostrat tenir un tipus de memòria molt selectiva i de curt període, jo volia recordar que la primera iniciativa que es va presentar en aquest Parlament, en aquest sentit, va ser presentada per aquesta diputada, precisament, l'any 2001, una proposta de resolució que, en aquell moment, Convergència i Unió, que governava en aquest país, no va considerar convenient aprovar, ni va considerar tampoc convenient aprovar el Partit Popular. Més endavant, també, es va incorporar a la Llei de conciliació dels treballadors de les administracions públiques un permís de paternitat, a proposta també d'aquest Grup Parlamentari, i des d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Unida i Alternativa s'han fet propostes també al Congrés de Diputats, l'última d'elles el setembre del 2004. I, justament, per aquesta coherència, vam votar a favor que es tirés endavant aquesta Proposta de resolució, perquè no solament és una mesura, el permís de paternitat, que hi estem absolutament d'acord, sinó que, a més a més, ja fa força temps que tenim clar que és una mesura a impulsar. I potser cal destacar què introdueix de novetat aquest permís de paternitat, perquè, en aquests moments, existeix la possibilitat que els pares puguin tenir dret a un permís que, de fet, deriva del dret a la baixa per maternitat compartida. És a dir, de les setze setmanes de què disposa la mare de permís, en pot cedir una part; les sis primeres setmanes no, perquè són de descans obligatori. A partir de la setena setmana fins a la setze, pot cedir una part d'aquest període al pare. Això existeix en aquests moments, però això, que és un recurs per a la conciliació, obliga les parelles a triar quin dels seus membres s'hi acollirà, i es resten del permís de la mare, i, per altra banda, el pare no ho té com a dret propi, ja que només en pot gaudir si la mare li cedeix una part del seu temps de permís.

Per tant, què incorpora aquesta mesura al permís de paternitat? Incorpora el dret propi del pare a tenir un permís quan es dona el naixement d'un fill o una situació d'adopció o d'acolliment. I volia observar, i això, doncs, abans la senyora Segú ho ha comentat també, i també la senyora Porta, que en un mateix terme, «permís de paternitat», estem agrupant conceptes que estan relacionats però que no són exactament iguals. Per una banda, les mesures de conciliació de la vida familiar i laboral i, lògicament els permisos de paternitat i maternitat, tenen també aquesta dimensió, però, per altra banda, hi ha una altra dimensió diferent, que és el permís de paternitat no necessàriament relacionat amb la conciliació, sinó amb el dret del pare, o el permís de la maternitat amb el dret de la mare a poder tenir un temps per poder dedicar-se exclusivament a les tasques de criança. I, en aquest sentit, el permís de paternitat pròpiament dit, aquell que diem de què ha de gaudir l'home, des del punt de vista de la seva pròpia especificitat, no com una cessió de la mare, proporciona, i em sembla que això és la qüestió qualitativa que cal ressaltar, als homes l'oportunitat de participar en la criança dels seus fills, una oportunitat. I, per tant, és un pas endavant cap a una major implicació paterna i respon al creixent

nombre d'homes que no volen sacrificar la seva vida familiar per la vida laboral totalment.

I, per tant, entra en una lògica diferent, en el que en diríem una transformació que es dona en la nostra societat de què vol dir la paternitat, com també ja s'ha donat, i fa força temps, una transformació en la nostra societat de què vol dir, quin significat s'atorga a l'exercici de la maternitat, que, evidentment, no està, en absolut, contraposada a la possibilitat que les dones, els homes, participin en el mercat de treball, en la vida social, en la vida política. La dificultat és de conciliar-ho. Per tant, hi ha elements de relació de totes dues dimensions, però, en tot cas, com a mesura de conciliació, evidentment, aquest permís dels homes té com a objectiu combatre els perjudicis amb relació a les dones en la seva participació al mercat de treball, ja que, d'alguna manera, el perjudici estan relacionats amb la possible maternitat d'elles i el que implicarà. I, per tant, implica també condicions d'igualtat, en aquest sentit, i per altra banda, també, implica una igualtat d'oportunitats en el repartiment de les tasques de cura que sustenten, segueixen sustentant, principalment, les dones.

No hi ha, per tant, contradicció en el fet que aquesta Proposta de resolució el que incorpora és un permís de paternitat en les quatre primeres setmanes de vida del fill. No hi ha contradicció en això, hi insisteixo, ni en el fet que en la Llei de conciliació dels treballadors de les administracions públiques que ha proposat l'actual Govern s'incorpori un altre permís de paternitat, que, de fet, és una conciliació, pròpiament, és un permís de conciliació en les últimes setmanes..., com podrien ser entremig. Per què? Perquè, precisament, quina és la diferència? Que la Proposta de resolució incideix en una normativa que és d'abast estatal. És per a tots els treballadors i treballadores, no només de Catalunya, de tot Espanya. És la instauració d'un dret, el permís de paternitat, a l'àmbit de tot l'Estat espanyol.

En el cas de la Llei de conciliació dels treballadors de les administracions públiques és una altra dimensió. És fruit d'un marc de negociació entre una, diguem-ne, «patronal», que és l'Administració pública, i els seus treballadors, a través dels seus representants, que en aquesta negociació s'incorpora una possibilitat de conciliació que, en el cas dels homes, implica la introducció d'aquest permís de paternitat. Per tant, és fruit d'un pacte, és fruit d'un marc de negociació laboral diferent de la Proposta de resolució que contemplem.

Aquesta és una de les propostes, d'altra banda, i ho vull subratllar, típiques que demostra que si totes les qüestions les deixéssim al mercat, a la lògica del mercat, no s'instaurarien mai. Vostès creuen que un permís de paternitat s'instauraria únicament i exclusivament atenent interessos de lògica mercantil i de guany? Evidentment que no, com moltes de les qüestions relacionades amb la igualtat i amb la igualtat d'oportunitats no s'instaurarien si no hi hagués una intervenció de l'Administració pública per estimular determinats comportaments, per incentivar determinades pràctiques i per modificar conductes. Ho dic per la intervenció que ha fet el representant del Partit Popular. Evidentment, a partir del que jo sentia i el que els diputats que estem en aquesta sala sentíem, es deduïa molt clarament que vostès accepten

el fet de les desigualtats; deien, bé, com una cosa pràcticament inevitable, doncs, que això, els empresaris, els autònoms, no ho faran. És a dir, presenten pràcticament la desigualtat com un fet inevitable; la deixen, en tot cas, en mans del mercat, i, és clar, lògicament, no fan esforços per modificar-la. Nosaltres creiem que justament des de les administracions públiques, i aquest és el paper d'aquest Parlament i per això també el paper d'aquesta Proposta, cal estimular la modificació del que són pautes de desigualtat. I, en aquest cas, com deia abans, insisteixo, aquí s'està aprovant una proposta de resolució que el que incorpora són noves oportunitats en el cas dels homes, perquè puguin incorporar-se al que és l'oportunitat, insisteixo, de la cria dels fills, siguin aquests de naixement natural, d'acolliment o d'adopció.

Nosaltres votarem, lògicament, ja ho he dit abans, en favor del Dictamen que es presenta a aprovació en aquest Ple.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Anem a cridar a votació. Senyor Cleries, per què em demana la paraula?

El Sr. Cleries i González

President, per al·lusions i contradiccions que hi ha hagut ara.

El vicepresident primer

Un minut.

El Sr. Cleries i González

Només dir que no he volgut fer memòria de determinades iniciatives que hi ha hagut recentment en el Congrés de Diputats, perquè l'última, de Convergència i Unió, que creava un permís de paternitat idèntic al que aquí ara votarem hi van votar en contra el Partit Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya. Bàsicament per això no ho he fet, perquè ja que avui hi ha unanimitat per no enterbolir-ho, per res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries.

(Pausa llarga.) (El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posarem, doncs, a votació aquesta iniciativa.

Comença la votació.

La proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de llei per regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment ha estat aprovada per 118 vots a favor i 1 vot en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques socials (tram. 300-01004/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia, atès que el sisè i el setè els farem demà, és la Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques socials. Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Dolors Montserrat. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, hauria de començar la interpellació. (*Pausa.*) Senyora Montserrat, té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, Honorable consellera, avui fa quinze dies va comparèixer el senyor síndic de greuges al Parlament per explicar en comissió l'informe extraordinari anomenat «El fenomen sense llar a Catalunya». L'informe, entrat el primer de desembre, ha pogut ser llegit per tots els il·lustres diputats, perquè tots hi hem tingut accés al mateix, així m'ha succeït a mi mateixa.

Valguin les primeres paraules d'indignació davant la mort d'una persona, i dona, de cinquanta anys, indigent, per tant, sense sostre, a Barcelona. Indignació i rebuig als fets d'un crim a una persona que viva amb dignitat compartint l'exclusió social a casa nostra. On són, em pregunto, les polítiques preventives del Govern? L'Honorable síndic, senyor Ribó, deia que pretenia i pretén complir amb un dels compromisos de seu mandat i fer una aportació responsable i digna per tal de cridar l'atenció als grups parlamentaris perquè impulsem polítiques públiques que ajudin a minvar un dels fenòmens més paradoxals de la societat moderna, de la societat de progrés, i una societat que avança a nous objectius i noves oportunitats, en definitiva, una societat connectada *online* en tot lloc i en tot moment.

Coincideixo plenament amb el síndic, i avui més que mai, quan deia: «Les persones sense llar són gent amb molta dignitat, el que és indigne és que la societat permeti que continuïn existint». On és l'educació social i la conscienciació del Govern cap a la societat?

Senyora consellera, aquesta interpellació que jo li plantejo en nom del meu Grup Parlamentari, té la intenció i la voluntat de conèixer en primer lloc i d'impuls en segon lloc les polítiques que afecten el Govern de manera transversal, a tots els departaments i de forma clara i rotunda dels que se'n deriven i responsabilitzen la seva Conselleria de Benestar Social i que vostè presideix.

La meua intervenció no és un debat partidista, doncs, crec que són molts anys, diverses legislatures, que parlem les il·lustres senyores i senyors diputats, primer dels qui no segueixen, després dels marginats, més endavant de la pobresa i l'exclusió social, i avui de les persones sense sostre. Crec que la responsabilitat que tenim tots com a diputats no ens pot fer defugir del deure a treballar per a les persones que més ho necessiten. Comprenc que aquesta responsabilitat és compartida, però la tasca, l'acció de govern a portar a terme, per més que

tots siguem responsables, el grau d'acompliment recau en el Govern, recau en el Govern i de forma explícita i implícita en el seu Departament, senyora consellera.

Hem arribat a una situació preocupant i inadmissible, tant a Barcelona ciutat, com a Catalunya, les dades així ho indiquen. No em referiré a les dades que tots coneixem i que vostè, senyora consellera, coneix de manera especial. Informes de la qualitat de la Sindicatura de Greuges, de Càrites, de la Fundació Jaume Bofill i d'entitats que treballen juntament amb l'exclusió social, o, per exemple, en la seva mateixa compareixença en comissió el passat novembre, en l'informe del director, senyor Lluís Flaquer, sobre l'estudi «Panel, família i infància» en què ens alertava del nou fenomen d'exclusió social o de greus dificultats per tirar endavant les famílies monoparentals, majoritàriament dones i fills, jo crec que ja ens indica tot plegat cap a on caminem, cap a on anem.

Les causes d'arribada a la situació d'exclusió són moltes i conegudes, el col·lectiu de persones molt divers, joves, gent gran, malalts, dones joves, adolescents, persones sense feina, persones amb estudis, persones provinents de la immigració, persones amb risc de maltractaments, persones amb manca de salut mental, persones autòctones, de casa nostra, com avui, la senyora Maria Rosario, nascuda a Barcelona, i tants i tantes d'altres persones que porten ja molts anys en la marginalitat que, evidentment, no segueixen.

El síndic, la premsa en general, les entitats socials, les entitats a casa nostra, a Catalunya, es fan ressò que al marge de la feina feta denuncien la manca de recursos i de serveis per atendre els sense sostre i s'acusa les administracions, per tant, el Govern de la Generalitat, de descoordinació entre departaments. El síndic, que emana del Parlament de Catalunya, exigeix més atenció per combatre aquest problema.

Comparteixo que tota la feina, l'esforç no pot recaure solament en el sector privat, senyora consellera, o en les entitats, o en les ONG i, per tant, crec que és un bon moment de fer aquesta interpellació donat que no n'hi ha prou a mostrar les bones intencions, i que puguem conèixer de la mà de vostè, honorable consellera, el capteniment del Govern i del seu Departament, conèixer les dades de què disposa la Conselleria, quin nombre de persones sense llar afecta Catalunya i especialment la ciutat de Barcelona, quina és l'edat d'aquestes persones, homes, dones i joves; quantes persones sense llar són persones immigrades, quants de menors, quants municipis de més de vint mil habitants compten amb serveis residencials i menjadors, quants no; quins convenis o ajuts crearà per a aquest proper 2006 en els municipis, quant habitatge social, quant habitatge creu que fa falta?

Com li deia, senyora consellera, ara és un bon moment, doncs hem d'aprovar aquesta setmana els pressupostos del Govern de la Generalitat. Vostè, en el seu Departament, ha aconseguit incrementar un 18,7, però, com veu no n'hi ha prou. Es pot incrementar, senyora consellera? El nostre Grup Parlamentari ha presentat esmenes en aquesta línia de creixement, valori-les, intenti si es poden aprovar. La visió global de la salut i de les per-

sones afectades per malalties cròniques o bé de salut mental tenen un dèficit i una descoordinació molt negativa i important. Com pensa poder-ho arranjar? Com pensa ajudar econòmicament les entitats socials? Com pensa incrementar el suport a les entitats que vetllen i treballen, i detecten les situacions de risc a casa nostra? Com pensa superar aquesta descoordinació transversal del seu Departament entre d'altres? Com pensa impulsar el voluntariat? Com pensa retransmetre els valors socials? Com pensa portar a terme l'educació i la conscienciació social a la societat catalana perquè fets com el que ha passat aquest cap de setmana no tornin a succeir a Catalunya? Com pensa impulsar els programes d'inclusió social?

I, estimada consellera, per finalitzar permeti'm que li proposi un treball conjunt. El síndic emana del Parlament, els diputats treballem i col·laborem, uns en el Govern, i els altres a l'oposició. Permeti'm, consellera, que li proposi aquest treball conjunt davant d'una realitat creixent, tots hem d'estar implicats en els coneixements i en el treball al Govern i al Parlament, no només en les compareixences, que li agraeixo moltíssim. Impulsi, doncs, consellera, una comissió d'experts, d'entitats, institucions, Govern i diputats del Parlament de Catalunya per treballar *online* en benefici de tots els que pateixen situació de marginalitat o sense sostre.

Com deia, fa molt poc una diputada que dona suport al Govern de la Generalitat del Grup Socialista, en definitiva, el que fem és parlar de justícia social.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, començaré pel mateix punt en què vostè ha començat, parlant de la Sindicatura de Greuges, del seu paper i del darrer informe extraordinari que ha presentat en aquest Parlament, que he llegit molt atentament.

Primer de tot, reivindicant el paper de la Sindicatura, de col·laboració amb les administracions i especialment de col·laboració amb un govern que no té cap interès a amagar la realitat, sinó de mostrar-la, ensenyar-la, parlar-ne, perquè tota la societat pugui ser conscient que Catalunya és un país, com he dit moltes vegades, en què no es lliguen els gossos amb llonganisses i que s'ha fet molta feina des de totes les administracions, però que queda moltíssima feina per fer.

No cal dir també que em sumo, diguem-ne, al seu disgust i reprovació per aquest assassinat dut a terme a Barcelona en les últimes hores i congratular-me perquè els cossos i forces de seguretat de l'Estat hagin pogut agafar els presumptes culpables d'aquest acte deplorable.

Per altra banda, aprofitar també per fer un reconeixement, ja que estem parlant de la ciutat de Barcelona, a les importants i potents polítiques preventives que l'Ajuntament de Barcelona està fent des de l'atenció primària

de serveis socials, que és l'eina bàsica per la inclusió i la competència local al respecte, competència a la qual el Departament que represento col·labora amb el suport als convenis marc i amb el suport a les entitats del tercer sector a les quals se'ls atorguen ajuts per tal de dur a terme, també, aquesta tasca complementària i conjunta que s'ha de fer.

No cal que li digui que l'exclusió té moltes cares, que l'exclusió és polièdrica, que l'exclusió no és només pobresa, per tant, l'exclusió no es només econòmica, però també, i vostè hi ha fet referència pel que fa a quina és una de les moltes assignatures pendents de la nostra societat del benestar, la mediterrània, que és, precisament, fer polítiques de benestar que impactin de manera més decidida sobre el benestar de la infància.

Les polítiques de benestar mediterrànies, com ja vam expressar en aquell moment al qual vostè s'ha referit, en comissió, són unes polítiques que impacten, en tot cas, en el benestar de les persones adultes, de manera encara insuficient, però que no tenen pràcticament impacte en els infants. I aquesta és una de les qüestions que ens va dur, precisament, a banda, doncs, de reforçar les polítiques en matèria d'infància a les quals em referiré, també a observar l'impacte de les polítiques fer aquest «Panel de famílies i infància», que ha de ser una eina, entenc, que molt útil per al Govern i per als senyors diputats i diputades.

Ha parlat de les famílies monoparentals, certament, és per això que en el marc de les competències del Departament estem ampliant els ajuts per a les famílies monoparentals, incloses les famílies monoparentals com a famílies d'especials protecció en tots i cadascun dels serveis que es duen a terme des del Govern.

No se li escapa tampoc que en el Pla de Govern aquest Govern s'ha compromès, en aquesta legislatura, de tirar endavant el Pla d'acció per a la inclusió social a Catalunya. És un pla d'acció interdepartamental, de coordinació, precisament per donar resposta a aquestes cares polièdriques de l'exclusió, que li comentava, cares polièdriques, que tal com ens indica la Unió Europea estan basades en aspectes residencials de falta d'habitatge, aspectes de falta d'inclusió laboral, aspectes de dificultat de determinats col·lectius per accedir a determinats serveis de salut, l'exclusió territorial, la derivada del lloc del territori on vius, siguin barris determinats, siguin zones rurals, i diguem-ne, també, l'exclusió formativa, l'exclusió que provoca la falta d'accés a una formació adequada, a banda, doncs, de l'accés a les noves tecnologies.

És per això que d'una manera molt concreta per tal d'anar abordant totes i cadascuna d'aquestes exclusions, perquè ens equivocàrem si penséssim que la inclusió o l'exclusió és una política duta a terme només des dels serveis socials, ens equivocàrem de ple, precisament per aquestes cares tan diverses que té l'exclusió, una de les quals també, i no menor, és l'exclusió relacional, la soledat, com molt bé s'hi refereix el doctor Subirats, de l'Igob, de l'Autònoma, per cert l'equip que ha col·laborat amb el Departament de Benestar per impulsar aquest Pla d'acció per a la inclusió social de Catalunya que després d'haver-lo treballat, també, amb

els departaments, aquesta consellera presentarà a Govern el mes de gener per a la seva consideració.

Un pla, que com tots els plans que ha anat impulsant aquest Govern, a banda de les actuacions que es duen a terme des de cada departament en el marc de les competències que tenim assignades i també en el marc del suport interadministratiu als municipis, que són els que, repeteixo, fan la primària de primera intervenció, repeteixo, durà indicadors d'avaluació potents i durà pressupost assimilat al darrera, com tots i cadascun dels plans, pressupost extraordinari com tots i cadascun dels plans que tirem endavant des d'aquest Govern.

També dir-li que aquest Parlament aquests dies prepara, com vostè molt bé ha dit, l'aprovació dels pressupostos per a l'any 2006. A banda dels serveis que oferim, tots i cadascun dels departaments..., que creixen i milloren la seva qualitat els serveis de drogodependència VIH-SIDA; o de la infància en risc, que ja vam començar des de l'any 2004 a incorporar uns equips molt potents d'atenció a la infància i l'adolescència, pel que fa a prevenció de l'exclusió familiar i de la infància, la figura de l'educador social, i incrementar els ajuts als municipis pel que fa a la prevenció també de l'exclusió infantil, com són els centres oberts, com vostè coneix molt bé; que s'han incrementat amb més d'un 40 per cent, només aquest any, els ajuts que s'han donat als ajuntaments i a les entitats del tercer sector per a les polítiques preventives d'infància en risc. O el salt important en matèria d'acollida i integració de les persones immigrades, d'acord amb els municipis, amb la inestimable col·laboració del Govern de l'Estat, que per primera vegada el Govern de l'Estat ha fixat un fons interterritorial econòmic suficient per tal de poder abordar la integració i l'acollida de les persones immigrades, que no és menor, també per treure pressió als serveis, per sumar els serveis per a tothom.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

I ja que parlem del Govern de l'Estat, deixi que em refereixi a una eina d'inclusió potentíssima –així tots els signants del Pacte de Toledo ho han assegurat– que són les pensions. *Y de los lodos vienen los fangos*, perquè en els últims vuit, nou, deu anys la política de pensions duta a terme pel Govern central no ha estat la política de pensions més adequada per tal d'anar dignificant una eina d'autonomia i d'inclusió econòmica com són les pensions. Una política que ara s'està redireccionant amb el nou Govern de l'Estat, que està apujant les pensions de manera progressiva. Però no podem pas oblidar que una eina d'autonomia i d'inclusió tan important com són les pensions, tant per a les persones que han cotitzat com per a les que no han cotitzat, per a les persones que tenen no-contributives d'invalidesa o de jubilació, una dignificació de les pensions des de l'Estat és una eina importantíssima, precisament, també per a aquesta inclusió, a la qual també feia referència el Síndic de Greuges en l'Informe extraordinari.

Jo li he de dir que vostè és molt conscient que és aquest Govern i no cap altre qui va adquirir el compromís de fixar per llei uns ajuts que permetessin superar aquestes insuficiències de les pensions. Un compromís que es complirà, que, com vostè sap, el Govern ha d'aprovar

un projecte de llei a finals d'aquest mes de desembre, que ha d'entrar al Parlament de Catalunya i que serà una llei pionera a tot l'Estat, i una llei que en el primer any d'aplicació, només que s'apliqués el 65 per cent de l'índex de suficiència de rendes, en el cas de les pensions no contributives atorgaria, en el cas de les pensions no contributives de jubilació, 515 euros a cada persona perceptora de pensió contributiva. Una quantitat que supera amb escreix els poc més de 410 euros amb què l'Estat ha incrementat aquest tipus de pensió en els últims cinc anys. És a dir, el creixement de les pensions no contributives de jubilació s'han incrementat, de l'any 2000 al 2005, amb una reputada en aquest últim any de poc més de 410 euros. Aquest Govern el primer any d'aplicació, almenys per a les pensions no contributives, ja farà un creixement a 515 euros, en un any, tenint clar que no són competències d'aquest Govern, però que és una demanda social que nosaltres recollim.

Jo crec que aquesta és una eina d'inclusió social potentíssima, perquè lluita contra la pobresa i l'exclusió, i és un camí per garantir realment igualtat d'oportunitats a tota la ciutadania de Catalunya, perquè va a drets subjectius, per això és inèdita en tot l'Estat. No és un decret, no és un acord de govern, és una llei independentment de les contingències polítiques. I és la primera vegada que des de l'ordenament jurídic es distingiran dos tipus de prestacions, unes amb dret de concurrència, les altres per dret subjectiu, amb la seguretat i garantia que això donarà a les persones beneficiàries. La idea és que cap persona perceptora de prestacions estigui per sota d'aquest índex de rendes de suficiència, i afecta especialment les pensions més baixes.

En tot cas, resto a la seva disposició en el torn de rèplica, atès que se m'ha acabat el temps, per continuar aprofundint en els aspectes de finançament de creixement pressupostari i de polítiques actives contra l'exclusió social.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Gràcies, honorable consellera, per la seva resposta. Crec que amb la meua intervenció jo li he fet un seguit de preguntes, de les quals ara en aquest moment no em sento amb la resposta adequada.

Sí que és cert que vostè ha encaminat la seva intervenció, doncs, a la política de pensions, que, escolti'm, encantats de la vida, benvingut sigui aquell Govern que porti a terme unes accions de política de pensions com cal per a tota la ciutadania. Vostè és conscient que..., a través dels mitjans de comunicació ha sortit, no?, com es troben pràcticament 1 milió de persones a Catalunya en el tema de pensions. Però, permeti'm que li recordi que qui va dir l'any 95 que es creés un fons de pensions, perquè no es creia en les pensions a casa nostra, va ser el senyor Solbes, ara ministre d'Economia i Hisenda. Li recordo això, perquè quan va arribar –i vostè ha fet referència a aquests quatre, sis, vuit anys de governs

anterior, i és evident que vostè s'ha referit al Govern del Partit Popular—, voldria recordar-li, senyora consellera, que quan va arribar al Govern el Partit Popular l'any 96 va trobar en fallida la Seguretat Social, va trobar en fallida les pensions, no es podien pagar les pensions del mateix mes en què el Partit Popular accedia al Govern de l'Estat. Aquesta és una realitat que vostè només cal que la consulti per internet, que vostè la trobarà amb tota facilitat. Ho dic perquè no venia aquí, jo, amb la polèmica, precisament, de discutir aquestes qüestions, sinó de conèixer, de saber, i m'he adonat que amb la seva intervenció, més que mai, el que ens fa falta als diputats i diputades del Parlament de Catalunya és poder tindre aquesta informació *online*, que jo li demanava en nom del meu Grup, per poder treballar en benefici d'acabar —dins de tot el que es pugui, perquè tot no es pot acabar, no tenim una vareta màgica ni vostè ni els diputats de la casa— l'exclusió social, l'exclusió infantil, en la qual li agraeixo molt les polítiques preventives. Per això li recomano que ens faci una comissió monogràfica o insti aquesta comissió parlamentària que jo li demanava, perquè jo crec que no hi ha cap observatori en aquests moments sobre l'exclusió social que patim a Catalunya, per tal de conèixer si les polítiques del Govern de la Generalitat són o no les adequades per millorar aquesta situació.

Ens ha parlat de plans. És evident que vostè ha compartit moltíssimes vegades davant la Comissió de Política Social per venir-nos a explicar els plans del Govern de la Generalitat, i en cap moment he sentit que ningú de nosaltres ho crítiqués, al contrari, hem escoltat, hem fet les nostres intervencions, hem aportat, hem preguntat, però no hem passat, doncs, d'uns plans, d'uns estudis, com pot ser la mateixa eina panel que vostè en feia comentari. De moment és un estudi, més endavant serà una realitat, però ara per ara és un estudi. Tardarem probablement un any. D'aquí a un any hauran passat tres anys d'una legislatura fantàstica, però, evidentment, primer hem de veure com es concreten les polítiques que vostès puguin portar a terme.

Miri, jo, com a diputada..., com a vostè em preocupen, doncs, els programes d'inclusió social, i potser no he sabut veure amb la seva intervenció quin és aquest aprofundiment en aquests programes d'inclusió social, en els usos dels albergs, els menjadors, la sanitat, com aconseguirem un sostre per a la vellesa, com aconseguirem un sostre per a un treball, un sostre per a un habitatge, un sostre per a les persones afectades de malalties mentals. I ara que dic això de les malalties mentals, després li entregaré aquest sobre, que és de dues noies ciutadanes de Catalunya, en el qual diuen: «Estimada Dolors, t'adrecem aquesta carta perquè com bé saps la nostra mare està malalta des de jove i sempre ha viscut amb els seus pares a... —no dic el poble—, i des de fa uns anys viu a casa amb nosaltres dues i l'àvia paterna. Els seus pares ja són molt grans i estan malalts, per això la mare va venir a viure amb nosaltres. Vam sol·licitar un accés, però se'ns va denegar. La convivència és molt difícil i una malaltia com aquesta impedeix que nosaltres dues puguem tirar endavant amb una jornada laboral, fins al punt que ens ha afectat i afecta la nostra salut i tots els altres àmbits. També l'àvia paterna, que és qui ens ha cuidat tota la vida, en pateix les conseqüències».

Diu: «Ha arribat el moment que se'ns ha denegat per segona vegada la sol·licitud d'accés als habitatges amb serveis comuns per a persones amb problemàtica social derivada de la malaltia mental, del Departament de Benestar i Família. I veient que aquesta situació no és possible d'aguantar més anys —entre parèntesis—: trenta-set anys en total cuidant-la a casa des de l'aparició de l'esquizofrènia, agraïrem tota ajuda que puguem aconseguir».

Senyora consellera, ajudant totes aquestes persones que estan en exclusió social, com li comentava, estic segura que començarà a fer polítiques vertaderament socials i de justícia social, com jo li deia. I espero que pugui recollir —d'altra banda, doncs, li presentarem una moció; em pensava que vostè ja ho hauria recollit abans— aquest suggeriment de què vostè impulsés aquesta comissió parlamentària per tal de poder fer el seguiment —les il·lustres senyores i senyors diputats— com cal de la política d'exclusió social per tal d'eradicar-la.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, primer de tot, pel que fa a l'observatori de la inclusió al qual s'ha referit, el Pla d'acció per a la inclusió social de Catalunya un dels aspectes més potents que durà són dades d'índexs per constituir un observatori conjuntament amb l'Institut d'Estadística de Catalunya i les entitats que estan treballant ara en panells diversos, o informes diversos sobre la pobresa a Catalunya, per tal de treballar amb un únic *pool* de pensament i de seguiment i d'avaluació del que és la inclusió. Oportunament, això, com el Pla d'acció per a la inclusió social de Catalunya, un cop l'hagi presentat, el Govern de la Generalitat el mes de gener de l'any vinent, com sempre ha fet, aquesta consellera demanarà la compareixença a la Comissió de Política Social per tal de poder-lo exposar i debatre en el marc de la Comissió.

Per altra banda, pel que fa a la constitució d'una comissió parlamentària respecte a això, tal com vostè demanava, jo entenc que en el marc del que són les responsabilitats d'aquest Parlament i del que són les responsabilitats d'aquesta consellera, correspon a la Comissió de Política Social, a aquests diputats i diputades, prendre la decisió de amb quins instruments de reflexió i debat es dota aquest Parlament de Catalunya, no pas al Govern. Però, com li he dit, aquesta consellera presentarà el Pla d'acció per a la inclusió social de Catalunya a la Comissió de Política Social. Demanaré de poder comparèixer per tal d'explicar-ho —ho repetixo— i de poder-ho debatre en profunditat.

De les tasques de continuació i aprofundiment que els membres i les membres de la Comissió de Política Social em vulguin fer, jo estaré a la seva disposició, per tal d'anar per aquesta via.

Pel que fa a les dades que m'ha demanat, la veritat és que jo, amb un títol d'interpel·lació com ara «les polí-

tiques socials a Catalunya», he intentat portar el màxim de dades, però hi ha dades amb les quals no comptava. Si potser hagués estat una interpellació una mica més concreta, li hauria pogut aportar algunes de les dades, com ara, per exemple, les dades que ara estem recollint respecte del 2005, però, que tenim del 2004, de la col·laboració interadministrativa en el món local, que són els que tenen la competència en atenció primària, i també l'avaluació que estem fent dels dos primers anys d'aplicació del quart PAS, del quart Pla d'actuació social, que quan el tinguem conclòs també demanaré de comparèixer en aquest Parlament per explicar-lo.

De tota manera, intentaré tenir la transcripció d'aquesta interpellació, perquè han estat moltes les preguntes, i li suggeriria..., jo li faré arribar, però li suggeriria que si vol fins i tot concretar-les per escrit, per tal que jo les pogués remetre per escrit, no tindrem cap inconvenient, totes aquelles dades que estiguin a l'abast, de fer-les arribar.

I aquesta és una reflexió interessant també, la que li faré: el mateix Síndic de Greuges en el seu Informe extraordinari reflectia la dificultat d'accedir a dades concretes sobre els diversos aspectes d'inclusió i exclusió als quals vostè s'ha referit. Va parlar d'unes vuit mil persones sense sostre, però a partir, doncs, d'unes dades que s'hi ha hagut de treballar prou per extreure... I per tant, aquesta és una altra de les conclusions a què hem arribat durant tot aquest any de treball del Pla d'acció per a la inclusió social de Catalunya, de la necessitat de poder disposar de dades com cal, per tal de poder fer les avaluacions i nodrir aquest Parlament, també, de les dades necessàries per poder emprendre accions legislatives i de caire polític. De manera que aquesta consellera i el Departament, així com tot el Govern, tots els departaments que hi estiguin concernits intentarem donar resposta a les seves preguntes, que, li ho suggereixo novament, si pogués passar-nos de manera escrita i formal.

Per altra banda, pel que fa a un aspecte que és clau, des del meu punt de vista, per abordar també, al marge de l'abordatge integral del que són els processos d'exclusió i, per tant, el treball per a la inclusió, la importància de situar-ho en la igualtat d'oportunitats i la igualtat de drets de les persones.

És en aquest sentit que totes les iniciatives legislatives, que des del Departament que presideixo duem a terme, tenen com a objectiu, precisament, aquesta igualtat de drets, aquesta igualtat d'oportunitats. I una eina potent d'inclusió és també, ho serà també, la futura Llei de serveis socials que aquest Parlament de Catalunya ha d'entomar en les pròximes setmanes, per tal d'anar incrementant el suport no només de les rendes mitjanes, que és una altra de les assignatures pendents, sinó també la garantia d'aquelles persones amb més risc d'exclusió, que amb el dret subjectiu veuran reforçat el suport que se'ls dona des de les administracions públiques.

Ho deixaria aquí, senyora diputada. I, si de cas, doncs, quedo a la seva disposició per qualsevol altra concreció que tingués a bé de fer-me.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de justícia juvenil (tram. 300-01005/07)

Atès que el novè punt de l'ordre del dia ha estat retirat, substanciaré el desè, de punt de l'ordre del dia, que consisteix en la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de justícia juvenil. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, per a l'exposició d'aquesta, té la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, al qual saludo amb tot el respecte que em mereix el seu càrrec, també, al director general, que ha tingut el gust d'acompanyar-nos, el gust és nostre, per tant, que estigui aquí amb nosaltres, perquè així podem sentir en directe les qüestions que, des del nostre Grup polític, els volem plantejar.

Mirin, van arribar al Govern ja fa dos anys i ens van dir que eren un govern catalanista i d'esquerres, i això havia de ser una garantia que ho arreglaria tot. Doncs, lamentablement, han passat aquests dos anys i aquestes solucions, aquesta garantia que venia darrere d'un nom, no l'hem vista.

Avui el senyor Miralles, en un exercici d'imaginació política –que, per mi, ha sigut divertit perquè treu una mica el feixuc del debat parlamentari– ha vingut a fer una comparació i ha dit que..., parlant del nostre president de Grup, de l'Artur Mas, que feia una política més de dretes que Súperman. Quan nosaltres li hem preguntat en què es basava per dir això i quins raonaments polítics hi havia al darrere no ha contestat.

Per aquest..., si seguíssim aquest camí lògic hauríem de pensar, honorable conseller, que la criptonita potser era el pacte del Tinell, i li hauríem de preguntar qui és el Lex Luthor d'aquest Govern. El cert és que en la primera... –independentment d'això, que és una broma com vostè comprendrà, per treure-li rigor a un tema de per si prou seriós–, en la primera compareixença que ens va fer a la Comissió de Justícia ens va dir, va reconèixer que el tema de justícia juvenil ho tractaria de manera breu. És veritat que el Departament de Justícia té plantejats molts reptes i no li podia dedicar a tot molt de temps. Hem d'entendre que tenia una inquietud pel tema de justícia juvenil.

El cert és que dels catorze fulls que va ocupar la seva intervenció només buscant l'extracte del que ens va dir, de les promeses o de cap a on apuntaven les seves polítiques, només en vam trobar una, dedicada a justícia juvenil. Què ha passat des que van arribar? Doncs, de les 200 places que hi havia, a cop de llitera van passar immediatament a 242. Aquestes 242 en el 2004 el secretari sectorial d'Execució Penal en què està enquadrada la Direcció General de Justícia Juvenil va dir que durant el 2004 no s'havien omplert tots els centres

amb aquests 242 nous llits que hi havia. Però aquest any sí, no?, a l'abril; es va passar ja a 275 interns. Em contesta que se'ns va fer, a nosaltres, i que es va reconèixer públicament. Places reals 200 perquè no s'havien fet més obres, sinó posat més lliteres.

La manca d'explicació del secretari sectorial quan se li demana com és que hi ha més internaments..., diu: «És un fenomen estrany, és un fenomen estacional». Fenomen estacional que es corresponia a la primavera –un fenomen estacional–, després hem passat a l'estiu, a la tardor –fenomen estacional–, fenomen estacional al desembre..., doncs, potser sí que són vostès un fenomen, però un fenomen estacional.

Què ens trobem? Com estan els centres? Jo..., si parlo de totes aquestes coses, i ho faig així en global, doncs, la gent pot dir «caram, doncs, la cosa està una mica malament», però si ens centrem en un cas concret potser encara es veu més clara la preocupació d'aquest tema.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Parlem del tema que avui ha ocupat les portades dels diaris. D'aquest menor que, juntament amb altres dos, que tenien divuit anys –fixem-nos també aquí la fragilitat de la barrera d'edat perquè les penes que arribaran al darrere, en el cas que es provi que això ha estat així, i sembla que hi ha indicis suficients perquè hi ha gravacions seran molt diferents–, resulta que aquest menor es trobarà davant de tot el sistema de la justícia juvenil.

Què pot esperar aquest menor? Que pot entrar en un dels nostres centres avui. Doncs, la veritat és que fa patir, perquè si la justícia juvenil ha de donar solucions rehabilitadores al menor a qui se li ofereix una garantia també ha de donar resposta respecte a la societat.

Aleshores, si agafem els números globals per centrar el problema, veiem que després de l'aplicació de la Llei de responsabilitat penal del menor, de l'any 2000, l'any 2001 i el 2002 –i són dades que surten en els estudis de reincidència, que són a bastament coneguts de tothom–, es va produir un increment molt gran de menors a què se'ls va aplicar una mesura. Perquè, efectivament, amb aquesta nova Llei, que va ser treballada, primer, amb el Grup Socialista, a nivell de l'Estat espanyol, i, després, amb el mateix Partit Popular, que confiaven en les polítiques que s'havien fet amb bon encert des del Govern català, es va tirar cap endavant la possibilitat d'introduir mesures i programes educatius.

Aquesta Llei, en la seva aplicació, quan comencen a passar la instrucció per Fiscalia produeix un increment molt gran del nombre de mesures. Així, en l'any 2001, el nombre de menors que vam tenir..., delinqüents, que van passar per la justícia juvenil va incrementar un 33 per cent; el 2002 un 22,1 per cent. Però els increments aquí ja paren, i ens trobem amb una població ja de 6.300 menors delinqüents; del 2002 al 2003, 6.414 –només augmenta un 0,25 per cent–, i el 2004, un 0,007 per cent. Per tant, els increments no són grans, i d'aquí que el senyor Batlle digués: «És un fenomen estacional, no tinc una explicació».

Però, què ens trobem? Que es trobaria aquest menor que entrés en un centre avui? Doncs, estem tips de lle-

gir en els titulars de premsa de tot l'any que els centres de reclusió de menors estan en màxims històrics d'ocupació. El mateix Departament ha reconegut una sobreocupació del 20 per cent, i això entraria dintre d'aquest 2,5 per cent que el mateix director general deia de joves catalans que es troben en una edat de catorze a divuit anys i que estan sota la tutela del Departament de Justícia, la qual cosa no és que ens deixi molt tranquils.

Aquesta saturació porta a extrems, de vegades, de riure. Com..., de riure però penosos. Com que en el centre de Montilivi de Girona s'hagués de dormir durant dos nits a la sala de visites. En el Pla director..., primer es van fer uns plans de xoc, que van portar les lliteres; després es va portar un pla director, que va anunciar dos nous centres, un a Horta, Can Lluçà, que ens consta que ja s'ha adquirit –molt bé–, que ha de tenir seixanta noves places. Que ens diuen que s'enderroquen les parets, però perquè es pugui posar en marxa el 2006 s'haurà de començar a construir, perquè, si no, no es pot acabar el que no es comença.

El segon centre havia d'anar a Constantí. Anunci del secretari, també, sectorial del mes de juliol. I va dir: «Està tancat ja el tema. I, segurament, ho podrem anunciar dintre de dos setmanes». Des del mes de juliol. Ara sembla que, pel que ens diuen, avui s'ha anunciat que a Reus... –i tenim aquí a l'alcalde, després potser m'ho podran confirmar–, m'agradaria que m'expliquessin quins canvis hi ha hagut, no?, que motiven aquest canvi de Constantí cap a Reus i com és que nosaltres no hem tingut coneixement de res. Potser és que això s'havia de portar amb discreció, però, en tot cas, xoca amb la política de transparència. El Grup municipal no en tenia tampoc idea i ens n'assabentem avui pels mitjans de comunicació.

Què trobaria, per tant, a més de centres saturats? Aquest menor que avui ha tingut aquesta falla tan gran? Quina resposta li dona el sistema? D'entrada, un centre..., centres plens. Després, es trobaria en un centre, suposant que anés a un dels de règim tancat, on l'habitual durant aquest últim any han sigut les fugides, els incendis i altres incidents. I això no són paraules meves: vostès mateixos ho han reconegut i la premsa també se n'ha fet ressò.

El 18 de maig se'n van escapar 6 al Vallès i a Lleida: 3 per la paret, 3 per la finestra. Es van anunciar mesures de reforç en la seguretat. El 19 de juliol –passem del maig al juliol– se n'escapen 4 a plena de llum de dia a l'Alzina. I es reconeix des del Departament que encara aquelles mesures que s'havien anunciat no s'han posat en marxa. El 18 de setembre Montilivi recomptava, després de tants incidents de foc i d'evasions, que n'hi havia hagut 4..., 4 focs i 9 evasions, el 18 de setembre, es venien comptant ja.

A l'Alzina, 2 joves s'escapen i cometen 4 atracaments. I aquests 2 que s'escapen van a parar, després d'un període d'històries, a Constantí. Jo no sé si van anar a veure què passava amb aquell centre que vostès van anunciar i que després no se'n va saber res més.

En aquest moment, ja tornen a estar en un centre d'aquests que estan saturats. Potser aquí es trobaran amb el menor d'avui. La veritat és que no es trobarà en un

ambient el més idoni com perquè se li apliqui un programa educatiu amb mesura.

El darrer incendi, per no anar més lluny, aquest cap de setmana a l'Alzina. Això, què vol dir? Que tenen encedors, perquè no m'imagino d'una altra manera com es cala foc, no? Amb les dos pedres que fa el senyor Masllorens com a broma, però no... Això vol dir que no, que no funciona.

El director general amb un gest de responsabilitat, que el va honrar, va voler dimitir amb tantes fugides, i des del Departament se li ho va impedir. La veritat és que va ser coherent, perquè en un govern on no dimiteix ningú i on el mateix president vol fer canviar consellers i no canvia ningú, com vol plegar un director general? Això és un gest de coherència del mateix Govern...

A veure, el que sí que s'ha fet és obrir expedients als educadors. O sigui, aquest menor es trobarà en un centre que està ple, on hi ha fugides, on hi ha incendis i on, a sobre, els educadors que ho tenen tan difícil si s'escapa algun dels que estan allà..., perquè davant d'aquesta situació, doncs, als menors no se'ls convida a fer un tractament individual, que m'imagino que el que el senyor conseller volia implantar per a cada un dels menors..., doncs, als professionals se'ls expedienta i se'ls obra els expedients als educadors per la fugida dels menors. Això és la tercera vegada que ha passat en els darrers mesos. També van acomiadar, al principi de tot, els responsables de seguretat: se suposava que això era el seu problema.

A tot això hem d'afegir baixes laborals, moltíssimes, 231 se n'han computat, sobre 183; a l'Alzina, més de la meitat. Els equips són bons, però estan cremats. Les condicions molt degradades. Els sindicats es queixen. Els professionals es queixen. La veritat..., a quina conclusió arribarà el ciutadà quan aquest menor haurà d'ingressar en un centre. Què en pensarà? Que el sistema de justícia juvenil el rehabilitarà? Que pot quedar tranquil? O demanarà més mesures, més restricció, que és el que no volem i és el que intentàvem evitar?

Gràcies.

El president

Senyora diputada, gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta és una bona oportunitat per fer balanç de la situació de la justícia juvenil. I em permetré resumir el punt de partida, el que s'ha fet durant aquests vint mesos i les perspectives que tenim.

El balanç que fa el conseller no coincideix, com és obvi, amb l'exposició de la diputada a l'oposició, però espero donar informació útil per als qui s'interessen de debò per la justícia juvenil i per la seva millora.

Crec que el Parlament i l'opinió pública es mereixen una informació rigorosa, no només a partir de titulars o de fets negatius, que tots lamentem, però que s'extreuen del seu context.

Quina és la magnitud d'aquest servei de la Generalitat? S'ocupa, en aquest moment, de 2.200 joves sotmesos a mesures judicials. Durant tot l'any el servei s'haurà ocupat de 7.000 joves, aproximadament. I vull subratllar la importància d'aquesta xifra. És més del 2,5 per cent de la població juvenil d'aquest segment d'edat. Si això ens passa a Catalunya la societat catalana hauria de fer una reflexió sobre això.

En aquest moment dic, a data d'avui, són aproximadament 2.200; d'aquests, un 10 per cent, 220 i tants, perquè la xifra pot variar, segons la decisió que hagi pres el jutge, avui o demà –220 i tants–, es troben internats en centres de justícia juvenil. L'internament, però, és de caràcter divers, com alguns saben. És més estricte o més suau, segons ho estableix el jutge. Per exemple, d'aquests 220, la meitat –el 50 per cent aproximadament– està en règim obert o semiobert. És a dir, tenen la possibilitat d'entrar i sortir del centre per complir amb mesures externes a la mateixa instal·lació del centre. De forma que aquests centres no són hermètics, no són impermeables a l'exterior, perquè una part important dels seus residents ha de mantenir contacte amb l'exterior, en què, en principi, hi ha de tornar.

De la justícia juvenil se n'ocupen, en aquests moments, més de mig miler de professionals, 510, dedicats a l'aplicació d'aquestes mesures: psicòlegs, educadors, mestres, etcètera. D'aquests, una part important, el 65 per cent, treballa en aquests centres d'internament, sis centres d'internament.

Quina era la situació del sistema que aquest Govern va trobar quan se'n va fer càrrec? Haig de dir que era pitjor del que semblava a primera vista. I si haig de reconèixer algun error és de no haver-ho captat des del primer moment. Sobre el paper, el sistema de justícia juvenil semblava respondre a criteris teòrics avançats i solvents, però la situació, de fet, havia anat perdent empena, havia anat perdent rigor, per inacció i per imprevisió dels seus responsables polítics.

Per exemple, el Govern anterior –i ho ha dit la diputada interpellant– no s'havia preparat per fer front al creixement més que probable de mesures d'internament, d'acord amb la nova Llei 5/2000, que ampliava la franja de persones sotmeses a justícia juvenil. Hi havia una defectuosa situació en les instal·lacions d'internament, envellides, inadequades, moltes d'elles amb vint anys de funcionament. Una situació que s'havia denunciat durant el mateix període de responsabilitat del Govern anterior, en un informe elaborat pels seus propis serveis, en aquell moment, que tinc aquí i que poden consultar. Hi havia absència d'una direcció coherent del conjunt del sistema, en el qual cada centre establia les seves formes d'intervenció, d'acord amb la seva capacitat i amb la bona voluntat dels seus responsables i professionals.

La tasca de la conselleria va ser encarar el conjunt de problemes. I en ressaltaré algunes, de les línies a abordar. Primer, acomodar amb mesures d'emergència el creixement d'internaments decretats pels jutges, amb algunes mesures d'emergència, mentre es buscava la ubicació de nous centres. En segon lloc, incrementar les places de professionals per atendre aquest creixement, que s'havia d'haver previst i que no es va preveure.

En tercer lloc, renovar els equips directius d'alguns d'aquests centres, perquè com ha dit la diputada interpellant, estaven més que cremats. I quart, definir una política de personal, que no existia, executant, entre altres coses, compromisos contrets per llei, que el Govern anterior no havia dut a terme.

Això ha significat, en termes pressupostaris, que són els tangibles i concrets, un creixement molt significatiu. En l'últim any de la legislatura anterior es van dedicar a justícia juvenil 18 milions d'euros. En el pressupost que s'aprovarà demà, si tenim majoria, s'hi dedicaran 34 milions d'euros. És a dir, un increment del 86 per cent respecte de l'última xifra aprovada en el pressupost de la majoria anterior. Això ha proporcionat creixement de les places d'internament, encara que no en les condicions òptimes; creixement de places de professional –una seixantena–; inversió en reparacions urgents en els edificis per import de més d'1,5 milions d'euros; construcció d'una unitat terapèutica que feia anys que estava pendent, que es posarà en marxa d'aquí a poques setmanes, amb la col·laboració del Departament de Salut; preparació d'una instal·lació nova per al centre Folch i Torres, que entra en funcionament a principi d'any; i finalment l'aprovació del Govern de la creació de dos centres de nova planta, un a Barcelona amb obra ja adjudicada, per import de 5 milions d'euros, a una empresa en concret, i que té un termini d'execució de vuit mesos, i un altre a Reus, com també s'ha dit, en una finca que amb l'acord i el suport de l'Ajuntament, que vull agrair, el Govern procedirà a adquirir o a expropiar en els mesos vinents.

Aquestes són algunes de les mesures adoptades durant aquests mesos. Ho hem solucionat tot? No ho hem solucionat tot, però puc afirmar que estem millor que del que estàvem fa dos anys i estic convençut que d'aquí a dos anys estarem millor del que estem ara.

La diputada ha fet al·lusió als episodis de fugues. Certament, hi ha hagut un nombre important de fugues i evasions en un centre concret, el centre de L'Alzina. Però el que no ha dit la diputada és que el conjunt de fugues i evasions de tot el sistema durant 2005 és inferior al de l'any 2002 i al de l'any 2003. I també és inferior en percentatge relatiu al total de joves interns en cada moment. Per tant, la situació no és òptima, però és millor que la de l'any 2002 i la de l'any 2003, sota el Govern anterior i quan la diputada interpellant era directora general de Justícia Juvenil.

Jo no la faré responsable d'aquestes fugues i evasions, no li donaré aquesta responsabilitat. Del que sí li podem demanar alguna responsabilitat, encara que sigui retrospectiva, és per no haver procedit al reforçament d'elements de seguretat que ja eren denunciats en informes elaborats durant la seva mateixa responsabilitat com a directora general de l'any 2003..., o del seu successor immediat, també del Govern anterior, durant l'any 2003.

Nosaltres, en aquests moments, tenim en execució obres de seguretat per import de més de 600 milions d'euros. Es canviarà en el moment que caduqui el seu contracte l'empresa de vigilància que hem heretat en aquest centre, perquè el resultat està clar que és poc eficient. I s'ha procedit també a revisar protocols del personal propi en aquesta matèria de seguretat.

La funció dels centres no és exclusivament de seguretat o de contenció, però sense seguretat, sense autoritat, sense contenció quan convingui, no es pot dur a terme la seva funció educativa. Administrem centres de justícia juvenil per corregir conductes antisocials, per desgràcia cada cop amb més ingredients de violència. I hem d'assumir-ho tots, ho hem d'assumir els directius polítics, els directius professionals, els treballadors. Puc dir que hem millorat respecte de la situació rebuda, però espero que millorarem més, malgrat resistències que es produeixen en tota situació de canvi. Perquè és cert que malgrat la professionalitat de la immensa majoria dels professionals, hi ha aquells que..., acostumats a una autonomia tan gran que anava més enllà de les seves habilitats professionals..., acabava convertint-se en descontrol en matèria d'horaris, en matèria d'absentisme, en matèria fins i tot de compliment de les seves obligacions.

Jo crec que en aquests moments, malgrat, com he dit, l'error comès de subestimar la situació degradada d'algunes parts del sistema de justícia juvenil –i subratllo «algunes parts del sistema de justícia juvenil»– i de la imprevisió del Govern anterior, podrem millorar en els mesos que vénen, amb la col·laboració dels directius i dels professionals.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Té la paraula per a la rèplica la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, gràcies, senyor conseller. És evident que l'exercici que vostè fa..., la veritat, és crític, però respecte del Govern anterior, quan en realitat el que se li està demanant a vostè és que assumeixi les mancances que en aquest moment està demostrant el sistema. Nosaltres ja hem estat avaluats i penso que hem passat la prova amb èxit i..., com era la seva primera impressió. La veritat, més val que no s'esforci, perquè com més s'esforça més ho embolica.

En interpellació del mateix diputat del Partit Socialista, Martí Sans, quan nosaltres estàvem al Govern en l'última etapa, va reconèixer la bondat del sistema, perquè Catalunya era pionera en justícia juvenil. I no era una impressió seva, és que era així. És que vam formar equips d'uns altres països a través dels quals teníem veu a Europa. Com que no la teníem pròpia perquè no tenim aquesta possibilitat de representació exterior, anaven uns altres països per nosaltres, ja que els seus educadors participaven dels nostres sistemes.

La inversió que es va fer va ser molt forta, a pesar que no vam rebre fons de l'Estat per poder adequar la Llei de responsabilitat del menor. Es van invertir més de 300 milions d'euros, 300 milions d'euros! Per establir jutjats de menors, per crear fiscalia... Tot això..., tot el que hi havia és tot el que hi ha. I respecte de les places, totes les que feien falta, perquè els números que han donat vostès mateixos es van incrementar mentre nosal-

tres estàvem en el Govern. En el 2001 i en el 2002, i són dades seves. 6.300 i 6.414. 6.300 el 2002. Del 2001 en teníem 5.200. I el 2004..., del 2003, 6.400, 6.400. Són els mateixos números.

Si mentre nosaltres vam governar era molt habitual que vinguessin d'uns altres països a veure el centre de L'Alzina, i unes altres comunitats autònomes... Pregunti-ho, perquè era un model. En aquest moment, vindran a veure com es fuguen, vindran a veure un pati que haurà de canviar de nom, L'Alzina –que haurà de canviar de nom, L'Alzina–, perquè és que han talat totes les alzines perquè no se'ls escapin per allí. I és que es continuen escapant i ja no hi han alzines! Com han deixat aquell pati! És que no podran ni ensenyar el centre.

Amb els treballadors, els treballadors els teníem contents, els educadors estaven contents, no agafaven baixes. En aquest moment tenen la plantilla en baixa. Més de la meitat dels educadors demanen permisos sense sou. Han hagut de crear una comissió d'agressions, perquè els estan agredint. Quan han de donar una mala notícia a un menor, no s'hi atreueixen. Ja no hi va l'educador. Circular número 1 d'aquest any, dictada per vostè. L'envien al coordinador amb els guàrdies de seguretat. Cada vegada els educadors han de fer més deixament de les seves funcions en funció de les guàrdies de seguretat. Perquè tenen por!, perquè tenen por! Com poden anar a treballar aquests educadors així?

I això és la seva responsabilitat, la seva, no la d'un govern anterior. Perquè estem parlant de les polítiques que s'estan aplicant avui, no de les que es van aplicar abans del 2003, que tot això ja ha passat. Aquest era el canvi, aquest era el canvi de la política d'esquerres? Doncs, ja li vaig dir l'altre dia amb el pressupost, els ciutadans de Catalunya estan cansats i ja volen el recanvi. Això és el que està passant.

I respecte de les places, les previsions ja se'ls estan quedant curtes respecte d'uns centres que no han fet. Si tenien 272 interns a força de l'literes, que no han fet obres! Doncs, quan arribaran aquests centres que encara no tenen, resulta que la seva pròpia previsió ja és de 375. I les previsions se'ls queden curtes abans de començar.

Doncs, la veritat, això no podem entendre-ho. El que no podem admetre és aquesta degradació de la justícia juvenil, que hem passat de ser pioners a estar a la cua. Aquest és el canvi... La veritat és que no anem bé.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Senyor president, he dit que l'error d'aquest conseller va ser pensar que el sistema era millor del que li deien. Ara, aquest centre modelic que vostè diu, quan vaig anar-hi jo per primera vegada al cap de poques setmanes, me'l vaig trobar amb totes les tanques rovellades, amb les càmeres de vigilància sense funcionar, amb unes dutxes i uns lavabos que feia feredat entrar-hi, per la manca d'higiene i de neteja, amb un descontrol en els

horaris d'aixecar-se els nois i les noies, que no corresponia..., no a un centre de justícia juvenil, sinó a un pensionat mínimament ordenat... Amb totes aquestes condicions, com podem parlar de situació modelica? Com podem parlar de situació modelica? (*Remor de veus.*)

Jo no nego –jo no nego– que l'any 85, 90, 95, s'hagués fet un gran esforç, però el que sí que he posat de manifest és que en els darrers anys la degradació, la deixadesa i la negligència van mantenir un model teòric, però que a la pràctica no va funcionar, en alguns centres. I ara estem intentant reaccionar contra aquesta degradació d'una situació..., que és molt més difícil, com vostè sap, reaccionar contra una degradació que no posar un servei de nova planta.

Però com que no vull continuar per la línia de l'improperi recíproc, perquè és poc productiu, voldria, sí, traslladar una reflexió al conjunt de la societat catalana en matèria de delinqüència juvenil. S'està, com deia abans, incrementant el grau de violència, s'està incrementant el grau d'agressions a les persones, i aquestes conductes antisocials dels nostres joves ens han de fer pensar. Perquè aquest creixement no és un creixement espontani, no és un creixement generat com un fenomen purament natural. Aquest creixement és un factor..., és una situació induïda per alguns factors que no podem ignorar. I crec que aquí tenim tanta responsabilitat les administracions, totes elles, com té responsabilitats la denominada societat civil.

Ens hem de preguntar quina és la situació d'alguns dels barris de Catalunya, com s'han anat degradant, quina és la situació de determinats nuclis familiars, quina és l'actuació de determinats mitjans de comunicació, quina és la responsabilitat de l'assetjament publicitari que vehicula determinats estereotips de conducta i de valors, quina és la potència de tot un complex ludico-mercantil que té en els joves d'avui dia la seva víctima propiciatòria, sense control de les substàncies que es distribueixen en aquests centres d'oci, sense control dels seus horaris.

Això són excuses? Això són excuses per treure responsabilitat a la justícia juvenil? Certament no ho són. I en els bancs del principal grup de l'oposició hi ha persones expertes en educació que són molt sensibles en aquests temes, i amb els quals compartim preocupacions. No és per treure responsabilitat a la justícia juvenil, però és fer veure a la societat catalana que la justícia juvenil és l'última etapa d'un procés que, si no té intervenció preventiva, acaba en la situació dels tribunals i dels centres d'internament, que no tenen, no tindran, ni tampoc en la situació òptima de condicions, la facultat de reeducar i resocialitzar persones que no són ja aquests adolescents que tenien un mal moment, sinó que, de vegades, són persones endureïdes per condicions hostils de vida, per condicions hostils d'entorn, per condicions, de vegades, d'altres països, que els fa molt difícils de reeducar.

Jo he alimentat, en la Direcció General de Justícia Juvenil, la necessitat d'intervenció preventiva. No forma part de les seves obligacions o facultats, però és important que amb la col·laboració dels organismes, de les

entitats municipalistes, amb la col·laboració dels ajuntaments, amb la col·laboració de les entitats socials, dediquem més atenció a actituds preventives, perquè sense aquesta labor de prevenció, l'etapa final d'aquests processos de degradació personal o de degradació col·lectiva no seran solubles als mecanismes previstos per la justícia juvenil. Jo espero que l'oposició també..., com he dit, hi ha persones de l'oposició que comparteixen, que tenen aquesta mateixa sensibilitat, i penso que, en aquesta línia, es poden emprendre iniciatives, mentre que fem, al mateix temps, l'obra de restauració d'un

sistema de justícia juvenil que voldríem que tornés a ser modèlic, com potser ho va ser fa quinze o vint anys.

Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà, a les deu del dematí, amb el punt número 6 de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i set minuts.